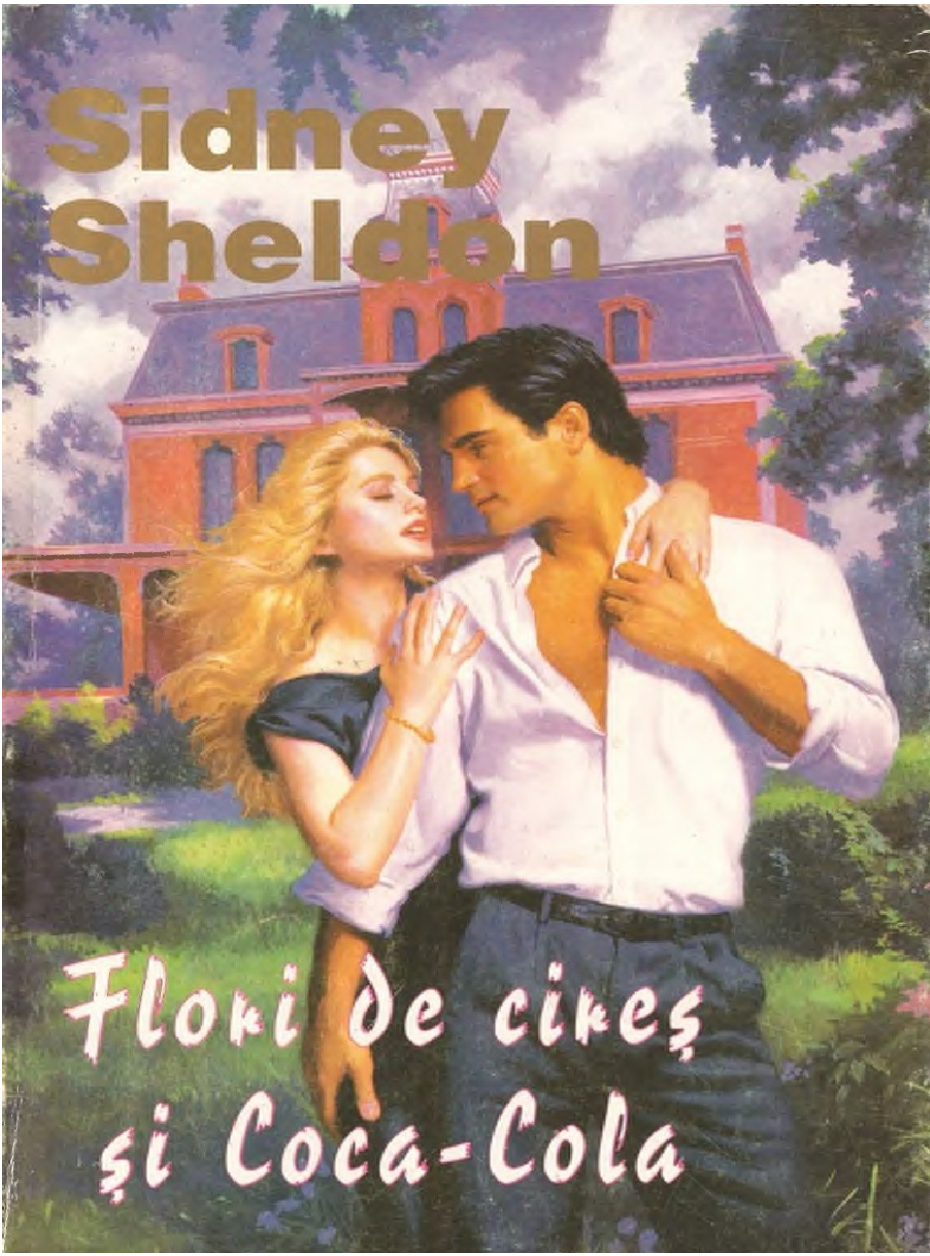
Sidney
Sheldon
Flori de cireș
și Coca-Cola

Sidney Sheldon
Flori de cireş şi Coca-Coca

The Chase
by Sidney Sheldon

The Chase by Sidney Sheldon
1981 The Sheldon Literary Trust
1994, Editura MIRON

Sidney Sheldon – Flori de cireş şi Coca-Cola
Traducere de Augusta Caterina Grundbock
Bucureşti – 1994

SIDNEY
SHELDON

FLORI DE CIREŞ ŞI COCA-COLA

Prolog

— Fii atent!

Pilotul ştia că vor muri.

Avionul cu reacţie, încăpător – de douăsprezece locuri, Silver Arrow[1], era azvârlit încoace şi încolo, ca o jucărie, de puternicele rafale ale furtunii, pe cerul deasupra Munţilor Apalaşi. Pilotul şi secundul se străduiau să menţină ridicat botul avionului, înfruntând

[1] - Săgeata de argint

bărbăteşte vârtejurile primejdioase ale curenţilor verticali ai vântului. Avionul era superb, proiectat cu multă grijă şi excelent construit. Dar de câteva minute mecanismele de comandă o luaseră razna. Unul din cei doi pasageri, aflaţi în cabina somptuos amenajată a avionului, veni în faţă, intră în carlingă şi spuse:

— E ceva în neregulă la conducta de alimentare cu carburanţi. Mecanismul de comandă nu capătă destulă energie.

În condiţii normale, pilotul i-ar fi ordonat pasagerului să se întoarcă la locul său. Numai că aici condiţiile nu erau normale. Pasagerul era atât proiectantul cât şi constructorul avionului. Nimeni altul decât domnul Yoneo Matsumoto, fondatorul şi preşedintele consiliului de administraţie al unuia dintre cele mai mari concerne din lume.

Pilotul spuse:

— Pierdem forţa de împingere.

Cei trei bărbaţi ştiau ce înseamnă asta. Vizibilitatea era zero şi de jur împrejur se înălţau, pândindu-i parcă, piscuri ucigaşe invizibile. Fără suficientă forţă de împingere, avionul nu se putea ridica la o altitudine suficient de mare ca să iasă din zona de primejdie.

Aparatul începu să piardă din înălţime. Yoneo Matsumoto aruncă o privire spre instrumentele de bord, se întoarse şi reveni în cabină, lângă soţia sa, Eiko. Chipul ei nu exprima nici urmă de spaimă. Doar seninătate şi resemnare. El ştia că ei nu-i va fi frică, îi apucă mâna şi o strânse într-a lui, iar ea îi surâse,

privindu-l cu nesfârşită dragoste.

Yoneo Matsumoto era gata să înfrunte moartea. Trăise o viaţă bogată în împliniri şi realizase mult mai mult decât majoritatea semenilor săi. Sărac lipit pământului, întemeiase Matsumoto Industries, care lucrau pentru el în zeci de fabrici, răspândite în întreaga lume. Era iubit şi respectat.

Gândurile sale s-au întors în trecut, la începuturi, când era foarte tânăr, proaspăt absolvent al Universităţii. Era înzestrat cu un talent extraordinar pentru electronică şi, în consecinţă, i se făcuseră multe oferte de serviciu avantajoase.

Dar chiar atunci o cunoscu pe Eiko, de care se îndrăgosti. Ea îl încurajă să-şi întemeieze propria firmă. În primii cinci ani, a lucrat zi şi noapte, trudind din greu, să câştige banii necesari întreţinerii lui Eiko şi a lui Masao, fiul lor. Yoneo Matsumoto îşi alesese o cale anevoioasă, dar ambiţia şi talentul l-au ajutat să răzbească în orice împrejurare. Treptat firma începu să se extindă, ajungând, în cele din urmă, o întreprindere foarte prosperă. Cu timpul, Matsumoto Industries a preluat prin fuzionare şi alte firme şi filiale, astfel încât tânăra întreprindere ajunsese un gigant industrial, asemenea unei dinastii, ce cuprindea întreaga lume. Construia avioane şi calculatoare, camere de luat vederi şi radiouri, televizoare şi sute de alte tipuri de aparate...

Un bubuit puternic de tunet îl trezi brusc din reverie. A urmat un fulger, care asemenea

unei rachete gigantice, ieşită de sub control, brăzdă cerul, luminându-l puternic. Pentru o fracţiune de secundă, cei aflaţi la bordul avionului au văzut ce se întâmplă afară. Erau împresuraţi de piscuri primejdioase. Apoi fulgerul se stinse şi totul se scufundă iar în beznă.

Yoneo Matsumoto strânse mai tare mâna soţiei. Peste câteva minute viaţa amândurora se va stinge. Dar rămânea în urma lor Masao, fiul pe care-l iubeau atât de mult. El va continua opera tatălui. Masao va moşteni Imperiul Matsumoto, pe care-l va conduce cu pricepere.

Urmă un alt fulger puternic. Pasagerii au fost martorii unei scene de infern: piscuri acoperite de zăpadă şi nori negri, ca de smoală, care clocoteau, iar drept în faţă, se ridica zidul de stâncă al muntelui, care părea să-i aştepte tocmai pe ei. Peste câteva secunde, întregul univers părea victima unei imense explozii, care îl sfâşia în mii de limbi de flăcări.

Apoi urmă o tăcere de moarte, străbătută doar de şuieratul vântului, care mătura, necruţător, priveliştea nemărginită şi dezolantă.

Capitolul 1

— Mai vrei o cafea?

— Nu, mulţumesc.

La o depărtare de şapte mii de mile, într-o suburbie superbă a oraşului Tokio, Masao Matsumoto îşi termina tocmai micul dejun. Masao era un tânăr prezentabil, în vârstă de optsprezece ani, înalt şi bine legat la trup, cu un chip ce trăda sensibilitate şi nişte ochi inteligenţi, plini de strălucire. Moştenise forţa tatălui şi blândeţea mamei, o combinaţie cu totul ieşită din comun. Masao absolvise liceul, ca şef de promoţie. Fusese căpitanul echipei de baseball a şcolii şi cel mai îndrăgit băiat din clasă. Lui Masao îi plăcea să danseze şi, uneori, când nu avea teme pentru acasă, vizita discotecile din Shinjuku. Familia Matsumoto era una dintre cele mai bogate şi mai puternice din lume. Cu toate acestea, Masao nu se credea mai presus de alţii. Îi aprecia pe oameni, în funcţie de calităţile lor personale şi avea o mulţime de prieteni.

Fusese crescut în credinţa că bunul simţ şi cinstea constituie cele mai înalte valori în viaţă.

În plus, era înzestrat cu un autentic simţ al umorului. Eroii săi cei mai îndrăgiţi erau războinicii samurai, care luptaseră pentru idealurile lor, fiind mereu gata să-şi dea viaţa pentru ele.

Masao era acum în vacanţă şi lucra temporar la fabrica *Matsumoto* din Tokio, până la începerea cursurilor de la Universitate. Moştenise talentul tatălui pentru electronică şi avea o mulţime de idei originale, pe care intenţiona să le pună în aplicare în viitor.

Acum, după ce îşi terminase micul dejun, intrară în camera de zi, unchiul său, Teruo Sato, şi mătuşa Sachiko. Masao se ridică în picioare:

— *Teruo-ojisan! Sachiko-obasan!*

Mătuşa îl mângâie uşor pe braţ şi spuse:

— *Masao-chan!*

Masao ţinea la matuşa Sachiko, care era sora tatălui său. Deşi nu era o femeie frumoasă, era prietenoasă şi amabilă. Se agita necontenit, încoace şi încolo, asemenea unei păsărele, care fâlfâie din aripi, ocupându-se de fiecare în parte, făcând conversaţie şi invitându-i să mănânce ceva. Exact ca un colibri, îşi zise Masao, în gând. Mereu în mişcare.

În schimb, la soţul ei, Masao nu ţinea deloc. Teruo Sato era un bărbat înalt şi subţire. Avea părul negru, pana corbului, un trup subţire, un chip subţire, buze subţiri şi, după părerea sa, un suflet subţire.

Unchiul avea o fire calculată şi glacială, aproape crudă, care îi displăcea băiatului. Lui Masao îi ajunseseră la ureche zvonuri, potrivit

cărora unchiul Teruo s-ar fi însurat cu Sachiko numai pentru a ajunge un membru al puternicei familii Matsumoto. Cu timpul, tatăl lui Masao îi încredinţase cumnatului său o funcţie importantă, aceea de director financiar al firmei. Cu toate acestea Teruo părea pe mai departe la fel de nemulţumit. Era un bărbat inteligent, fără îndoială. Dar lui Masao nu-i inspira încredere acest soi de inteligenţă. Simţea că tatăl său era mândru de calitatea produselor pe care le fabrica, în vreme ce unchiul Teruo părea să aibă în vedere, în exclusivitate, profitul.

— Îmi permiteţi să vă invit la micul dejun? întrebă Masao.

— Nu. Pe chipul lui Teruo se desluşeau semnele îngrijorării. Îmi pare rău să-ţi aducem o veste tristă.

Masao crezu, pentru o clipă, că inima îi va înceta să bată.

— Ce… Ce anume s-a întâmplat?

— Mama şi tatăl tău. Aseară au pierit într-un accident de avion. Am aflat chiar acum.

*

Masao îl privi îndelung neîncrezător; brusc îl copleşi o senzaţie de irealitate. Părinţii lui nu puteau să fie morţi, era imposibil! Amândoi erau atât de plini de viaţă! Era victima unui coşmar, care avea să se sfârşească numaidecât.

Teruo continuă:

— După câte am înţeles au murit pe loc. Cu siguranţă n-au simţit nici o durere.

Masao însă simţi durerea. Spaima şi frica de moarte, prin care trecuseră părinţii lui, în ultimele clipe înainte de moarte.

— Eu… Avea senzaţia că va leşina. Inspiră profund, ca să-şi regăsească stăpânirea de sine. Unde… s-a întâmplat?

— În Munţii Apalaşi, din estul Statelor Unite. Tatăl tău urma să inaugureze o nouă fabrică. Teruo îşi cuprinse nepotul cu braţul pe după umeri. Împreună cu mătuşa Sachiko, vom pleca cu toţii mâine dimineaţă cu avionul în America. Să aducem acasă rămăşiţele pământeşti ale părinţilor tăi, ca să aibă parte de funeraliile care li se cuvin.

Masao dădu din cap, incapabil să rostească un cuvânt.

*

Masao habar n-avea de când se aflau lângă el mătuşa şi unchiul, care îi vorbeau, fără încetare. Rosteau cuvinte pline de iubire şi de mângâiere, dar care lui Masao i se păreau nişte zgomote fără înţeles, care treceau pe lângă el. Tatăl şi mama lui trăiau în inima sa, îi vorbeau, îl iubeau şi făureau împreună cu el planuri de viitor, aşa cum făcuseră întotdeauna.

— Ştii pentru ce afacerile noastre prosperă cu atâta repeziciune, Masao? Pentru că le suntem superiori celorlalţi. Ne dăm mai multă silinţă. Avem şansa de a fi japonezi. În alte ţări muncitorii fac neîncetat greve. În Japonia suntem cu toţii asemenea membrilor unei singure familii.

Ceea ce e bine pentru un individ e bine şi pentru ceilalţi.

Masao îşi aduse aminte că pe când avea doisprezece ani, alergase într-o zi la tatăl său.

— Tată, am o idee. Cred că e bună.

— Vorbeşte, Masao!

— Ştii cum pune o adiere de vânt în mişcare o moară de vânt, ca să producă curent electric?

— Da.

— Prin urmare, dacă un automobil merge cu nouăzeci sau o sută de mile pe oră, de ce n-am putea utiliza curentul de aer rezultat din deplasare pentru a acţiona pinionii din motor, ca să avem nevoie de mai puţină benzină?

Tatăl său îl ascultase cu seriozitate.

— *E o idee excelentă!*

Apoi i-a explicat pe îndelete lui Masao principiile fizicii, respectiv, forţa înmulţită cu viteza, precum şi legile mecanicii. Ideea lui Masao era irealizabilă, dar tatăl său îi dăduse senzaţia de a fi descoperit ceva formidabil.

Kunio Hidaka, directorul general al tuturor fabricilor *Matsumoto* de pe teritoriul Statelor Unite se aflase chiar atunci în vizită la Tokio şi în seara respectivă, la cină, tatăl lui Masao îi relată, plin de mândrie, ideea fiului său. Masao avea senzaţia că e un om în toată firea.

Kunio Hidaka era un bărbat înalt, prietenos, care avea întotdeauna timp pentru Masao şi problemele lui. Ori de câte ori venea la Tokio, domnul Hidaka îi aducea lui Masao daruri. Erau alese cu multă grijă, ca să stimuleze

imaginaţia şi aspiraţiile băiatului. Era în stare să petreacă ore în şir, discutând cu Masao despre obiectivele concernului *Matsumoto Industries.*

— Va veni o vreme când firma va fi a ta, îi spunea adesea Kunio Hidaka. E nevoie să înveţi ce trebuie să ştii despre ea.

— Nu-i băga gărgăuni în cap nepotului meu, ripostă prompt unchiul Teruo. Să-şi termine mai întâi şcoala. Numai la asta ar trebui să-i stea gândul.

Tatăl lui Masao surâse şi adăugă plin de diplomaţie:

— Aveţi amândoi dreptate. Mai întâi să-şi termine studiile şi abia după aceea urmează să-şi ocupe Masao locul cuvenit la *Matsumoto Industries.*

Într-o după-amiază, chiar înainte de a se întoarce în America, Kunio Hidaka se întoarse către Yoneo Matsumoto şi îi spuse:

— Ar trebui să veniţi cât de curând împreună, tu şi cu Masao în Statele Unite.

Tatăl lui Masao dădu din cap.

— Intenţionez acest lucru. După ce va împlini optsprezece ani, te voi vizita împreună cu fiul meu…

Acestea se petreceau exact cu un an în urmă.

Şi acum, se gândea Masao, plin de amărăciune, am optsprezece ani şi voi pleca pentru prima oară în America, ca să aduc acasă rămăşiţele pământeşti ale mamei şi ale tatălui meu…

Izbucni în plâns.

*

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Masao, unchiul Teruo şi mătuşa Sachiko au urcat la bordul avionului cu reacţie al firmei. Peste cincisprezece minute avionul a decolat, cu destinaţia New York. În mod normal, Masao ar fi fost teribil de emoţionat şi foarte bucuros să viziteze Statele Unite, despre care tata îi povestise o mulţime de lucruri.

— Acolo există oraşe mari şi ferme, zgârie-nori şi *ranch*-uri, munţi şi lacuri. De parcă s-ar fi adunat laolaltă cincizeci de mici Europe, aşa să ştii, Masao, îi spusese tata. Fiecare stat e o ţară în sine şi diferă de toate celelalte.

Dar acum, când era, în sfârşit, în drum spre America, Masao nu simţea nici un fel de emoţie. Era copleşit de un sentiment profund de mâhnire şi singurătate. N-avea nici fraţi, nici surori, pe nimeni cu adevărat apropiat, care să-i împărtăşească durerea. Ştia că viaţa lui nu va mai fi la fel ca până acum. Privi în faţă, unde stăteau mătuşa şi unchiul şi le era recunoscător pentru sprijinul şi înţelegerea de care au dat dovadă. Nu era chiar cu totul singur.

După aterizarea avionului pe aeroportul *John F. Kennedy*, au trecut prin vamă, prilej pentru Masao ca să facă o descoperire uimitoare.

Clădirea uriaşă era înţesată de oameni, în majoritate turişti şi americani, care se întorceau acasă. Pretutindeni oameni vorbind o limbă care îi suna total străin şi misterios. Într-un târziu, îşi

dădu seama că discutau în englezeşte! Era un şoc în toată puterea cuvântului. Deşi învăţase engleza la şcoală, nu pricepea absolut nimic din tot ce spuneau. Turuiau ca nişte mitraliere, aşa încât cuvintele se înlănţuiau. De-ar vorbi măcar ceva mai rar!

În cele din urmă au scăpat din vamă şi au ieşit afară. Lângă trotuar, îi aştepta limuzina imensă a firmei. Şoferul era un bărbat uriaş, de o urâţenie respingătoare. Se numea Higashi şi avea o conformaţie de pugilist.

După ce valizele au fost aşezate în portbagaj, Teruo privi spre nepotul său:

— Mergem afară din oraş. Firma are o cabană de vânătoare, pe malul unui lac, foarte aproape de locul accidentului. Mâine voi întreprinde toate demersurile necesare, ca să preluăm rămăşiţele pământeşti ale părinţilor tăi.

Rămăşiţele pământeşti ale părinţilor tăi! Sună atât de glacial şi de irevocabil! Masao simţi cum îl trec fiorii.

Higashi a condus maşina prin labirintul aeroportului imens şi la ieşire s-a înscris pe autostrada care ducea spre nord. Era o seară molcomă de primăvară şi peisajul era superb. Adierea serii era blândă şi copacii îşi etalau întreaga lor splendoare de frunziş verde şi flori. Explozia de frumuseţe îl întrista însă şi mai adânc pe Masao. Într-un fel i se părea nedrept că viaţa îşi urma cursul nestingherită de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic; că, în ciuda morţii, florile înfloreau, iar oamenii râdeau şi îngânau cântece vesele. Masao era copleşit de o tristeţe

profundă, sumbră.

Au mers cu maşina vreo două ore pe drumurile întortocheate de munte, străbătând sate adormite şi lăsând în urmă ogoare şi păduri.

Când au ajuns în dreptul unui orăşel, unde pe o placă indicatoare scria: *Bine aţi venit la Wellington!*, Teruo interveni:

— Vom fi numaidecât acolo.

Peste cincisprezece minute ajunseră la destinaţie.

*

Cabana de vânătoare a firmei servea pentru găzduirea somptuoasă a partenerilor de afaceri de vază. Era un *chalet* feeric, cu patru etaje, aşezat în inima munţilor, cu vederea la un lac întins.

— Îmi pare rău că pentru moment nu dispunem de personal, îl informă Teruo pe Masao, scuzându-se. Vizita noastră este inopinată. Dar sper că ne vom descurca şi singuri, câteva zile, nu-i aşa?

— Fireşte că da, Teruo-*ojisan*, răspunse Masao.

Higashi duse valizele în casă şi îi arătă lui Masao camerele care îi fuseseră puse la dispoziţie la etajul al doilea. Era un apartament spaţios, cu terasă proprie, de unde puteai cuprinde cu privirea lacul întins şi întreaga privelişte. În dormitor era un şemineu imens. Mobilierul stil era splendid. Patul avea un aspect ispititor şi confortabil.

În timp ce Masao îşi despacheta bagajele au intrat Teruo şi Sachiko, să-i ureze noapte bună.

Teruo îl informă:

— Mâine voi dispune efectuarea tuturor demersurilor necesare şi poimâine ne întoarcem la Tokio.

— Îţi mulţumesc, Teruo-*ojisan*.

— Încearcă să dormi puţin.

— Da, Teruo-*ojisan.*

Sachiko îl cuprinse pe băiat cu braţul pe după umeri şi îi şopti:

— Mama şi tatăl tău şi-ar dori în clipa asta să fii curajos.

— Aşa voi fi, promise Masao. Trebuia să fie. În memoria lor.

— Dacă ai nevoie de ceva, spuse Sachiko, dormitorul nostru e chiar vizavi, pe coridor.

Singurul lucru de care avea nevoie Masao era singurătatea, pentru a putea fi în preajma tatălui şi a mamei, pentru a putea evoca lanţul amintirilor fericite. Rămase treaz toată noaptea, gândurile sale rătăcind nestingherit în trecut.

Se afla într-o barcă şi pescuia, împreună cu tatăl său. Era o zi călduroasă, cu cer senin, şi adia o briză, mirosind plăcut a sare. Tata i-a povestit întâmplări din tinereţe, despre felul în care crescuse, ca fiu al unei familii nevoiaşe.

— Eram decis să reuşesc, Masao. Nu mă interesau banii sau succesul de dragul succesului. Voiam, pur şi simplu, ca realizările mele să fie cele mai bune cu putinţă…

Se afla în bucătăria lor călduroasă,

împreună cu mama sa, şi o urmărea cum pregăteşte cina. A rugat-o să-i povestească încă o dată întâmplarea care îi plăcuse atât de mult, cea legată de viscol.

— Când ai venit pe lume, spuse ea, era o iarnă foarte grea şi n-aveam bani să cumpărăm cărbuni pentru încălzirea locuinţei. Într-una din seri a viscolit îngrozitor. Plângeai în leagăn şi noi te-am acoperit cu o pătură. S-a făcut şi mai frig şi am pus încă o pătură peste tine, apoi un covor şi pe măsură ce frigul se înteţea puneam din ce în ce mai multe lucruri peste tine, ca să-ţi ţină de cald. Paltoane şi pături şi perne... A fost o adevărată minune că nu te-ai sufocat.

Auzea râsul încântător, ca un clinchet de clopoţel al mamei şi glasul grav, profund al tatălui. Şi au rămas toată noaptea în preajma lui Masao.

Nu-i va mai revedea niciodată, nu-i va mai putea atinge sau strânge în braţe. Ştia însă, cu certitudine, că vor dăinui de-a pururi în sufletul lui.

*

La revărsatul zorilor, Sachiko apăru în dormitorul lui Masao. Văzu patul neatins, dar nu spuse nimic.

— Ţi-am pregătit micul dejun, Masao-*chan*!

Masao clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, Sachiko-*obasan*. Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci ceva. Ca să nu-ţi pierzi puterile. Te rog!

— Bine! Voi încerca.

A urmat-o până jos, în sufrageria spaţioasă, unde îl aştepta Teruo la masă.

— Ai reuşit să dormi puţin, nepoate?

— Da, mulţumesc, domnule.

Nu închisese niciun ochi toată noaptea.

Masao se aşează, mătuşa Sachiko îi turnă cafeaua. Constată cu stupoare că avea o foame de lup. Avea sentimente de culpabilitate pentru că mânca cu atâta poftă, dar n-avea încotro.

Teruo spuse:

— În cursul dimineţii ne va face o vizită cineva.

Masao îşi ridică privirea, surprins:

— Cine?

— Tadao Watanabe.

Numele i se păru cunoscut şi fulgerător Masao îşi aduse aminte. Domnul Watanabe era consilierul juridic personal al tatălui său.

— De ce vine? întrebă Masao.

— Aduce testamentul tatălui tău.

Observă expresia de aversiune de pe chipul lui Masao.

— Ştiu ce gândeşti. Dar *Matsumoto Industries* e un mare imperiu industrial, Masao. Cineva trebuie să-l conducă. Cine va fi acela vom afla din testamentul tatălui tău.

— Da, fireşte.

Masao încercă să înţeleagă. Dar inima sa nu se afla alături de imperiul *Matsumoto*. Ea era lângă omul care-l întemeiase, îl înălţase şi care

fusese atât de mândru de el.

*

La ora unsprezece îşi făcu apariţia Tadao Watanabe. Era dificil să-i estimezi vârsta, fiindcă era sfrijit, ca o mumie îmbălsămată din vremuri demult apuse. Avocatul se străduia din răsputeri să se comporte cât se poate de corect. După ce îi prezentă condoleanţe lui Masao, trecu numaidecât la obiect – deschiderea testamentului. Cei patru se adunaseră în bibliotecă. Watanabe se aşează la birou, ceilalţi luând loc în fotolii confortabile.

Watanabe începu să dea citire testamentului. Masao era conştient de faptul că trebuia să fie atent, dar nu se trezise încă pe deplin din ameţeală. Îi era totuna ce scria în testament. Vocea avocatului răsuna monoton, fără încetare, ca o flaşnetă. De epuizare pleoapele lui Masao s-au închis. Avocatul lovi placa mesei cu palma şi Masao se trezi speriat.

— Asta a fost tot, spuse chiar atunci Watanabe. Să rezumăm încă o dată! Firma *Matsumoto Industries*, cu toate filialele şi fabricile aferente, îi revine lui Masao Matsumoto. În eventualitatea decesului său prematur, ea va intra în posesia lui Teruo Sato.

Acum Masao era complet treaz, copleşit de ceea ce auzise. Unul din cele mai mari imperii industriale din lume îi va aparţine! Aproape că nu-i venea să creadă. Bineînţeles că unchiul Teruo va conduce afacerile şi îl va îndruma, până

va atinge vârsta când va putea lua controlul personal. Cu toate acestea, se simţea total copleşit. Chiar în clipa asta îi spunea unchiul Teruo ceva şi Masao a trebuit să se concentreze la maximum, ca să nu-i scape nimic.

— Tatăl tău a luat o decizie înţeleaptă, spuse Teruo. Vei continua opera sa. Între timp voi face tot ce-mi stă în putinţă să te ajut, să te îndrum, Masao.

Masao dădu din cap, în semn de recunoştinţă.

— Îţi mulţumesc, *osijan*. Fără tine aş fi ca şi pierdut.

Domnul Watanabe se ridică în picioare.

— Trebuie să mă întorc în oraş. Voi legaliza numaidecât testamentul.

Sachiko îl privi îngrijorată pe Masao.

— Pari epuizat, spuse ea. Nu vrei să mergi la culcare?

— Ba da. Cred că da.

Masao se ridică în picioare. Era ameţit de oboseală şi încordare. Îşi luă rămas bun de la avocat şi urcă în camera sa. Prea istovit ca să se mai dezbrace, se aruncă în pat. Adormi pe loc.

*

Era întuneric, când Masao deschise ochii. Am dormit o zi întreagă, îşi zise în gând. Intenţionase să-l ajute pe unchiul său să facă pregătirile în vederea funeraliilor, dar acum era prea târziu. Trebuia măcar să-i ceară scuze unchiului. Masao se dădu jos ţeapăn din pat şi

ieşi pe hol. Pe jumătate adormit coborî scara. Mâine se vor întoarce la Tokio. Când îl vor descoase prietenii, cu privire la America, Masao le va putea povesti că văzuse numai un aeroport, o casă şi un lac. Fireşte că atunci când se va afla în fruntea concernului *Matsumoto Industries*, va reveni aici, pentru a cunoaşte America cu adevărat – aşa cum dorise şi tatăl său.

Masao auzi nişte voci în bibliotecă şi se apropie tiptil. Erau unchiul şi mătuşa, care discutau cu glasuri ridicate. Tocmai când voia să intre s-a menţionat şi numele său. Se opri pentru că nu voia să dea buzna tocmai în momentul acela. Mătuşa spuse ceva care îi scăpă lui Masao, apoi îl auzi pe unchiul său strigând furios.

— E pur şi simplu nedrept! Am contribuit la edificarea acestei firme. Mi-am sacrificat ani din viaţă în acest scop. Aş fi meritat să o moştenesc.

— Yoneo a fost întotdeauna extrem de generos cu tine, Teruo. A…

— Fratele tău nu m-a putut suferi. Niciodată! Pentru că altminteri nu l-ar fi desemnat ca succesor pe Masao.

— Masao e fiul său.

— E încă un copil. Cum ar putea sa conducă o firmă?

— Acum, fireşte că n-ar fi în stare. Dar o va putea face cândva. Cu ajutorul tău, ar putea…

— Nu fi aşa de proastă, Sachiko! Să-l ajut pe Masao, ca după aceea să-mi ia firma?! Nu. E pur şi simplu nedrept.

— Dar problema…

— Nu există absolut nici o problemă.

Capitolul 2

Cuprins de spaimă, Masao aştepta afară, la intrarea în bibliotecă. Nu-i venea să creadă ceea ce auzise cu câteva clipe în urmă. Oare unchiul său avea de gând să-l lichideze?! Întâi, Masao a vrut să dea buzna înăuntru şi să-l înfrunte. Se răzgândi când îşi aduse aminte de Higashi, namila de şofer, precum şi de cuvintele unchiului:

— *Nu dispunem de personal. Vizita noastră e inopinată.*

Într-un asemenea imobil există personal, de-a lungul întregului an! îi trecu fulgerător prin minte lui Masao.

E limpede că unchiul îi îndepărtase de la faţa locului pe toţi oamenii de serviciu, înseamnă că fusese informat dinainte asupra prevederilor din testament. Şi pusese totul la cale, astfel încât Masao să ajungă aici singur, la discreţia lui totală. Uriaşul Higashi figura în acest plan…

Bătăile inimii lui Masao erau foarte puternice şi i se făcu frică ca nu cumva să fie auzite de unchiul sau mătuşa lui. Se depărtă tiptil de uşa bibliotecii şi urcă scara în grabă fără să facă vreun zgomot, până ajunse în dormitor. Trebuia să chibzuiască bine. Nu-şi putea permite riscul să intre în panică. Nu era el singurul obstacol, aflat în calea unchiului Teruo, care-l împiedica să intre în stăpânirea giganticului imperiu *Matsumoto?* Unchiul se considera deposedat de ceea ce, chipurile, i s-ar fi cuvenit, de drept. Masao ştia că nu era adevărat. Cel care

pusese temeliile firmei şi o ridicase până la cele mai înalte culmi fusese tatăl său. Pe cumnatul lui acesta îl luase în afaceri, în exclusivitate de dragul surorii, Sachiko. Îl tratase întotdeauna cu multă consideraţie pe Teruo. Şi acum, iată că Teruo a pus la cale uciderea lui Masao!

Gândurile tânărului goneau cu o viteză formidabilă. Se întreba cum îl va omorî unchiul.

Fireşte că decesul său va surveni în aşa manieră, ca să pară accident sau mai degrabă sinucidere. Mobilul sinuciderii era lesne de găsit. Masao îl auzea aievea pe unchiul său, declarându-le celor de la poliţie: Bietul băiat era atât de deznădăjduit din cauza morţii tragice a părinţilor, încât şi-a pus capăt zilelor.

Masao îşi coborî privirea peste balustradă, spre lacul întunecat, sinistru, şi vizualiză totul într-o fracţiune de secundă. Îl va atrage în largul lacului sub pretextul unei plimbări cu una din bărcile din dotarea cabanei şi, după aceea, împreună cu Higashi, vor…

Teruo zisese că se vor întoarce în Japonia, a doua zi dimineaţa. Aşadar asasinatul urma să fie comis în cursul nopţii. Trebuia să dispară şi încă foarte repede. Dar unde? Cui i se putea adresa? N-avea bani şi nu cunoştea pe nimeni în Statele Unite. Nici măcar nu mai era sigur dacă înţelegea limba. Îşi aduse aminte de secvenţa de pe aeroportul *Kennedy,* când nu pricepuse nici un cuvânt din cele spuse de oameni.

Asupra acestei probleme voi reflecta ulterior, decise Masao. Acum esenţialul era să dispară de aici şi să solicite ajutor. Cabana era

izolată, sus, în creierul muntelui, şi nu zărise alte case prin apropiere, unde ar fi putut bate la uşă. Deodată Masao îşi aduse aminte de orăşelul prin care trecuseră la venire. Numele îi apăru pentru o clipă în faţa ochilor minţii – Wellington! Acolo trebuia să existe o secţie de poliţie, unde se putea duce ca să informeze asupra intenţiilor unchiului. Poliţia îi va acorda protecţie.

Dar mai întâi trebuia să evadeze de aici. Masao se strecură tiptil până la uşa dormitorului şi ascultă atent. Nu auzi nimic. Deschise uşa. Pe hol nu era absolut nimeni. Trebuia să fie cu ochii în patru, ca nu cumva să-l întâlnească pe Higashi. Înfiorat, îşi aduse aminte de braţele puternice ale acestuia.

În vârful picioarelor, Masao coborî scara, pas cu pas, circumspect, ca să nu facă zgomot. Auzea în continuare voci dinspre bibliotecă. Numai că acum erau trei. Deci, Teruo îl chemase înăuntru pe Higashi. Masao n-a trebuit să tragă cu urechea ca să-şi dea seama despre ce vorbeau. Merse în direcţie opusă, înspre bucătărie. Uşa nu era încuiată. Peste o clipă se afla în parc, în siguranţă. Dar acum trebuia să o rupă la fugă ca să scape de moarte.

Ieşi alergând pe poarta imensă a grădinii şi ajunse pe şoseaua care ducea spre orăşel. Se opri pentru un moment să asculte cu atenţie, ca să-şi poată da seama dacă în casă se dăduse vreun semnal de alarmă. Nu se auzea nimic. Cei de acolo încă nu băgaseră de seamă că plecase.

Masao porni pe drumul lung care ducea la Wellington, gata să se ascundă în clipa în care ar

fi auzit apropierea vreunei maşini. Dar singurele sunete pe care le putea percepe erau zgomotele nopţii: ale greierilor, broaştelor, coşarilor şi şuieratul vântului prin frunzişurile copacilor.

Masao se întrebă ce s-o fi petrecând sus, la cabană. Poate şi-au încheiat consfătuirea. Vor avea un adevărat şoc când vor vedea că dispăruse şi au pierdut partida. Masao văzuse la televizor o mulţime de filme americane şi ştia cât de eficientă era poliţia. Aceasta îi va veni de hac lui Teruo, care-şi va primi pedeapsa cuvenită.

*

Masao alergă aproape o oră până ajunse în orăşel. Wellington-ul arăta mai degrabă ca un sat. Avea un mic *supermarket*, un magazin de legume şi fructe, o spălătorie şi un *drug-store* – toate aşezate la rând pe strada principală. Peste tot era închis. Masao alergă mai departe până ajunse în dreptul unei clădiri mici, din cărămidă aparentă, pe care scria *Secţia de Poliţie*.

Inima lui Masao tresări de bucurie. Reuşise! Urcă în fugă scara şi se trezi într-o sală spaţioasă cu mai multe ghişee. Mirosea a praf vechi şi mucegai. Un poliţist, aşezat la un birou, scria de zor.

La intrarea puştiului acesta îşi ridică privirea:

— ’seara, ce doreşti?

Cuvintele se înlănţuiau şi Masao nu le putea desluşi sensul. Se uită ţintă la poliţist fără să-l înţeleagă.

— Ce doreşti? Vocea poliţistului părea iritată.

Masao înghiţi în sec şi rosti rar:

— Vă rog, domnule, să nu vorbiţi atât de repede…

Poliţistul dădu din cap.

— În regulă! Ce problemă ai?

Acum vorbea rar de tot şi Masao îl înţelegea.

— Viaţa mea se află în pericol.

Poliţistul mormăi ceva, care i se părea o replică în genul:

— *Toată lumea la perete!*

Dar Masao îşi dădea seama că nu putea fi vorba de una ca asta. Îl privi cu atenţie pe poliţist, cum ridică receptorul din furcă şi spuse ceva scurt. Apoi acesta închise telefonul şi se întoarse spre Masao:

— Ia-o pe coridor drept înainte până ajungi la prima uşă la dreapta. Locotenentul te aşteaptă.

Deodată, Masao înţelese ceea ce îi spusese mai înainte.

— Te voi trimite la locotenent.

— Vă mulţumesc, spuse Masao, luându-i-se o piatră de pe inimă.

Alergă pe coridor într-un suflet. Bătu la prima uşă şi intră. La birou stătea un bărbat cărunt, care completa un formular. Avea un chip parcă şifonat şi purta un costum şifonat. Expresia agitată a chipului său era tipică omului surmenat în mod permanent.

— Ia loc! spuse acesta, fără să ridice

privirea.

Masao stătea în picioare năuc, ca viţelul la poarta nouă. Omul mătăhălos îşi ridică privirea:

— Înţelegi englezeşte?

— Puţin, domnule.

— Atunci, spuse locotenentul, ia loc!

Masao se aşează. Ştia că-i putea înţelege pe americani numai atunci când vorbeau foarte rar şi nu lipeau cuvintele unele de altele.

Peste câteva minute omul dădu hârtiile la o parte şi îl privi scrutător pe tânăr.

— În sfârşit! Sunt locotenentul Matt Brannigan. Ce problemă te frământă, puştiule?

— Păi, eu… Masao nu ştia de unde să înceapă pentru că avea atât de multe de spus. A avut loc un accident. Unchiul meu vrea să mă omoare.

Nu, nu sună deloc convingător.

O luă de la capăt.

— Părinţii mei au pierit într-un accident de avion. Am moştenit firma tatălui meu. Unchiul încearcă să mi-o ia. Şi în acest scop vrea să mă omoare. Acum vorbele ţâşneau de pe buzele lui, ca apele unei cascade. Şoferul urmează să-l ajute. Au pus la cale să mă înece în lac, ca să pară sinucidere. Au… Detectivul îşi ridică mâna.

— Stai aşa, o clipă! Ia-o iar de la capăt. N-am priceput nimic.

Masao îşi dădu seama că se confrunta din nou cu o barieră de limbă, de data aceasta dinspre cealaltă parte. Se strădui să vorbească foarte rar şi limpede.

— Vă solicit ajutorul. Unchiul meu vrea să

mă omoare.

— Înţeleg. Te-a ameninţat?

— Nu, dar l-am auzit întâmplător când vorbea despre asta. Are intenţia să mă înece, ca să pară un accident.

— L-ai auzit spunând vorbele astea?

— Nu. Nu în mod direct. El a…

— Deci n-a spus că vrea să te înece?

— Nu s-a exprimat chiar aşa, dar ştiu că are de gând. Copleşit de emoţie, Masao începu să vorbească mai repede.

— Ia-o mai încet, îl îndemnă locotenentul Brannigan. Să lămurim un lucru! Ai impresia că unchiul tău vrea să te omoare, dar n-a spus-o pe şleau, nu-i aşa?

— N-a spus-o direct, domnule.

— Atunci ce a spus, de fapt?

— Că-i stau în cale.

Detectivul îl cercetă cu atenţie.

— Ţi-a spus ţie?

— Nu, mătuşei. După aceea a vorbit cu şoferul.

— Ce i-a spus şoferului?

Masao ezită o clipă:

— Păi… nu ştiu.

— N-ai tras cu urechea la discuţia dintre ei?

— Nu, domnule. Dar ştiu că vorbeau despre uciderea mea. De asta am fugit.

— De unde ai fugit?

— Din *chalet*-ul franţuzesc de sus, la nord de oraş.

— Unchiul tău e acolo?

— Da, domnule. Împreună cu mătuşa şi Higashi, şoferul. Nici nu cred că e şofer, de-adevăratelea. Cred că unchiul meu l-a plătit să mă omoare.

— *Crezi?*

— Da, domnule. Am nevoie de protecţie.

— Câţi ani ai?

Masao socoti întrebarea de-a dreptul bizară.

— Optsprezece, domnule.

Poliţistul dădu din cap, de parcă replica i-ar fi dat un răspuns la întrebare. Se ridică în picioare.

— În regulă! Cred că te pot ajuta. Cum îl cheamă pe unchiul tău?

— Sato. Teruo Sato.

Detectivul notă ceva pe un bilet.

— Aşteaptă-mă, aici. Mă întorc numaidecât. Vrei o cafea?

— Nu, domnule.

Masao îşi dorea un singur lucru şi anume: să se sfârşească coşmarul.

Locotenentul Brannigan lipsi vreo zece minute şi la întoarcere îi spuse:

— N-ai motive de îngrijorare. Acum totul va fi în regulă.

Masao resimţi o mare uşurare, după care prinse un curaj nemaipomenit:

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule locotenent. V-aş ruga să-mi procuraţi şi un bilet de avion până la Tokio. Vă promit restituirea banilor de îndată ce voi ajunge acasă.

— Nu-i nevoie, replică locotenentul

Brannigan. Pentru astfel de cazuri dispunem de un fond special.

— Ce se va întâmpla cu unchiul? Va fi trimis imediat la închisoare?

— Îl vom ţine sub observaţie. Mai întâi trebuie să aibă loc procesul, să ştii.

Masao pricepu întru totul. Îl văzuse la televizor pe Perry Mason. În America legea era atotputernică. Masao ştia că nu avea motive de îngrijorare. Se afla în deplină siguranţă.

— Am înţeles, domnule, spuse Masao. Ştiu.

Afară pe coridor au răsunat nişte voci. Uşa se deschise larg. Teruo şi Higashi au intrat în birou. Masao îi privi lung şi nu-şi credea ochilor.

Teruo zise:

— Masao, mătuşa ta şi cu mine am fost foarte îngrijoraţi din cauza ta! Începuserăm să ne temem că ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Apoi se adresă locotenentului Brannigan:

— Vă sunt profund recunoscător, domnule locotenent, pentru faptul că mi-aţi telefonat.

Aşadar, poliţistul îl păcălise pe Masao. Nu-l crezuse. Îl dusese de nas «şi se prefăcuse că era de partea sa.

Am fost smintit când mi-am închipuit că m-ar putea crede, se gândi Masao. Teruo e un om de afaceri respectabil, directorul unei firme importante, iar eu îl acuz de tentativă de omor. Nici Perry Mason nu mi-ar fi dat crezare.

Locotenentul Brannigan spuse:

— În fiecare lună avem parte de circa doisprezece fugari. Sunt vremuri foarte grele

pentru tineri!

Teruo dădu din cap, în semn de înţelegere.

— Ştiu. În plus, Masao suferă încă de pe urma şocului. Nu v-a povestit despre moartea părinţilor?

Locotenentul Brannigan aprobă, dând din cap.

— Ba da! Şi mi-a relatat o chestie total absurdă despre un şofer care vrea să-l omoare prin înec.

Teruo îl privi pe Masao, cu adâncă mâhnire.

— Bietul băiat! Are nevoie de un medic. Îl voi duce numaidecât la unul. Şi făcu un pas spre Masao.

— Nu mă atinge! De frică, ochii lui Masao se dilataseră. Se întoarse spre locotenentul Brannigan:

— Vă implor, domnule locotenent! Mă vor ucide.

Detectivul clătină din cap.

— Nu te va ucide nimeni. Unchiul tău vrea doar să-ţi poarte de grijă. Ai să vezi că acum totul va reintra în normal. Întoarce-te cu el acasă, unde ţi-e locul.

Şoferul uriaş se apropie de Masao şi-l înşfăcă de braţ.

— Hai, vino odată! îi ordonă Higashi.

Masao făcu o ultimă tentativă:

— Domnule locotenent, se rugă cu disperare în glas, nu-i lăsaţi să mă ia de aici! Trimiteţi-mă dumneavoastră, înapoi în Japonia.

— Te ducem noi în Japonia, spuse Teruo,

ca să-l calmeze. Şi vei primi o îngrijire corespunzătoare.

Apoi, uitându-se în ochii locotenentului, continuă:

— Vă mulţumesc pentru ajutor.

— N-aveţi pentru ce. Sper ca puştiul să se facă bine curând.

— Nu-l voi scăpa din ochi, zise Teruo.

*

Matt Brannigan privi în urma celor doi bărbaţi, care îl scoteau afară din birou pe Masao. Îi era milă de puşti. Pare un băiat la locul lui. Şi absolut normal, cu excepţia acestei idei fixe, că vrea să-l omoare unchiul său. Îţi dai seama de la prima vedere că domnul Sato e un om de afaceri respectabil. Băiatul a luat probabil nişte droguri. Fie LSD sau poate haşiş. Unchiul nu era de invidiat.

Odată ajunşi afară, Teruo şi Higashi l-au târât pe Masao până la limuzină. Mâna uriaşă a lui Higashi apăsa atât de tare pe braţul lui Masao, încât acesta avu o senzaţie de durere. Nu exista nici o şansă de scăpare.

— Să-ţi fie ruşine, să ne faci una ca asta! Îi spuse Teruo.

Masao fu împins pe bancheta din faţă, încadrat de ambele laturi de Higashi şi, respectiv, de unchiul său. În mintea lui se precipitau o mulţime de gânduri. Nu se va lăsa omorât, pur şi simplu. În clipa în care maşina se va opri în faţa cabanei de vânătoare, o va rupe la

fugă. Putea să scape cu uşurinţă de amândoi. Ei n-ar fi în stare să-l ajungă din urmă, dar ar…

Masao simţi în aceeaşi clipă o înţepătură puternică în braţ. Se uită în jos şi-l văzu pe unchiul său ascunzând cu rapiditate o seringă.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Masao, timorat.

— Ţi-am administrat un calmant, răspunse Teruo, ca să-l liniştească. Eşti bolnav, Masao. Sunt realmente foarte îngrijorat, în privinţa ta. Profund îngrijorat. Am discutat despre tine şi cu mătuşa ta. Ne-a fost frică să nu faci o prostie…

Apoi, Masao avu senzaţia că vorbele veneau spre el de la mare depărtare, iar chipul unchiului devenea din ce în ce mai neclar. Simţea că îi atârnă capul foarte greu. Intrase în capcană. Îl drogaseră. Acum era lipsit de orice şansă de scăpare. Îl vor ucide, în timp ce va zace în stare de inconştienţă.

— Tu… I se îngreunase limba şi nu mai putea articula nici un singur cuvânt. Masao simţi cum i se închid ochii.

Şi apoi nu a mai fost nimic.

Capitolul 3

Masao se trezi încet şi deschise ochii. Se afla într-o încăpere necunoscută. Capul îi atârna greu, zvâcnind de durere. Nu-şi putea da seama câtă vreme fusese în stare de inconştienţă. Rămase mai departe lungit în pat, în linişte, străduindu-se să nu intre în panică. Încercă să-şi aducă aminte, când şi cum ajunsese aici… În timp ce stătea de vorbă cu poliţistul – locotenentul Brannigan îşi făcuse apariţia unchiul împreună cu Higashi. Cei doi l-au târât în maşină, făcându-i apoi o injecţie cu un anestezic. Dar după aceea?! Masao se ridică în capul oaselor, pe patul îngust. Simţi că pământul se

învârteşte cu el. Aşteptă puţin, să i se limpezească mintea. Se ridică în picioare, cu băgare de seamă şi privi în jur, examinând cu atenţie încăperea. N-avea ferestre şi, judecând după tavanul înclinat, îşi dădu seama că se afla în podul cabanei de vânătoare. Se duse la uşa masivă, din lemn de stejar, şi zgâlţâi clanţa. Uşa era încuiată. Nu exista nici o scăpare. Abia atunci observă Masao că era doar în maiou şi chiloţi de sport. Deci îi luaseră îmbrăcămintea!

Aşa nu pot să mă duc nicăieri, se gândi Masao.

Apoi îi trecu prin minte o altă idee şi simţi cum îl cuprind fiorii. Îmbrăcămintea lui, adunată frumos într-o grămăjoară, era mai mult ca sigur într-un loc pe malul lacului, unde avea să o descopere poliţia, împreună cu o scrisoare contrafăcută, de adio. Teruo nu lăsa absolut nimic la voia întâmplării. *Bietul meu nepot nu s-a putut împăca cu ideea morţii părinţilor…*

Şirul gândurilor lui Masao se întrerupse din cauza unui zgomot venind dinspre coridor. Se apropia cineva. Era fără doar şi poate Higashi, care venea după el. Masao ştia că n-avea absolut nici o şansă într-o confruntare cu acest bărbat uriaş şi puternic. Privi în jur, în căutarea unei arme, a unui obiect, cu ajutorul căruia ar putea să se apere, dar nu găsi absolut nimic. Îşi puse întrebarea cât i-o fi dat Teruo şoferului, ca să-l omoare. Probabil o sumă imensă. Fireşte că pentru Teruo era o nimica toată. După moartea lui Masao, Teruo va fi extrem de bogat. Paşii se apropiau din ce în ce mai mult. Masao auzi cum

se întoarce cheia în broască şi văzu cum se deschide uşa cu putere. Higashi intră în odaie. O clipă Masao simţi tentaţia să se repeadă la el, dar se răzgândi imediat, întrucât şoferul era cu mult mai înalt şi cântărea circa cincizeci kilograme în plus.

— Hai cu mine! mârâi Higashi. Să ne plimbăm puţin cu barca!

Deci avusese dreptate. În toate privinţele. Bănuise exact ceea ce pusese la cale unchiul, îl vor arunca în adâncurile apei, în mijlocul lacului fără fund. Poate că nici nu i se va mai găsi cadavrul.

Higashi se apropie de el şi-l apucă de braţ. Era o strânsoare de menghină.

— Hai să mergem!

Higashi l-a dus pe băiat de-a lungul unui coridor părăsit. Erau la etajul al patrulea, sub acoperişul cabanei de vânătoare. Degetele lui Higashi, tari ca oţelul, erau adânc înfipte în braţul lui Masao, producându-i o senzaţie de durere.

— Ascultă-mă! Dacă-mi dai drumul, te voi plăti mult mai bine decât unchiul meu, i se adresă Masao, cuprins de disperare. După ce mă întorc la Tokio…

— Gura! mârâi Higashi.

— Pot să…

Higashi îl prinse şi mai tare pe băiat, împingându-l de la spate pe scări în jos.

Acum, ajunşi la etajul al treilea, Masao zări deasupra balustradei balconului lacul aflat la o oarecare distanţă. Dintr-o dată acesta i se păru

deosebit de sumbru şi de ameninţător. Masao se gândea că, peste câteva minute, va cădea pradă acestor ape, înecat, pierdut pentru totdeauna. Nu, nu va accepta să i se întâmple una ca asta!

Ramurile unui brad înalt şi subţire atingeau uşor balustrada balconului. Când observă acest amănunt, Masao se lăsă cuprins de o speranţă nestăvilită, teribilă. Există aşadar o şansă! O şansă extrem de mică, dar absolut singura care-i mai rămăsese. Dacă dădea greş, va muri în mod sigur. Dar era clar că oricum fusese sortit morţii.

Inima lui Masao începu să bată foarte repede. Avu răbdare până ajunseră în dreptul balconului când s-a prefăcut că se împiedică. Odată căzut jos, Higashi se aplecă, maşinal, să-l ridice. În acest moment, Masao se opinti cu toată forţa împotriva lui. Strânsoarea de fier slăbi întrucâtva şi Masao ţâşni în sus şi o rupse la fugă până ajunse afară pe balcon. Privi iscoditor în jos şi descoperi la o distanţă de zece metri în jos solul. Dacă s-ar prăbuşi de aici ar muri pe loc. Dar n-avea încotro. Arborele constituia unicul mijloc de salvare.

Întinse mâna şi apucă o ramură a bradului, l-au alunecat degetele, dar apoi izbuti să o apuce bine, luându-şi avânt spre trunchiul copacului.

În aceeaşi fracţiune de secundă simţi că de la spate cineva îl apucă de picior, smulgându-l înapoi. Masao se zbătu dând din picioare, dar absolut în zadar. Braţul puternic al lui Higashi i se încolăci pe după gât sugrumându-l. Într-o

ultimă încordare de forţă, Masao se răsuci brusc reuşind să scape din strânsoare. Gâfâind se zbătea după o gură de aer. Dar iată că şoferul era iar în ofensivă. Chipul lui era desfigurat de furie.

— N-am încotro, trebuie să te omor pe loc! şuieră printre dinţi.

Întinse braţele, înaintând pe bâjbâite să-l înşface pe Masao, ca să-l stranguleze. Masao reuşi să-i scape de fiecare dată. Ştia că braţele adversarului erau suficient de puternice ca să-i frângă gâtul. Lunecă încetişor la dreapta, îndepărtându-se de arbore. Când Higashi îl urmă, Masao făcu un alt salt în direcţia opusă, sări pe balustradă şi apucă iar ramura bradului, dar în zadar! Higashi îl înşfăcă numaidecât cu ferocitate şi-l trase înapoi. Masao simţea cum îi alunecau degetele de pe ramura bradului. Acum s-a sfârşit totul! Şi Higashi ştia acest lucru. Ieşise învingător. Dar cuprins de ardoare să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, Higashi sări pe balustradă lângă Masao, ca să-l apuce mai bine. Balustrada cedă sub greutatea acestui uriaş rupându-se chiar sub picioarele lui. Masao se încleştă cu înverşunare de ramura bradului şi privi înspăimântat cum trupul lui Higashi se prăbuşea în gol, rotindu-se ca prins de un vârtej. Higashi scoase un ţipăt strident şi apoi se izbi de pământ. Zăcea nemişcat, având capul dislocat de trunchi, într-un unghi nefiresc.

Masao se opri o clipă, cramponându-se cu disperare de ramură. Inspiră profund, să se liniştească. Între el şi pământ se căsca un abis. O

simplă alunecare şi era mort ca Higashi. Încet şi cu băgare de seamă, Masao cuprinse cu braţele trunchiul bradului şi începu să coboare de la o ramură la cea de dedesubt, cu toate că era presat de timp. Nu era exclus ca unchiul să fi auzit strigătul lui Higashi, putând să-şi facă apariţia din clipă în clipă. Era o ţintă sigură, atârnând între cer şi pământ. Masao se străduia din răsputeri să-şi continue coborâşul, cu maximum de atenţie. Controla fiecare ramură înainte de a-i încredinţa soarta lui. În sfârşit - avusese impresia că trecuseră mai multe veacuri - solul nu mai era departe! Sări jos. Apoi zăcu întins pe iarbă, incapabil să facă vreo mişcare. Îşi trăgea cu greu răsuflarea. Îl durea fiecare muşchi. Ar fi preferat să rămână culcat pe pământul răcoros întru veşnicie. Dar era pe deplin conştient de necesitatea plecării sale grabnice.

Dar unde? Habar n-avea încotro s-o ia. Nu se putea întoarce la locotenentul Brannigan, pentru că i-ar telefona din nou unchiului să vină după el. În afară de asta, acum exista şi un mort. Negreşit ei vor da vina pe el.

Masao stătea în beznă, tremurând de frig în maiou şi se gândea. N-avea nici bani şi nici îmbrăcăminte, iar viaţa îi era în primejdie. Brusc se aprinse o lumină sus, în casă. Masao se întoarse şi o rupse la fugă orbeşte, afară pe şosea, către necunoscut.

Pe cer se înălţa o lună plină, neobişnuit de strălucitoare şi Masao profită de lumină, pentru a înainta numai pe marginea şoselei. Se întreba ce se petrece sus în casă. Oare Teruo descoperise

între timp cadavrul lui Higashi? Oare începuse să-l caute pe Masao? Ca un răspuns la aceste întrebări răsună huruitul unui motor de automobil. Masao se adăposti repede în spatele unor tufişuri. Peste o secundă, limuzina arhicunoscută luă lent curba. La volan se afla Teruo, care cerceta atent cu privirea cele două margini ale şoselei. Masao se chirci şi mai mult printre tufişuri, aşteptând să treacă maşina. Abia după ce nu se mai auzi deloc huruitul motorului, îşi părăsi ascunzătoarea, reluându-şi cursa pe şosea. Peste zece minute detectă iar zgomotul motorului şi dintr-un salt se adăposti din nou. Cu privirea îl urmări pe unchiul său, dispărând în direcţia cabanei de vânătoare. S-ar putea să creadă că Masao se ascundea în continuare în parc.

Tânărul îşi grăbi paşii.

*

Când ajunse în dreptul orăşelului Wellington, Masao făcu un ocol mare, ca să nu-l vadă nimeni. Greşeala de a mai merge la poliţie nu o va mai repeta. Pentru a suta oară îşi puse întrebarea unde să meargă. Situaţia lui era mai gravă decât a celui rătăcit: n-avea nici o destinaţie.

Încăierarea cu Higashi îl extenuase. Masao avea nevoie urgentă de o pauză, să-şi tragă răsuflarea. Dar ştia că trebuie să-şi continue cursa. În cazul unei pauze, risca să fie prins şi era pe deplin conştient ce ar fi însemnat

asta. Ar fi însemnat moartea! Astfel se strădui să alerge în continuare toată noaptea pas cu pas, neîntrerupt. Şi fiecare pas îl ducea din ce în ce mai departe de unchiul său, de primejdie.

Mobilul care îi dădea putere lui Masao să-şi continue fuga era ura faţă de Teruo. Unchiului îi era totuna dacă părinţii săi vor avea parte de funeralii corespunzătoare. Îl interesa în exclusivitate acapararea firmei, care îi aparţinea de drept lui Masao. Tânărul era ferm hotărât să le facă părinţilor funeraliile pe care le meritau, într-un fel sau altul, el le va transporta rămăşiţele pământeşti în Japonia. Încă nu ştia precis cum. Ştia doar că fie va izbuti, fie va muri.

Aerul nopţii era rece şi lui Masao începu să-i fie frig, îmbrăcat doar în maiou. N-avea nici o posibilitate să-şi procure îmbrăcăminte şi nici să se încălzească în vreun fel. Trecu în fugă pe lângă casele liniştite ale unor fermieri şi se gândi cu invidie la oamenii care dormeau la căldură, în condiţii confortabile. Îşi puse întrebarea cât va mai putea alerga. Viitorul se profila sumbru. Chiar dacă ar găsi pe cineva, căruia să-i relateze povestea sa, cuvântul lui nu conta faţă de acela al unchiului, un om care deţinea o funcţie respectabilă, de mare importanţă. Unchiul – aşa cum se spune în America – avea *prestigiu.* Locotenentul Brannigan nu-l crezuse pe Masao. Nimeni, de altfel, nu i-ar da crezare. Masao se simţea în captivitatea unui coşmar, din care nu mai putea ieşi.

*

În zorii zilei următoare Masao ajunse la marginea unui alt orăşel. Pe strada principală se înghesuiau o mulţime de oameni şi, pentru o clipă îngrozitoare, a avut impresia că îl urmăreau chiar pe el. În realitate oamenii stăteau pur şi simplu de vorbă şi râdeau. Domnea o atmosferă oarecum festivă. Împins de curiozitate, Masao se strecură mai aproape ca să vadă ce se petrece, rămânând însă în continuare ascuns în marginea şoselei. Erau cel puţin două duzini de bărbaţi, îmbrăcaţi toţi în maiouri şi chiloţi de sport exact ca el. Stăteau în mijlocul străzii în timp ce alţii, îmbrăcaţi normal, se înghesuiau să ajungă la ei. Masao privi uluit într-acolo, fără să-şi poată da seama ce anume se petrecea. Apoi, un bărbat îşi croi drum spre mulţime şi le prinse pe spate, celor dintâi, nişte tăbliţe cu numere. Masao înţelese numaidecât despre ce era vorba. Urma să aibă loc un cros! O clipă Masao se simţi ispitit să participe. Era îmbrăcat absolut identic cu ceilalţi, ceea ce putea constitui o deghizare perfectă. Dar se simţea mult prea obosit. Era cu desăvârşire epuizat atât psihic, cât şi fizic. Alergase toată noaptea şi pur şi simplu nu mai avea putere. Aşa că luă hotărârea să aştepte până se va risipi mulţimea. După aceea avea să-şi continue marşul.

Dar în acelaşi moment se întâmplă un lucru, care îl sili pe Masao să se răzgândească. De departe pe şosea se apropia discret limuzina unchiului. Înseamnă că evadarea nu-i reuşise! Putea să fie descoperit în orice clipă!

Dintr-un salt, Masao ajunse în mijlocul grupului de bărbaţi, îmbrăcaţi în chiloţi şi maiouri.

Organizatorul care împărţise numerele, îi aruncă o privire tăioasă lui Masao, spunându-i:

— Ai fost pe punctul de a veni prea târziu. Suntem demult gata de start.

În momentul următor avea şi Masao un număr prins pe spate. Alergătorii au luat poziţie, în aşteptarea declanşării pistolului de start. Masao se înghesui spre centrul grupului, ca să se poată ascunde. N-avea nici pe departe intenţia să participe la concurs. Voia doar să profite de aglomeraţie, ca să nu fie observat până la plecarea unchiului. Când cel care dădea startul ridică pistolul, să dea semnalul, Masao văzu că limuzina neagră se îndreptă direct spre grupul de alergători. Apoi auzi pocnetul strident al pistolului şi Masao porni în pas alergător împreună cu ceilalţi, rămânând tot mereu în centrul formaţiei.

Când limuzina trecu lent pe lângă alergători, Masao îşi trase capul între umeri. Maşina rulă încet mai departe. Masao era total istovit după acea noapte nesfârşită, dar nu ieşi din formaţia alergătorilor, de teamă că unchiul s-ar putea întoarce din clipă în clipă. Se simţea în siguranţă doar la adăpostul mulţimii. Aşa că Masao se pregăti sufleteşte pentru o cursă lungă. Alerga cu paşi mari, abia atingând pământul şi graţie faptului că era tânăr şi puternic găsi numaidecât ritmul potrivit. După aceea începu să-i scruteze pe ceilalţi concurenţi. Unii erau mai

în vârstă decât el, dar mulţi erau chiar de o seamă cu Masao. Se întreba cu ce prilej se organizase concursul, dacă acesta se desfăşura cumva anual şi ce va mai urma. Dar toate acestea erau acum lipsite de importanţă. Un singur lucru conta şi anume că atâta timp cât va alerga alături de ceilalţi, făcând parte dintr-o mulţime, se afla în siguranţă. Ceilalţi constituiau scutul şi ascunzătoarea lui.

Îi reveni treptat, pe nesimţite, puterea de odinioară, picioarele sale alergând parcă de la sine. Mări puţin viteza şi îi depăşi pe câţiva concurenţi. Avea încă dubii asupra modului în care să-şi dozeze forţele, necunoscând lungimea traseului. Putea fi vorba de cinci kilometri, dar nu era exclus să aibă de parcurs chiar zece. Dar de problema asta – consideră Masao – avea timp să se ocupe ulterior. Înainta constant şi, peste puţină vreme, lăsă în urmă un alt grup de alergători. Simţi plăcerea deosebită a impactului cu briza, care îi răcori obrazul înfierbântat, precum şi a mobilităţii extraordinare a trupului său. Când îşi ridică privirea constată că mai avea în faţă doar şase concurenţi. Mări din nou viteza, după care rămaseră doar cinci, apoi patru… şi după aceea trei! Masao ajunse la egalitate cu cei doi alergători din frunte. Aceştia au mărit şi ei viteza şi, ca să poată ţină pasul cu ei, Masao fu nevoit să facă un efort considerabil. Inima îi zvâcnea puternic, iar plămânii îi luaseră parcă foc. Nu avea certitudinea că va fi în stare să reziste până la capăt. Nu exista nici un mobil ca atare, care să-l incite să câştige concursul, care

nu prezenta absolut nici o importanţă pentru el. Dar cu toate acestea avea convingerea că era obligat să continue. Era o chestiune de orgoliu. De vreme ce începuse cursa, era obligat să iasă învingător. Refuza ideea să fie calificat pe locul doi.

Prin urmare, Masao începu să alerge şi mai repede, braţele şi picioarele mişcându-i-se asemenea pistoanelor de locomotivă. În câteva secunde ajunse în fruntea coloanei. Acum şoseaua făcea o curbă şi în faţă era un sat. De-a curmezişul străzii principale, atârna de sus un placaj: LINIA DE SOSIRE.

Masao îşi dădu seama că ambii alergători încercau să recupereze, dar făcând un efort formidabil repurtă finişul, trecând linia de sosire înaintea lor. Brusc se simţi înconjurat de o mulţime de oameni. Totul era un talmeş-balmeş cuprins de agitaţie. Oamenii îi strângeau mâna şi îl felicitau, dar vorbeau atât de repede, încât nu-i înţelese.

— Uite-te aici! strigă cineva. Masao îşi înălţă capul şi privi direct în obiectivul camerei de luat vederi al unui reporter, care îl filma pentru televiziune.

Părea ireal, ca în vis. Oamenii îl băteau pe spate, îi puneau mâna pe umăr.

— Ai putea lua startul la Olimpiadă…

— Pun pariu că ai bătut recordul…

— Eşti de prin părţile locului…?

Îl tratau de parcă ar fi fost un erou. După toate aparenţele fusese o cursă importantă pentru ei. Oricum a fost importantă şi pentru el.

Îi salvase viaţa. Îşi dorea un singur lucru şi anume ca oamenii să vorbească ceva mai rar, ca să poată înţelege ce spuneau.

Un bărbat cu o înfăţişare respectabilă se apropie de Masao, îi ridică braţul şi strigă:

— Doamnelor şi domnilor! Linişte, vă rog! Zgomotele mulţimii s-au stins treptat. E o zi mare pentru noi. Comunitatea noastră se mândreşte cu faptul că ia parte la punerea în practică a programului de educaţie fizică a populaţiei, iniţiat de preşedintele nostru. Acesta este al treilea an de când organizez această acţiune. Tineretul zilelor noastre…

Bărbatul era pesemne primarul satului, se gândi Masao. Şi profita, evident, de acest moment favorabil pentru a se bucura din plin de atenţia auditoriului său. Masao habar n-avea ce spunea omul. Dar rămase politicos pe loc, aşteptând ca primarul să-şi încheie alocuţiunea, pentru ca să poată apoi pleca.

Dar iată că urmă o altă surpriză. Când îşi termină cuvântarea, primarul se întoarse către Masao şi îi spuse:

— Şi acum, în numele cetăţenilor noştri, am plăcerea, ca în amintirea acestei zile glorioase, să-ţi înmânez un cec. Şi îi vârî în palmă un cec în valoare de o sută de dolari. Veneau ca trimişi din ceruri.

— Vă mulţumesc foarte mult, se bâlbâi Masao. Sunt… sunt… Cuvinţelul „bucuros” refuză cu obstinaţie să-i vină în minte. Sunt foarte plăcut! Din mulţime se ridicară hohote de râs amestecate cu ropote de aplauze. Apoi oamenii s-

au risipit încetul cu încetul, care încotro. Masao privi cecul, pe care îl ţinea în mână. Înainte de toate va trebui să-şi cumpere ceva de îmbrăcat. Se întoarse spre un băiat, cam de vârsta lui, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă sport:

Masao flutură cecul în aer şi vorbi foarte rar:

— Scuză-mă, spune-mi, te rog, unde aş putea să-l…

Se poticni în mijlocul frazei pentru că nu-şi aduse aminte de verbul a schimba. În gând, se blestemă pentru faptul că nu fusese mai atent la cursurile de engleză.

Masao a avut însă parte de noroc. Tânărul îl înţelesese.

— Vrei să-l schimbi? Vizavi, chiar la colţ, e o bancă. Hai cu mine! Să-ţi arăt unde.

— Da.

— De unde vii?

— De la Tokio.

— Ce chestie grozavă! Mă cheamă Jim Dale. Dar pe tine?

— Masao… Se întrerupse. Masao Harada!

— Bucuros de cunoştinţă, Masao!

Între timp ajunseseră în faţa băncii. Ca din senin Masao îşi aduse aminte că n-avea paşaportul asupra sa, de fapt nici un fel de act de identitate. N-ar fi exclus să nu-i schimbe cecul din cauza asta. Era bogat ca un rege, dispunea de o avere colosală, având conturi în bănci din întreaga lume, dar nu putea să-şi scoată nici măcar un singur cent. Era sărac, lipit pământului, ca un cerşetor. Cecul de o sută de

dolari era singurul lucru pe care putea să conteze.

— Vin cu tine, se oferi Jim Dale.

Pesemne că băiatului cu părul blond îi făcea plăcere să se scalde în gloria noului său prieten. Au intrat în clădirea băncii. Jim Dale îl conduse pe Masao la ghişeul casieriei.

I se adresă femeii de la ghişeu:

— Bună, domnişoară Perkins! Prietenul meu vrea să-şi schimbe un cec.

Casieriţa îl privi pe Masao şi surâse:

— Ah, deci tu eşti băiatul care a câştigat cursa!

Masao o privi ţintă. Din nou, limba asta blestemată!

— Ce-aţi spus, vă rog?

Ea repetă:

— Deci tu eşti băiatul care a câştigat cursa!

Dintr-odată Masao înţelese:

— *Deci tu eşti băiatul care a câştigat cursa!*

Dădu din cap.

— Da, doamnă.

Casieriţa luă cecul şi în timp ce număra, puse cinci bancnote de douăzeci de dolari pe tejghea. Împinse banii spre Masao.

— Poftim! O sută de dolari.

Plin de gratitudine, băiatul vârî banii în buzunar.

— Vă mulţumesc.

Acum va avea din ce să-şi cumpere ceva de îmbrăcat şi de mâncare. Se întoarse spre Jim

Dale.

— Am nevoie de ceva îmbrăcăminte. Ştii…

Jim dădu din cap.

— Nici o problemă. Hai cu mine!

Peste câteva minute Masao şi prietenul lui intrau într-o prăvălie.

— E cel mai mare magazin universal de la noi, spuse Jim Dale, plin de mândrie.

— E grozav! exclamă Masao, politicos. Era minuscul, în comparaţie cu marile magazine universale pe care le cunoştea Masao în Japonia. Dar îi va satisface necesităţile, în orice caz.

Jim îl conduse la raionul de îmbrăcăminte unde atârnau pe umeraşe câteva costume, nişte blugi şi cămăşi. Masao îşi alese o pereche de blugi şi o cămaşă sport, pe care le probă numaidecât în cabină. Nu păreau chiar turnate pe el, dar oricum erau acceptabile. Avea cel puţin cu ce se îmbrăca.

— Rămân îmbrăcat cu ele, îi spuse vânzătorului.

Problema următoare era să mănânce ceva.

— Există o pizzerie în oraş?

Jim îl privi ţintă.

— O… ce?

Masao se gândi că poate a pronunţat greşit cuvântul. Repetă, foarte rar.

— O pi-zze-rie!

Băiatul roşi până în vârful urechilor.

— Bineînţeles că da! Avem una foarte haioasă. La Luigi. Mi-am închipuit… am crezut că voi… Nu mâncaţi mâncare japoneză?!

Masao izbucni în râs.

— În fiecare zi, da. Dar îmi place să mănânc şi hamburgeri şi hot dogs şi pizza.

— Grozav, băiete! Hai cu mine!

La pizzerie era aglomeraţie şi gălăgie. Nişte elevi din clasele mai mari, râdeau şi-şi povesteau câte şi mai câte. Pe Masao îl cuprinse un dor aprig de ţară. Era un străin într-o ţară străină şi nu avea pe nimeni să poată sta şi el de vorbă cu cineva.

Jim Dale îl privi iscoditor.

— E ceva în neregulă?

Masao se strădui să surâdă.

— Dimpotrivă. Totul este perfect. Pizza are un gust nemaipomenit.

— Haleşti, nu glumă! spuse băiatul cu părul blond.

— Nu înţeleg.

— Vreau să zic că ai o poftă de mâncare grozavă. Presupun că ţi se trage de la concurs.

Cuvântul concurs îl readuse pe Masao la realitate. O bună bucată de timp uitase cu desăvârşire de problemele sale, care acum îl asaltau cu înverşunare sporită. Ceva mai târziu, după ce vor lua masa, Jim se va întoarce acasă, în sânul familiei, unde se simţea ocrotit şi în deplină siguranţă. Pentru Masao nu exista un loc unde să fie în siguranţă. Trebuia să-şi continue cursa infernală. Cu cât se depărta mai mult de cabana de vânătoare şi de unchiul său, cu atât era mai bine pentru el. Aici era prea periculos. Într-un orăşel ca ăsta, un străin atrăgea atenţia numaidecât. Trebuia să plece într-un oraş mare, unde te poţi pierde uşor în mulţime.

— Cât fac de aici până la New York?

— Câteva ore, dacă mergi cu trenul. Jim Dale se uită la ceas. Peste douăzeci de minute soseşte unul!

Masao îl va lua negreşit, nu încăpea absolut nicio îndoială.

Capitolul 4

Sachiko a vizionat, cu totul întâmplător, telejurnalul de seară, prilej ca să-l zărească pe Masao, în centrul festivităţii de premiere a câştigătorului cursei de cros. Îl chemă pe soţul ei şi apoi l-au urmărit amândoi pe Masao, evoluând pe micul ecran.

Teruo îşi aduse aminte numaidecât de faptul că trecuse cu maşina pe lângă alergători. Aşadar, Masao se ascunsese chiar printre ei! Teruo îl scăpase, pur şi simplu, printre degete! Nu l-ar fi crezut în stare pe nepotul său să se ascundă multă vreme de el. Puştiul n-avea nici bani, nici îmbrăcăminte. Era lipsit de prieteni şi habar n-avea încotro să o apuce. Aşadar era o simplă chestiune de timp, ca să-l găsească. Dar

Teruo n-avea timp de pierdut. Voia să scape numaidecât de Masao. Deci timpul trebuia ajutat.

Teruo Sato auzise de un detectiv particular. Un profesionist şiret, uns cu toate alifiile, Sam Collins, care nu se dădea în lături de la nimic dacă era vorba de bani. Era arhicunoscut pentru totala sa lipsă de scrupule, când acţiona, precum şi pentru faptul că-şi atingea întotdeauna ţinta. Această combinaţie de însuşiri îi inspira respect lui Teruo Sato. Ridică receptorul din furcă şi formă numărul de telefon de la domiciliul lui Sam Collins.

*

Masao crezuse că se va simţi ca un om rătăcit în Manhattan. Dar cumva, într-un fel ciudat, totul îi părea familiar. Clădirile înalte, zgomotul şi mulţimea de oameni, precum şi circulaţia aglomerată – toate la un loc îi aduceau aminte de Tokio. Şi pentru că văzuse multe filme americane, Masao recunoscu îndată *Radio City Music Hall, Empire State Building* precum şi *Rockefeller Center*. Pentru întâia oară, de când fugise de la unchiul său, Masao se simţea ceva mai liniştit. Aici, în acest oraş imens, era cu putinţă să treci neobservat. Dispăru în mulţimea agitată, printre oamenii care mergeau grăbiţi pe străzi – îndreptându-se spre locurile lor de muncă, spre casele, spre prietenii lor sau staţiile de metrou.

Masao hoinări pe Broadway, privind uluit reclamele luminoase, de pe faţade, admirând

exponatele din vitrine. Constată că numeroase aparate proveneau din Japonia - tranzistoare şi camere de luat vederi, televizoare şi casetofoane. Şi dintre acestea o mulţime erau fabricate chiar de *Matsumoto Industries.* Faptul îl umplu de mândrie pe Masao, dar în acelaşi timp îl înfricoşă puţin.

Trase cu urechea la discuţiile dintre oamenii din preajmă. I se păru că vorbesc diverse limbi. Auzise că America era un creuzet de popoare, ceea ce, iată, se adeverea. Aici veneau oameni de pe tot globul pământesc, aducând cu ei datini şi obiceiuri, precum şi limbile lor materne. În vitrine atârnau plăci cu reclame în spaniolă şi franceză, în germană, italiană şi japoneză.

Începu să se întunece şi Masao nu ştia încă unde va înnopta. Se adăposti lângă o poartă, să-şi numere banii. Îi rămăseseră doar şaizeci de dolari. Va trebui să-i cheltuiască cu maximum de cumpătare. Era neapărat necesar să-şi găsească ceva de lucru şi să-şi pregătească cu grijă acţiunile ulterioare. Cui putea să-i ceară ajutor?

În cele din urmă, îşi aduse aminte de Kunio Hidaka, şeful filialei americane a concernului Matsumoto Industries. Dar biroul său se afla la Los Angeles, California, la cealaltă extremitate a continentului. Masao va trebui să găsească o modalitate de a pleca acolo. Domnul Hidaka îi era prieten. El îi va da crezare şi-l va ajuta. Ţinuse mult la tatăl lui Masao şi era devotat familiei Matsumoto. Numai gândul la el îl făcu pe Masao să se simtă ceva mai bine. Aşadar,

va rămâne la New York, până va câştiga destui bani, să-şi plătească transportul până în California. Nu-i va fi greu să-şi găsească ceva de lucru, fiind dispus să facă orice – să spele vase, să efectueze curse de comisionar, să frece duşumelele. Un singur lucru conta şi anume să supravieţuiască. Cu fiecare zi care trecea, se simţea mai în siguranţă. În curând unchiul va considera urmărirea sa inutilă.

*

Teruo Sato nu era însă omul care să se dea bătut cu una, cu două. Calculat, asemenea unui campion de şah, îşi pregătea cu grijă fiecare mişcare a partidei şi nu era câtuşi de puţin dispus să renunţe la joc.

Teruo avusese o întrevedere cu Sam Collins. Detectivul particular îi satisfăcuse întru totul aşteptările. Collins era un bărbat spătos, care părea să ştie exact ce vrea, cu ochii mici, rotunzi, strălucitori, şi chipul turtit de fost boxer. O ureche era total sluţită, iar nasul îi fusese fracturat de nenumărate ori, doctorii refuzând, în cele din urmă, să-l mai opereze.

*

— Deţin referinţe foarte bune, cu privire la dumneata, îi spuse Teruo. Caut o persoană discretă.

— Discreţia e principiul meu fundamental, îmi fac treaba şi tac din gură.

— Excelent! Vreau să dai de urmele unui băiat. E vorba de nepotul meu. A suferit un şoc nervos. De îndată ce-l găseşti, îl aduci direct la mine.

— A fugit de acasă?

— Chestia asta nu te priveşte.

— Mă gândeam că n-ar strica să ştiu…

— Îţi dau fotografia lui. N-are nici prieteni, nici bani. Aşa că nu cred să fie prea departe de aici.

— Un tânăr japonez, care hoinăreşte pe stradă nu e greu de găsit.

Teruo îl privi ţintă pe Sam Collins.

— Să nu faci greşeala de a-i subestima inteligenţa. Se va ascunde.

— În regulă! Atunci ar putea să dureze ceva mai mult. În cazul în care…

— Nu! Vreau să fie găsit de urgenţă. Îţi voi plăti un onorariu dublu şi pe lângă acesta şi o primă de cincizeci de mii de dolari, dacă găseşti băiatul repede.

Detectivul înghiţi în sec.

— *Cincizeci…?*

— Da. Şi mai e un amănunt, pe care ar trebui să-l cunoşti. Nepotul meu a omorât un om. În cazul în care ai fi nevoit să-l lichidezi în legitimă apărare… Teruo făcu o pauză şi apoi adăugă, cu băgare de seamă… nu-ţi va reproşa nimeni. Iar prima o vei încasa oricum.

Sam Collins îl privi îngândurat.

— Am nevoie de un avans de o mie de dolari.

— Bineînţeles că-l vei primi. Dar găseşte-l

neapărat!

— Aveţi încredere în mine.

Teruo însă nu avea încredere în nimeni. După plecarea detectivului particular, Teruo Sato închise ochii şi rămase locului, total imobil. Îşi pregătea mişcarea următoare. Încercă să se substituie nepotului său. Unde s-ar ascunde? Fireşte că în Manhattan, care avea zece milioane de locuitori. Acolo trebuie căutat băiatul. Un singur detectiv particular, oricât ar fi el de isteţ, probabil că nu l-ar putea găsi. În orice caz, nu îndeajuns de repede. Trebuia să existe şi o altă cale. Sigur că da! Fişa de asigurări! Teruo era un maestru în ale şahului şi medita asupra acestei alternative. Surâse. Era un plan formidabil, pe cât de simplu, pe atât de eficient.

Masao va fi prins în câteva ore.

*

Manhattan-ul noaptea era fascinant, scânteind cu milioanele sale de lumini. Un conglomerat format din luminile zgârie-norilor şi ale reclamelor luminoase, ale inscripţiilor imense cu neon şi ale vitrinelor, puternic iluminate, la care se adăugau farurile miilor de automobile…

Masao îi privi pe alergătorii pe rotile din faţa *Centrului Rockefeller*, străbătu în fugă cartierul teatrelor de pe Broadway, unde aveau loc marile spectacole. Văzu celebrul local *Sardi*, unde cinau marile vedete de teatru şi admiră *Public Library*, cea mai mare bibliotecă din lume, precum şi leii din piatră, care străjuiau piaţa care

se deschidea în faţă. Privi cu nesfârşită încântare vitrinele luxoaselor magazine de modă de pe Fifth Avenue, nume cunoscute, precum *Lord & Taylor, Bergdorf-Goodman* şi *Saks.* Se gândi numaidecât la mama lui, căreia i-ar fi plăcut să-şi facă cumpărăturile aici. Dar ea îl părăsise pentru totdeauna ca şi tatăl său. Masao a fost copleşit de o senzaţie înspăimântătoare, de adâncă singurătate. Trebuia să rămână în viaţă. Dacă nu de dragul său, atunci cel puţin în amintirea lor.

I se făcu dintr-odată foame şi abia atunci băgă de seamă că trecuse demult ora mesei. De-a lungul nesfârşitei artere de circulaţie Seventh Avenue – se înşiruiau sute de restaurante, Masao având de unde alege. Intră într-un local *McDonald's,* cu binecunoscutul *M* auriu. Era aproape ca la el acasă, la Tokio.

— Aş vrea un hamburger, vă rog!

— Cum îl vrei?

Nu era ca la el acasă, la Tokio. O privi ţintă pe chelneriţă.

— Ce aţi spus, vă rog?

— *Cumîlvrei? Prăjituşor potrivitsautare?*

Habar n-avea ce spunea. Privi spre un băieţel, de lângă el, care înfuleca un hamburger.

— Aş dori unul… ca ăsta, vă rog.

— Bine!

Fata se întoarse şi strigă bucătarului-şef:

— Un hamburger prăjit uşor!

Aşa, va să zică! Îl întrebase cum să-i prăjească hamburgerul.

— Pai?!

Masao era din nou total năuc. Oare ce o fi

însemnând” pai”? În faţa băiatului apăru o farfurie plină de cartofi pai. Masao se încumetă să încerce şi exclamă:

— Pai.

Avusese dreptate, după cum a constatat numaidecât. Comandă apoi un sandviş şi încă o porţie de cartofi pai, după care un *milkshake* de ciocolată, în încheierea cinei. I se adresă chelneriţei:

— Mă scuzaţi! Caut un hotel. La un preţ convenabil. Aţi putea să-mi recomandaţi unul?

— *Păisuntomulţime*…

Masao o întrerupse:

— Mă scuzaţi. N-aţi putea vorbi ceva mai rar, vă rog?

— Ah, cum să nu! Există o mulţime de hoteluri în cartier, dar unele sunt cam deocheate. Ar fi preferabil să te duci în Cartierul de Est.

— Bine, vă mulţumesc.

Masao plecă şi porni spre Cartierul de Est. Peste tot erau staţii de autobuz la intersecţii, dar a preferat să meargă pe jos. Erau foarte multe de văzut! Oraşul era atât de fascinant, încât Masao era să uite de primejdia care îl pândea la tot pasul. Se gândea că pentru a cunoaşte cu adevărat New York-ul are nevoie de câţiva ani.

— Mâine voi căuta ceva de lucru. Şi în curând Teruo mă va uita cu desăvârşire. Voi găsi o cale de a-l învinge.

Într-o stradă lăturalnică, care se intersecta cu Lexington Avenue, descoperi un hotel mic şi curăţel. Hotărî să facă o încercare. Existau mii de hoteluri în Manhattan şi unchiul

nu le putea controla pe toate. Aici s-ar afla în siguranţă. Masao intră. Holul era aproape pustiu. La recepţie stătea un japonez şi Masao simţi ispita să o rupă la fugă. Ca şi când Teruo ar fi angajat o întreagă reţea de informatori japonezi, ca să-i dea de urmă! Probabil că la New York există o colonie japoneză, cu numeroase ramificaţii, în interiorul căreia ştirile circulă cu viteza vântului.

Am ajuns să sufăr de mania persecuţiei. Nu e cu putinţă ca fiecare om să-mi fie duşman, îşi spuse Masao în gând.

Se duse la recepţie.

— Aş vrea o cameră pentru o noapte, vă rog.

Vorbi în japoneză şi recepţionerul îi răspunse tot în japoneză. Abia atunci îşi dădu seama cu adevărat cât de mult îi lipsea limba patriei sale. Japoneza era o limbă atât de civilizată. Şi atât de uşor de înţeles.

Masao se trecu în registru sub alt nume.

De ce să se expună inutil? După aceea a fost condus în cameră.

Odaia era mică şi strâmtă, dar curată şi mai ales ieftină. Masao se întinse în pat şi recapitulă evenimentele ultimelor zile. Accidentul de avion în care şi-au găsit moartea părinţii, plecarea sa în America, incidentele îngrozitoare, petrecute la cabana de vânătoare, încheiate cu moartea şoferului Higashi. Masao îşi aduse aminte cum fugise de acolo îmbrăcat doar în maiou, apoi se gândi la cros, precum şi la decernarea, premiului. Până acum avusese

noroc. Îşi puse întrebarea cât timp îi va mai surâde acesta. Apoi adormi.

*

Când se trezi, soarele strălucitor pătrundea în cameră pe fereastră. Deschise ochii. Se simţea zdravăn şi odihnit. Se uită la ceas. Era ora unsprezece! Dormise aproape douăsprezece ore! Se spălă la un duş, aflat în celălalt capăt al coridorului, şi îmbrăcă lucrurile pe care le purtase şi în ajun. N-avea altele. După ce-şi va găsi de lucru, îşi va cumpăra îmbrăcăminte. Dar acum trebuia să-şi ia micul dejun!

Masao tânjea după un mic dejun, tipic american: cu suc de portocale, ouă prăjite cu slănină şi clătite. Aseară, la o depărtare de numai două intersecţii de hotel, zărise un mic restaurant. Porni într-acolo. Poate că va găsi chiar şi ceva de lucru. Ar putea să servească la bar.

Ajuns la intersecţia străzii, a fost nevoit să aştepte schimbarea culorii semaforului. Chiar atunci venea de după colţ o furgonetă, care se opri în dreptul chioşcului de ziare. Un bărbat cocoţat pe podul de încărcare-descărcare al maşinii, aruncă un vraf gros de ziare pe trotuar. Lumina trecu pe verde şi pietonii începură să se înghesuie, ca să traverseze. Cu excepţia lui Masao, care încremeni în loc, ca o stană de piatră. De pe prima pagină a ziarului, îl privea ţintă propria lui fotografie. Titlul, cu litere de-o şchioapă, anunţa: POLIŢIA îN CĂUTAREA UNUI

ADOLESCENT UCIGAŞ.

Capitolul 5

Subit, într-o fracţiune de secundă, absolut toţi oamenii îi deveniseră duşmani.

Masao avea o senzaţie ciudată, de parcă ar fi stat gol puşcă în faţa reflectoarelor, încetase de a mai fi o figură anonimă într-o mulţime de străini. Era o ţintă vie, un fugar, pe urmele căruia se afla poliţia. Persoane necunoscute îl priveau îndelung, de parcă i-ar fi comparat trăsăturile feţei cu cea din fotografie, apărută pe pagina întâi a ziarului.

Masao era total ameţit, în urma şocului provocat de cuvântul ucigaş. Moartea lui Higashi fusese un accident. Fireşte că Teruo ştia asta, dar reuşise în mod sigur să denatureze în asemenea măsură realităţile, încât Masao va fi prins în capcană, în cele din urmă. Putea fi deferit justiţiei şi condamnat la închisoare pe viaţă, ba chiar şi executat. Evident, după aceea nimeni nu-l va mai putea opri pe Teruo să-şi acapareze firma.

Un poliţist în uniformă trecu pe lângă Masao, care întoarse involuntar capul. Străzile nu mai prezentau nici o siguranţă. Chipul său în mijlocul mulţimii de albi era foarte uşor de identificat. De bună seamă exista şi un cartier japonez la New York. Primul gând, care-l încercă pe Masao, a fost acela de a-l găsi, pentru a se ascunde în mulţimea celorlalte chipuri japoneze. Dar ezită. Mai mult ca sigur acesta era primul loc unde poliţia va încerca să dea de urma sa. Probabil că era de pe acum împânzit de detectivi, care aveau fotografia lui şi cercetau cu atenţie

toate străzile, restaurantele şi hotelurile, pentru a-l găsi. Nu, nici acolo nu putea fi în siguranţă. El nu se afla în siguranţă nicăieri. Nu se mai încumetă să revină la hotel.

Poliţistul se opri din mers şi privi în direcţia lui Masao. Băiatul îşi continuă drumul agale, în timp ce gândurile sale alergau nebuneşte.

Încercă să reflecteze la următorul pas, pe care urma să-l facă. Situaţia lui părea disperată. Viaţa îi era în pericol. Cu toţii îl căutau. Dacă nu-l va prinde poliţia, atunci Teruo va izbuti cu siguranţă. *Matsumoto Industries* dispunea de o reţea cu numeroase filiale. Firma era deosebit de influentă, avantaj de care Teruo va şti să profite cu prisosinţă pentru ca să-l nimicească pe Masao. Îi veni o idee, ca din senin. Exista un loc, unde cu siguranţă că nu-l va căuta nimeni. Nici măcar Teruo. Pentru întâia oară Masao întrezări o licărire de speranţă.

Intră într-o cabină telefonică, deschise o carte groasă de telefon a metropolei şi îşi scoase un număr anume.

*

Filiala new-yorkeză a concernului *Matsumoto Industries* se afla pe o platformă industrială imensă a cartierului Queens, în apropierea aeroportului *La Guardia.* La ora două după-amiaza, Masao se prezenta la Biroul personal al fabricii. Coborâse din autobuz în faţa clădirii imense a fabricii *Matsumoto* şi – cu un

nod în gât – privi placa cu inscripţia firmei, care purta atât numele tatălui, cât şi al său. Citise cândva o povestire despre un bărbat care ascunsese o scrisoare secretă, lăsând-o în mod deliberat deschisă, într-un vraf de scrisori lipsite de importanţă pe biroul său. Nimănui nu-i trecuse prin minte să o caute acolo. Tot aşa, cum nu-i va veni nimănui ideea să-l caute pe Masao tocmai aici. Fabrica *Matsumoto* era ultimul loc unde Teruo sau poliţia ar bănui că s-ar putea afla.

Masao îşi anunţase venirea telefonic şi era aşteptat de şeful personalului, domnul Watkins. O secretară îi întinse un formular pentru angajare, ca să-l completeze. Îl citi şi inima i se făcu cât un purice.

Numele: *Nu-şi putea trece numele adevărat*.

Adresa: *Nu avea adresă.*

Numărul de telefon: *Nu avea.*

Locul naşterii: *Aici era un străin.*

Profesia: *Fugar.*

Fusese o idee nemaipomenită aceea de a se ascunde, ca simplu muncitor, printre alte sute de angajaţi ai fabricii *Matsumoto.* Dar chestia asta zădărnicea totul!

Secretara îl privi cu atenţie.

— Ai vreo dificultate?

— Ah, nu, se grăbi să-i răspundă Masao. Se aplecă din nou asupra formularului. Trebuia să obţină slujba! Altundeva nu putea să meargă. Avea nevoie să câştige bani ca să poată pleca cu avionul în California, la Kunio Hidaka. Îşi ridică

privirea şi-şi dădu seama că secretara îl privea în continuare. Masao începu să scrie.

Conform celor scrise în formular se numea Masao Harada, era născut la Chicago, Illinois, şi domicilia la căminul Uniunii Creştine pentru Tineret. La rubrica Servicii anterioare, Masao trecu o jumătate de duzină de firme fictive, cu adrese false, din Chicago, Detroit, Denver. Verificarea acestor declaraţii va dura câteva săptămâni şi până atunci el va fi demult plecat.

Peste zece minute se afla în biroul domnului Watkins. Şeful personalului era un bărbat gras, între două vârste, cu buzele cărnoase şi roşii şi o meşă pe frunte care arăta exact ca o meşă din păr fals.

Cercetă formularul, pe care i-l predase Masao, şi spuse:

— Pari mult prea tânăr pentru ca să fi avut atâtea slujbe cum pretinzi.

O clipă Masao intră în panică. Oare declarase prea mulţi patroni? Watkins scutură din cap, în chip dezaprobator:

— N-am auzit niciodată de aceste firme.

Nu-i de mirare, de vreme ce nu existau…

— Sunt întreprinderi foarte mici, domnule.

Watkins mormăi:

— Îmi pare rău, tinere! Angajăm numai oameni cu experienţă.

Masao nu putea accepta un refuz.

Viaţa lui depindea de acest loc de muncă.

— Dar am experienţă, domnule.

Glasul său tremura de disperare.

— Vă rog, puneţi-mă la încercare.

— Nu ştiu…

În aceeaşi fracţiune de secundă uşa se deschise larg şi intră un bărbat în cămaşă, aducând un vraf de hârtii.

— Te rog, n-ai putea să i le trimiţi lui Tony?

— Cum să nu, răspunse Watkins. Uite puştiul ăsta afirmă că e un geniu în domeniul electronicii. Fii atât de amabil şi pune-i câteva întrebări!

Bărbatul îi aruncă o privire lui Masao.

— Bine, fie!

Domnul Watkins îi spuse lui Masao:

— Domnul Davis e inginerul-şef al fabricii.

— Ai mai lucrat în domeniul electronicii? întrebă Davis.

— Da, domnule.

— Ştii să montezi un circuit integrat?

— Bineînţeles, domnule. Masao se simţea tare pe poziţie, fiind vorba de un lucru la care se pricepea şi îi plăcea. Vorbea rar şi se străduia să traducă corect termenii tehnici din japoneză în engleză.

— Se începe cu o placă goală. Apoi se imprimă fotografic circuitul integrat dorit şi se trece la montarea elementelor pe placă. Mă refer la tranzistori, rezistenţe şi minicircuite integrate. Placa se scufundă apoi într-o baie de acid, care înlătură prin coroziune tot ce este de prisos. După aceea…

— Stai aşa! Domnul Davis ridică mâna şi se întoarse către Watkins.

— Nu se pricepe doar la câte ceva în

domeniu. Peste câteva luni va da concurs pentru ocuparea postului meu. Îţi urez succes, băiete! Şi ieşi numaidecât.

Watkins îi spuse lui Masao:

— Am impresia că ai reuşit să primeşti slujba.

Masao simţi că îi saltă inima de bucurie.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Avem nevoie de cineva la banda de montaj. Salariul este de 250 dolari pe săptămână, pentru început.

Masao transformă suma în yeni. Într-o săptămână va câştiga suficient, ca să poată pleca în California!

Watkins îi curmă şirul ideilor:

— Îmi mai trebuie doar fişa ta de asigurări.

Masao se holbă la el, fără să înţeleagă. Nu avea fişă de asigurări!

— Eu… păi… Masao gândi cu o repeziciune uimitoare.

— A rămas la tata, care a plecat tocmai acum într-o călătorie. V-o aduc când se întoarce acasă.

Watkins ridică din umeri:

— În regulă! Hai cu mine! Te conduc la locul tău de muncă. Cercetă cu atenţie chipul lui Masao.

— N-ai mai lucrat la noi?

— Nu, domnule.

— Ciudat, spuse Watkins. Figura ta îmi pare cunoscută.

Masao tresări de teamă.

*

Interiorul fabricii *Matsumoto* era spaţios şi curat. Pretutindeni domnea o atmosferă de muncă asiduă. În condiţii normale, Masao nu şi-ar mai fi încăput în piele de mândrie, la gândul că absolut totul de aici era opera tatălui său. Oamenii îi datorau locurile lor de muncă lui Yoneo Matsumoto. Dar acum nu era momentul potrivit pentru asemenea gânduri. Pentru el nu era o fabrică, ci o ascunzătoare temporară, un adăpost.

La bandă se aflau circa o sută de muncitori dintre care numeroşi japonezi. Bărbaţi şi femei lucrau cot la cot. Masao i-a fost prezentat şefului de echipă, un tip scund, cu faţa descărnată, profund antipatică. Se numea Oscar Heller şi nu întârzie să-i facă o impresie neplăcută.

Heller îl duse pe Masao în vestiar, unde îi aruncă un halat alb.

— Ia-l! Trebuie să-l porţi tot timpul cât stai la banda rulantă. Ai priceput?

— Am înţeles, domnule.

— Hai să mergem!

S-au întors în secţie. Heller îi făcu semn cu mâna, spre un loc liber la banda de montaj.

— Acolo ai să lucrezi! Să ştii că nu suport lenea. Ai priceput?

— Am înţeles, domnule!

— Atunci, apucă-te de lucru!

Masao privi în urma şefului de echipă,

care plecă agale, oprindu-se ceva mai încolo, ca să o pipăie la fund pe una dintre fete. Când aceasta tresări şi îi spuse ceva, pe un ton mânios, Heller izbucni pur şi simplu în râs şi îşi continuă drumul. Masao a fost cuprins de indignare. Cum era cu putinţă ca un asemenea individ să fie numit şef de echipă? Dacă ar reclama incidentul, tipul ar fi numaidecât concediat. Dar bineînţeles că aici el n-avea niciun cuvânt de spus. Trebuia să-i pară bine că-şi găsise de lucru.

Masao se întoarse să cerceteze banda de montaj. Era absolut identică cu aceea de la fabrica din Tokio. Iată marele avantaj al producţiei în serie. Dacă s-ar duce la oricare din fabricile *Matsumoto*, răspândite în întreaga lume, ar şti exact cum se lucrează în unitatea respectivă.

Observă cum ajungeau pe tăblie circuitele integrate, cu tiparul imprimat, cum îndepărta – prin coroziune – baia cu acid tot ce era de prisos. După aceea se făceau nişte găuri în placă şi se montau elementele. În final, totul trecea printr-un recipient, conţinând o materie izolantă, care rămânea fixată pe sârmele şi piesele din aramă. Era un proces de fabricaţie, pe care Masao avusese prilejul să-l vadă de mii de ori.

Locul lui Masao la banda rulantă era între un bărbat între două vârste, aflat la stânga sa, şi o altă fată tânără, la dreapta. Ambii erau japonezi. Bărbatul se întoarse spre Masao şi-i spuse:

— Bine-ai venit!

— Mulţumesc, răspunse Masao. După

aceea se întoarse către fată şi era cât pe ce să-i stea inima în loc. Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată. Avea un chip delicat, perfect oval, şi nişte ochi inteligenţi şi blânzi. Părea cam de o vârstă cu el.

Fata simţi că Masao o privea şi îi spuse:

— Bine-ai venit!

— Mulţumesc.

— Mă numesc Sanae Doii. Vocea ei era catifelată şi melodioasă.

— Pe mine mă cheamă Masao. După o clipă de ezitare, spuse: Masao Harada!

Masao îşi ridică privirea şi observă cum îl fixa, de la celălalt capăt al secţiei, Heller.

Îmi va face greutăţi, se gândi Masao.

— Ar fi mai bine să începi lucrul, îi spuse în şoaptă Sanae. Domnul Heller nu-i tolerează pe cei care nu fac treabă. Vrei să-ţi arăt ce ai de făcut?

— Îţi mulţumesc. Dar cred că ştiu precis ce trebuie, răspunse Masao. Şi, în timp ce Sanae îl urmărea din priviri, Masao apucă rând pe rând componentele electronice, începând să le asambleze. Lucra cu o îndemânare înnăscută, fiecare mişcare dovedind rapiditate şi precizie.

Sanae îl privea, cuprinsă de uimire. Nu mai văzuse una ca asta.

— Eşti… eşti foarte priceput, constată ea.

— Îţi mulţumesc.

Lui Masao îi făcea plăcere să lucreze cu mâinile. Dar era conştient de faptul că va sosi şi clipa în care acest lucru îl va plictisi. Acum, desigur, nu avea nici o importanţă. Se afla aici,

numai pentru că locul îi oferea siguranţă – ascuns în mulţimea muncitorilor din propria sa fabrică. Degetele lui mânuiau maşinal piesele pe care le asambla, în timp ce mintea îi era în altă parte. Va avea de întâmpinat greutăţi, în cazul când nu va izbuti să-şi asigure o fişă de asigurări. O altă problemă o constituia rezolvarea cazării. Nu-i rămăsese mai nimic din suta de dolari, pe care-i câştigase la concurs. Ziua de plată a salariilor era abia peste o săptămână şi până atunci nu-i vor ajunge cei câţiva dolari pe care-i avea.

*

În fabrică era o pauză de cafea dimineaţa şi o alta după-amiaza. Masao profită de pauza de după-amiază, ca să arunce o privire de ansamblu asupra întreprinderii. Se opri pe alocuri ca să intre în vorbă cu lucrătorii. Păreau foarte capabili şi tuturor le plăcea munca pe care o făceau. Prin intermediul unor întrebări indirecte a aflat că erau mulţumiţi şi mândri de locul lor de muncă. Masao reflectă: Cât de mult s-ar fi bucurat tata! Singura problemă, după câte şi-a putut da seama Masao, o constituia Oscar Heller, şeful de echipă. Îi hărţuia cu voluptate pe oameni, care îi ştiau de frică şi căutau să evite accesele sale de furie. Masao îşi puse iar întrebarea cum fusese cu putinţă să i se încredinţeze postul de şef de echipă domnului Heller. Ori de câte ori Masao îl auzea pe domnul Heller răcnind la o femeie, pentru că făcuse o greşeală infimă, simţea

dorinţa să intervină. Dar ştia că n-avea încotro. Trebuia să-şi ţină gura, ca să treacă neobservat.

Soneria fabricii începu să zbârnâie, anunţând că era ora cinci şi muncitorii puteau înceta lucrul. S-au dus în vestiar să-şi schimbe halatele albe cu sacouri şi pardesie. Masao o privi pe Sanae, îmbrăcându-şi haina. Era foarte graţioasă. Luă hotărârea să o cunoască cândva mai îndeaproape.

Împreună cu ceilalţi, Masao ieşi pe poarta fabricii. Între el şi aceştia exista însă o mare deosebire: cu toţii aveau un cămin. El însă nu ştia încotro să meargă. Nu putea risca să rămână pe stradă peste noapte. Poliţia îl căuta, iar unchiul Teruo îl urmărea cu înverşunare. Trebuia, aşadar, să-şi găsească o cameră. Hoinări pe străzile lăturalnice, până ajunse în faţa unui mic hotel sărăcăcios, cu o copertină deteriorată, deasupra uşii. Masao intră. Holul arăta de parcă n-ar mai fi fost măturat de ani de zile. Mirosea pătrunzător a praf şi a deznădejde. În spatele tejghelei stătea ghemuit un recepţioner plictisit, care citea o carte, o ediţie de buzunar, cu o femeie goală pe copertă. Masao se opri în faţa lui.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Aveţi o cameră liberă?

Recepţionerul dădu din cap, fără să-şi ridice privirea.

— Da!

— Cât costă, vă rog?

— Vrei să plăteşti cazarea zilnic, săptămânal sau lunar?

Masao îşi puse întrebarea cum ar fi cu putinţă ca cineva să reziste să stea într-o casă atât de sordidă timp de o lună de zile.

— Săptămânal!

Portarul îşi ridică privirea.

— Zece dolari pe noapte, şaizeci de dolari pe săptămână. Plata în avans!

Masao îşi dădea seama că nu-i mai rămânea nici măcar un cent, dar n-avea încotro. Peste zi se afla în siguranţă, dar avea nevoie de un adăpost şi în cursul nopţii.

— Foarte bine, spuse el. O închiriez.

Recepţionerul luă o cheie de pe etajeră, pe care i-o întinse lui Masao.

— Ai bagaje?

— Nu.

Recepţionerul nu părea surprins. Masao se întrebă ce soi de oameni stăteau în clădirea asta. Dintre cei rătăciţi şi bătuţi de soartă? Care se resemnaseră definitiv?

— Camera 217, etajul întâi.

— Mulţumesc.

Masao se întoarse şi urcă scara. Covorul era ros şi pereţii erau mâzgăliţi cu frânturi de fraze. *Kilroy a fost aici, dar apoi a şters-o. N-a suportat duhoarea... Mary îl iubeşte pe John; John îl iubeşte pe Bruce... Ajutor! De aici trebuie să o ştergi neapărat... Gândaci de bucătărie, Cerule!...*

Deşi holul şi casa scării erau mizerabile, Masao nu se aşteptase ca odaia să arate chiar atât de oribil. Toată viaţa, avusese camera lui, spaţioasă, curată, aerată, cu o privire splendidă

spre grădină şi mai departe, spre câmpie. Odaia asta nu era cu mult mai mare decât un dulap în perete. Era murdară şi dezolantă, cu câteva piese disparate de mobilier şi un geam spart, care dădea spre un zid gol din cărămidă. Baia minusculă avea un lavoar pătat, un closet cu un colac spart, din plastic, şi un duş atât de jos, încât abia puteai sta în picioare sub el. Patul arăta de parcă aşternutul n-ar mai fi fost schimbat de săptămâni în şir.

Masao privi în jur, în această încăpere deprimantă, întrebându-se cât timp va putea rezista. Desigur, în fiecare zi se va strădui să mai încerce o dată.

Nu-i rămăsese nici măcar un cent să-şi cumpere ceva de mâncare. Nu voia să hoinărească nici pe străzi, de teamă să nu-l recunoască cineva. Din aceste motive rămase în odăiţa mizerabilă, unde se strădui să-şi elaboreze un plan, cu privire la viitor. Îşi notă problemele cu care se confrunta:

1. Nu am bani.
2. Nu am prieteni.
3. Mă aflu într-o ţară străină.
4. Sunt căutat de poliţie, pentru o crimă pe care n-am comis-o.
5. Unchiul mă caută, ca să mă ucidă.

Situaţia lui era atât de disperată, încât Masao era pe punctul de a izbucni în râs. Altcineva în locul lui ar fi pierdut orice licărire de speranţă. Dar el era Masao Matsumoto, fiul lui Yoneo Matsumoto şi nu se va da niciodată bătut.

Atâta timp cât era în viaţă.

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă, Masao plecă la serviciu. Alergă repede, pentru a nu se afla în stradă multă vreme. După ce ajunse la fabrică, îşi îmbrăcă halatul alb, luându-şi apoi locul la banda rulantă.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa!

Banda se puse în mişcare. Masao făcu un

efort deosebit să se concentreze asupra componentelor circuitelor integrate, care veneau, lunecând, spre el. Se concentra cu mare greutate, din cauza situaţiei speciale – cu totul nouă pentru el – în care se găsea. Era înfometat. De mai bine de treizeci şi şase de ore nu mâncase absolut nimic şi nici nu întrezărea vreo perspectivă ca să ia masa. Ultimii bani îi dăduse recepţionerului, iar ziua de salariu era abia în cursul săptămânii următoare. Masao nu fusese niciodată preocupat de problema mâncării. Un om hrănit normal nu se gândeşte niciodată la una ca asta. Dar atunci când e înfometat e pur şi simplu obsedat de hrană.

Soneria zbârnâi, anunţând pauza de masă. Unii îşi cumpărau mâncarea de prânz din furgonetele cu gustări, care parcaseră la poarta fabricii, oferind spre vânzare supă, sandvişuri, cafea şi gogoşi. Alţii îşi aduseseră mâncare la pachet de acasă. Afară, în faţa fabricii, exista un părculeţ frumos, cu bănci, scăldat în lumină şi soare, pentru muncitori. Fiind o zi călduroasă, însorită, mulţi dintre ei luau masa în aer liber. Masao stătea deoparte, privindu-i cu invidie.

O voce, aflată în apropiere, spuse:

— Nu vrei să mănânci ceva?

Se întoarse şi o văzu pe Sanae, stând în picioare lângă el.

— Păi eu… ah… nu, spuse Masao. Am luat un mic dejun copios.

Ar fi preferat să moară decât să recunoască faptul că n-avea bani să-şi ia ceva de mâncare.

Sanae îl măsură din ochi, o bucată de vreme, şi îi spuse plină de politeţe:

— Dacă te răzgândeşti, să ştii că am un sandviş în plus.

Mândria îl obligă să spună:

— Nu, mulţumesc. Nu era un cerşetor; era fiul lui Yoneo Matsumoto.

Sanae plecă şi se aşeză pe o bancă, lângă colegele şi colegii săi. Masao era convins că nu mai văzuse în viaţa lui o fată atât de minunată. Observă cum se apropie agale un tânăr şi se aşeză alături de Sanae. Pe Masao îl cuprinse brusc un acces de gelozie. Îşi dădea perfect seama că era un lucru stupid. El era un infractor hăituit. Trăia de la o zi la alta. Nu putea îndrăzni să se gândească decât la supravieţuire. Era fabrica lui şi oamenii de aici lucrau pentru el. Şi, ironie a sorţii, nu-şi putea permite să-şi cumpere nici măcar o felie de pâine. Cineva a lăsat, fără să bage de seamă, o jumătate dintr-un sandviş pe bancă. Masao trebui să se stăpânească să nu alerge într-acolo, să-l înfulece. Soneria zbârnâi. Era timpul să se întoarcă la lucru.

Sanae era absolut sigură că nu era în regulă ceva. Îl remarcase pe Masao, de la bun început, din clipa în care intrase în secţie. Avea un aer neobişnuit, un fel de mândrie, care îl deosebea de ceilalţi. Şi, evident, nu era un muncitor de rând. Vădea o îndemânare absolut incredibilă. Încercă să desluşească ce anume o tulbura la acest tânăr. Arăta ca un om obişnuit cu un mod de viaţă, total diferit de cel de aici, dar cu toate apestea apăru şi a doua zi îmbrăcat în

aceleaşi haine. Neliniştea, nervozitatea lui stârniră şi mai mult curiozitatea lui Sanae.

În plus, observă şi o altă ciudăţenie la el şi anume că nu mânca absolut nimic. Sanae îl surprinse pe Masao urmărindu-i pe ceilalţi şi îşi dădu seama că era înfometat, după expresia chipului. Voia să afle neapărat cine era tânărul.

Masao simţea că Sanae îl urmărea, în secret. Ori de câte ori se uita însă la ea, fata sentorcea repede în altă parte. La ora trei era pauză de cafea. Muncitorii puneau jos uneltele şi ieşeau în aer liber, să-şi cumpere câte ceva, de la furgoneta cu gustări. Masao merse agale, până ajunse la o bancă goală şi se aşeză. Încercă să uite foamea, care-i rodea stomacul şi aşteptă, cu nerăbdare, ca soneria să zbârnâie, pentru a se întoarce la lucru. Numaidecât Sanae răsări lângă el. Aducea două ceşti de cafea şi două gogoşi pe un mic platou.

— M-am gândit să luăm cafeaua împreună, spuse ea. Masao o privi îngândurat. Era pe punctul de a o refuza, dar n-a putut să reziste tentaţiei.

— Îţi mulţumesc din toată inima, zise el politicos şi luă o ceaşcă cu cafea şi o gogoaşă. Aşteptă până muşcă Sanae din gogoaşă şi după aceea o duse la gură pe a sa. Era cea mai bună din câte gustase vreodată! Ar fi vrut să o înfulece pe toată, dar se stăpâni. Luă o înghiţitură de cafea. Lichidul fierbinte, care i se scurse pe gâtlej, avea de asemenea un gust minunat.

Cei doi stăteau alături, mâncau şi beau în tăcere. Sanae îl privi cu atenţie pe Masao. Avea o

personalitate atât de puternică, pe care o găsi fără egal. Părea prietenos şi sincer, cu toate acestea Sanae simţea că era un om foarte introvertit.

— De unde vii? întrebă ea.

Masao ezită timp de o fracţiune de secundă.

— De la Tokio, răspunse el. Fata n-avea cum să vadă dosarul aflat la serviciul personal, unde scria Chicago.

— Părinţii mei sunt originari din Tokio, spuse Sanae.

— Ai fost vreodată în Japonia?

— Nu.

Masao oftă şi simţi cum i se strecoară în suflet un dor de tară, dulce-amar.

— E cea mai frumoasă ţară din lume! Se întrebă, în gând, dacă o va mai revedea vreodată, dacă va mai pune cândva piciorul pe pământul patriei.

— Aşa e, fără îndoială! spuse Sanae. Odată, sper să pot merge şi eu acolo. Eşti aici împreună cu familia? îl întrebă ea în continuare.

Masao şovăi. Nu voia să o mintă, dar adevărul era prea primejdios.

— Da, spuse el. Şi, într-un anume sens, cumplit, era adevărat. Mama şi tatăl său erau cu el, fiind total dependenţi de el. Ei nu-şi vor găsi liniştea, până ce nu le va face funeraliile corespunzătoare.

O privi pe Sanae şi simţi că ar putea deveni prieteni foarte apropiaţi. Nu, îşi mărturisi Masao cinstit, mai mult decât prieteni apropiaţi.

Dar nu era cu putinţă. Asemenea vise erau rezervate altora. El nu se putea gândi decât la un singur lucru: să supravieţuiască. Zbârnâitul soneriei dădu semnalul că pauza de cafea luase sfârşit.

În aceeaşi seară Masao a putut să-şi rezolve problema bănească. Într-o străduţă lăturalnică, în apropierea hotelului, zărise o casă de amanet – dintre acelea cu trei bile de fier deasupra uşii de la intrare.

— Singurul obiect de valoare, pe care îl deţinea Masao, era ceasul de aur, pe care i-l dăruise tatăl său, când împlinise vârsta de optsprezece ani. Era din aur de 21 de karate, dar pentru Masao valoarea sa consta în faptul că era un dar din partea tatălui. Nici măcar în vis nu i-ar fi trecut prin minte să se despartă de el, dar acum n-avea încotro. A mai ezitat câteva minute, apoi intră şi puse ceasul pe tejghea.

— Aş vrea un împrumut pe această garanţie, spuse Masao. Voi reveni să-l recuperez. Dacă totul va merge bine, adăugă el în gând. Iar dacă nu va fi aşa, va ajunge la închisoare sau va muri şi atunci oricum nu va mai avea nicio importanţă.

Cămătarul ridică ceasul şi îl examină cu o lupă de bijutier. Dădu din cap, satisfăcut.

— Frumos ceas! Cât vrei să iei cu împrumut?

— Cinci sute de dolari!

Omul scutură din cap.

— E prea mult.

— Trei sute de dolari!

— Două sute cincizeci!

— De acord, spuse Masao.

Era mai mult decât suficient, pentru a putea pleca în California, cu autobuzul. Se gândise îndelung la ceea ce trebuia să facă. Şi tot mereu ajungea la acelaşi rezultat. Răspunsul la problema sa îl va găsi la Los Angeles, la Kunio Hidaka.

Cămătarul numără banii pe tejghea şi îi întinse lui Masao o hârtie.

— Chitanţa de amanetare! Ai şase luni la dispoziţie, ca să-l recuperezi. După aceea scot ceasul la vânzare.

Şase luni! Masao nu ştia precis dacă va mai trăi şase zile.

— Mulţumesc, spuse el. Mă voi întoarce.

Aruncă o ultimă privire ceasului. Apoi vârî banii în buzunar şi plecă.

Masao porni spre un restaurant japonez, aflat la o depărtare de câteva intersecţii, de la hotelul său. S-a stăpânit cu greu să nu o rupă la fugă. Simplul gând la mâncare, făcu să-i lase gura apă.

Se aşeză la masă, slăbit de foame şi făcu comanda. După aceea se îndopă literalmente cu supă *Miso* şi *Onkatsu*, orez şi legume, şi două porţii de frigănele de crab... şi fructe proaspete, ca desert. Când şi-a terminat masa, Masao se simţi ca nou-născut, gata să-şi reia lupta cu lumea întreagă.

*

Zilele următoare au trecut într-o linişte deplină, aşa că Masao era cât pe ce să uite de primejdia care plana asupra lui. Citea zilnic ziarul cu mare atenţie. Povestea, potrivit căreia l-ar fi omorât chipurile pe şofer, fugind apoi de la faţa locului, dispăru de pe prima pagină, reapărând pe cea de a doua, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la rubrica de ştiri diverse. Masao răsuflă uşurat. Poliţia avea alte probleme de rezolvat. Iar Teruo, în curând, se va plictisi să-l mai caute.

În fiecare dimineaţă Masao se scula devreme, îşi lua micul dejun într-un mic restaurant din apropierea hotelului, plecând apoi la lucru. Ori de câte ori intra pe poarta fabricii *Matsumoto* avea o senzaţie de mândrie. Se simţea foarte aproape de tatăl său. Dar mai exista un motiv pentru care Masao mergea cu plăcere la serviciu - Sanae. Se gândea la ea seara, când era departe de ea. Îi plăcea să stea alături de ea la banda rulantă şi să o privească în timp ce lucra.

Voioşia fetei, când spunea „Bună dimineaţa”, era pentru el modul cel mai agreabil în care putea începe o zi. Trăncăneau plini de veselie când nu se uita la ei şeful de echipă. Se obişnuiseră să petreacă împreună pauzele de prânz şi de cafea. Şi cu cât Masao o vedea mai des pe Sanae, cu atât o plăcea mai mult.

Ea îi povesti despre familia ei.

— Tata şi mama au venit aici în ţară, cu puţin timp înainte de a mă naşte.

— Pot să te întreb, ce profesie are tatăl

tău?

— E pictor. Sanae se corectă. A fost pictor. Nu mai poate să picteze, pentru că are artrită.

— Din cauza asta lucrezi aici?

— Da. Sunt singură la părinţi. Am vrut să studiez medicina. Poate că, într-o zi, voi putea să intru la Universitate. Vocea ei nu trăda nici o urmă de autocompătimire.

— Îţi place munca de aici? Întrebă Masao.

— Foarte mult. Cu excepţia… Făcu un semn cu capul în direcţia şefului de echipă. Nu e un om bun.

— Sunt de aceeaşi părere. Fără el, ar fi cu mult mai plăcut aici.

— Povesteşte-mi despre tine, îl îndemnă Sanae.

Era o rugăminte inofensivă. Dar în egală măsură periculoasă. O clipă, cuprins de exuberanţă, Masao a fost tentat să-i spună tot. Îşi dorea cu disperare un interlocutor, căruia să-i poată vorbi deschis, să i se destăinuie. Fireşte era conştient că nu era cu putinţă.

În consecinţă, Masao îi spuse, cu prudenţă:

— N-am prea multe de povestit. Mă pasionează electronica. Mi-am imaginat că aş putea învăţa ceva nou aici.

Sanae îl privi mirată.

— Te-am urmărit.

— Aşa?!

Fata îl privi drept în ochi.

— Nu mai ai nimic de învăţat.

— Am… Ispita de a-i mărturisi adevărul lui Sanae era copleşitoare, dar Masao era pe deplin conştient de faptul că nu putea să cedeze. De dragul ei. Era prea primejdios. Nu ştia cum va izbuti să scape de Teruo.

Iată că acum Masao se confrunta cu o altă problemă. Ar fi dorit să iasă în oraş, împreună cu Sanae, să o invite la restaurant, la cinema sau la discotecă. Dar nu se încumeta. Se temea să apară în public, deoarece exista posibilitatea de a fi identificat. Şi nu voia să o implice pe Sanae în complicaţiile lui.

Sanae, la rândul ei, era buimăcită. Masao părea îndrăgostit şi era evident că îi făcea plăcere să se afle în preajma ei. Cu toate acestea nu-i dăduse o întâlnire. Deşi îl făcuse să înţeleagă că nu are nici un prieten şi ştia şi ea că nici el nu-i făcea curte vreunei alte fete.

Dar el nu manifesta dorinţa să o întâlnească pe Sanae în afara orelor de lucru. Era cel mai uluitor băiat pe care-l întâlnise vreodată.

Problema celor doi şi-a găsit rezolvarea din afară şi anume prin intermediul echipelor de baseball *New York Mets* şi *Philadelphia Phillies.*

Pentru că exista un loc public unde Masao se putea simţi în siguranţă: stadionul de baseball. Acolo se adunau mii de oameni şi nu era o problemă să se ascundă în mulţimea imensă. Masao era un „fan" al baseballului şi când citi în *New York Times* că *Mets* urmează să joace *cu Philadelphia Phillies* pe stadionul *Shea*, nu s-a mai putut opune tentaţiei. În ambele echipe evoluau câţiva dintre eroii săi preferaţi. Masao

nu voia să scape ocazia de a-i vedea în carne şi oase, în plină acţiune. A doua zi, dis-de-dimineaţă, se aşează la una din cozile imense, formate în dreptul porţilor stadionului, să-şi ia un bilet.

Când ajunse în faţă, casierul îl întrebă scurt:

— Câte vrei?

Masao răspunse automat:

— Două.

Plăti biletele şi plecă. Scutură din cap, în semn de dezaprobare, cu privire la propria sa persoană. Îşi puse întrebarea, de ce luase două bilete în loc de unul. Bineînţeles că ştia motivul. Dorea să o ia cu el pe Sanae. Apoi Masao căzu pradă incertitudinilor. Şi dacă ea va refuza să vină cu el? Poate că nu-i plăcea baseball-ul sau avea o întâlnire cu altcineva! În tot cursul dimineţii Masao a fost torturat de presupuneri de acest fel.

În pauza de prânz, şedea alături de Sanae, la umbra copacilor din micul parc. Îşi mâncau sandvişul cu poftă. Masao luase hotărârea să abordeze subiectul, cu multă băgare de seamă. Dar în loc să procedeze astfel, începu discuţia direct.

— Am două bilete la meciul cu Mets, mâine seară. Îţi place baseball-ul?

Sanae detesta baseball-ul, dar răspunse:

— Foarte mult.

Privi cu atenţie chipul lui Masao, străbătut de un zâmbet larg.

— Grozav! Echipa *Mets* joacă împotriva

echipei *Philadelphia Phillies.* Tug Mcgraw e jucător la bătaie. E pentru prima oară că Lee Mazzilli evoluează alături de Mets.

Lui Sanae totul i se părea ca o poveste petrecută undeva pe planeta Marte.

— Ah! E senzaţional!

Îi era totuna unde intenţiona să o ducă Masao. Ştia doar că-i făcea plăcere să stea alături de el, cel mai fascinant băiat pe care-l cunoscuse. Dar exista ceva în comportamentul lui – absolut de neînţeles – un soi de încordare, de prudenţă, gata de declanşare în orice moment, şi care făcea notă discordantă cu adevăratul său caracter. Parcă se ferea în permanenţă de ceva sau de cineva. Uneori îţi făcea impresia – însăşi ideea îi păru absurdă lui Sanae – că îi este frică. Îşi dădea seama că-l zbuciuma ceva şi nădăjduia ca, într-o bună zi, să aibă suficientă încredere în ea, ca să-i spună despre ce este vorba. Între timp, era gata să meargă, împreună cu Masao, la câteva zeci de meciuri de baseball, dacă asta îl făcea fericit pe el.

Stadionul *Shea* era supraaglomerat. Masao nu-şi putea aduce aminte să fi văzut vreodată atâţia oameni adunaţi la un loc. Stadioanele din Japonia erau mari, dar în comparaţie cu acesta păreau o nimica toată. Toate celebrităţile despre care auzise şi despre care citise Masao, în decursul anilor, erau adunate la un loc pe teren. I le arătă lui Sanae.

— Îl vezi pe bărbatul acela înalt, care iese chiar acum de la vestiar? E Steve Henderson, mijlocaşul de la *Mets.*

— Da, îl văd, spuse Sanae, îndatoritoare.

— Priveşte! Uite-l pe Frank Taveris! Este unul din cei mai grozavi „stop”-eri.

Sanae dădu din cap, plină de înţelegere.

— Ah, desigur!

— Uite-l şi pe Craig Swann! El e primul jucător la bătaie al echipei *Mets*.

Începu meciul şi Masao nu-şi putea dezlipi privirea de la balonul de baseball. Sanae nu-şi putea lua ochii de la Masao. Nu văzuse până atunci un om atât de înflăcărat.

— Uită-te! strigă Masao. Iată-l pe Greg Luzinski!

— Sunt încântată, surâse Sanae.

Cuvântul *fan* vine de la cuvântul *fanatic*.

Sanae cunoştea numeroşi „fani” de baseball, care se entuziasmau cu fanatism, când era vorba de echipa din localitatea lor de baştină. Dar Masao se înflăcăra pentru ambele echipe! Îi era totuna care va ieşi învingătoare. Ceea ce îi plăcea era jocul, sportul ca atare, servirea mingii, lovirea cu bâta şi alergarea pe teren.

Cu atât mai şocant i se păru lui Sanae incidentul neobişnuit, care surveni la sfârşitul rundei a noua. Scorul era de doi la doi. Echipei *Mets* îi venise rândul să lovească mingea, bazele erau ocupate, iar doi jucători erau în afara bazei. Chiar şi Sanae, care nu înţelegea mare lucru din jocul de baseball, îşi dădu seama că era un moment palpitant. Steve Henderson trecu în faţă, să lovească mingea cu bâta. Mulţimea începu să facă gălăgie. Oamenii au sărit în picioare, strigau şi îl îmbărbătau, ca să-i reuşească, aceasta

însemnând victoria pentru echipa oraşului-gazdă.

Şi, tocmai în acest moment decisiv, Masao o apucă pe Sanae, într-un gest necontrolat, cu chipul alb ca varul şi îi spuse scurt:

— Să fugim de aici!

Înainte de a-şi da seama ce se întâmplă cu ea, Sanae a fost târâtă de la tribună înspre ieşire. Nu-i venea să creadă. Tocmai în clipa cea mai palpitantă a jocului, Masao a trebuit să plece! Clocotind, mulţimea începu să urle. Era ceva în neregulă pe teren.

Sanae spuse:

— Masao, nu vrei să vezi, ce…?

— Nu! Repede! Chipul său trăda o fermitate nemaipomenită.

Alergă repede şi o târî după el.

Sanae se întoarse şi privi în urma lor. Poliţişti în uniformă încercuiau locul, unde se aflaseră adineauri, şi percheziţionau mulţimea. În clipa următoare Masao şi Sanae se aflau în tunelul care ducea spre ieşire. Masao alergă grăbit către un taxi.

— Nu voiai să aştepţi până la sfârşit, să vezi cum se încheie jocul? întrebă Sanae.

— Acum e totuna.

Dar era suficient ca Sanae să-i privească chipul, pentru a-şi da seama că nu-i era, nici pe departe, totuna. Că în mod sigur se întâmplase ceva îngrozitor.

A doua zi de dimineaţă, la lucru, Masao părea neschimbat.

— Îmi pare rău că ieri am fost obligat să plec, înainte de sfârşitul meciului, îi spuse el, în

treacăt, lui Sanae. Au câştigat *Mets.* A fost un joc grozav, nu-i aşa?

Se comporta de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Sanae nu putea să priceapă, pur şi simplu. Ar fi dat orice, ca să afle ce îl zbuciuma pe Masao. Dar nu îl cunoştea îndeajuns de aproape ca să-l întrebe. Ştia un singur lucru şi anume că voia să-l ajute, indiferent de ce ar fi fost vorba, numai dacă i-ar da posibilitatea.

Cu câteva minute înainte de pauza de prânz intră pe uşă domnul Heller, şeful de echipă.

Sanae îşi ridică privirea şi spuse:

— Avem un vizitator!

Masao se uită. Şi îl recunoscu numaidecât pe… Teruo Sato.

Capitolul 7

Timp de o secundă îngrozitoare, Masao rămase împietrit, trupul şi sufletul fiindu-i paralizate de frică. Primul său gând a fost acela că Teruo îi descoperise ascunzătoarea şi venea acum să-l ia cu el. Dar când Masao se uită mai atent, îşi dădu seama că Teruo făcea o inspecţie prin toată secţia, însoţit de domnul Heller, care îi dădea nişte explicaţii. Masao trase concluzia că vizita nu avea absolut nicio legătură cu el. Teruo nu-l zărise încă, dar puteau să ajungă faţă-n faţă, în orice moment. În această situaţie, Masao luă o decizie rapidă. Când Teruo şi Heller îşi îndreptară paşii spre banda rulantă, Masao făcu

o mişcare bruscă din cot, răsturnând o placă cu circuite integrate. În aceeaşi clipă se lăsă în jos, pe genunchi şi în coate şi, ascuns sub masă, începu să adune piesele împrăştiate.

— Ei! Fii atent, ce faci! hămăi glasul lui Heller.

— Îmi pare rău, mormăi Masao. Se ghemuise jos şi în timp ce aduna piesele stătea cu spatele la cei doi bărbaţi. Inima îi bătea foarte tare şi răsufla sacadat. Dacă l-ar recunoaşte unchiul, singurul lucru care îi rămânea de făcut era să fugă. Masao era însă perfect conştient că n-ar fi putut ajunge prea departe. La un singur cuvânt, ceilalţi muncitori s-ar repezi la el. Îşi ridică puţin privirea şi o zări pe Sanae, care îl urmărea cu chipul răvăşit. Fata îl observase atunci când răsturnase de pe masă, în mod intenţionat, placa respectivă cu circuitele integrate.

— Au plecat? întrebă Masao în şoaptă.

Sanae se uită cu atenţie în direcţia uşii, pe care tocmai ieşiseră cei doi bărbaţi.

— Au plecat.

Masao se ridică încet în picioare. Era leoarcă sudoare.

— Ai probleme? întrebă Sanae, plină de solicitudine.

Avea probleme cu mult mai grave decât şi-ar fi putut ea imagina vreodată!

— Nu, răspunse Masao. Am avut… am avut pur şi simplu ghinion.

Chiar şi pentru el scuza invocată suna foarte neconvingător. Sanae îl privi în tăcere.

Ochii ei blânzi, căprui încercau să-i ofere ajutor şi prietenie.

Masao se străduia să lucreze mai departe, dar falsa lui senzaţie de siguranţă din ultimele zile fusese definitiv spulberată. Îi luase locul o furie oarbă. Teruo Sato făcea rondul noului său imperiu de firme şi se comporta întocmai de parcă i-ar fi aparţinut. Şi chiar îi va aparţine, după înlăturarea lui Masao. Se simţea mai neajutorat ca oricând.

Ori de câte ori se deschidea uşa, privea în jurul său, ca o fiară hăituită. Teruo se putea întoarce în orice moment. Sanae observă comportamentul ciudat al lui Masao, dar nu-i spuse nimic. Îl urmări nutrind speranţa că-i va da o explicaţie. Voia să-l ajute dar tăcu. El simţea că tăcerea lui o jignea dar n-avea încotro. Era problema lui strict personală.

Teruo nu reveni în cursul acelei după-amieze şi nici în următoarele două zile. Aşa că Masao a putut să răsufle iar mai uşurat. Făcuse doar o scurtă inspecţie prin fabrică. Teruo, pesemne, habar n-avea că Masao se afla aici. Şi deci era puţin probabil ca unchiul să se întoarcă.

— Mă pot simţi, într-un fel, chiar în mai multă siguranţă decât înainte, îşi zise Masao în gând.

Vinerea era zi de plată. Îşi va ridica salariul şi după aceea va pleca în California. Ideea de a o părăsi pe Sanae îl durea. Îşi dădea seama că fata îi va lipsi foarte mult. Şi trebuia să dispară fără să-i dea nici o explicaţie, ca un hoţ în toiul nopţii. Poate că într-o zi îi va putea spune

totul. În eventualitatea în care ar rămâne în viaţă.

Vineri după-amiază, după încheierea programului de lucru, muncitorii s-au aşezat la rând la o coadă lungă, în faţa ghişeului de la casierie, să-şi ridice salariul pe săptămâna respectivă. Sanae aştepta chiar în faţă. Masao stătea ceva mai departe în spatele ei. Văzu când cineva îi întinse lui Sanae plicul cu salariul şi separat o filă de hârtie. Ea privi ţintă foaia şi se făcu albă ca varul.

Se întoarse repede, alergă la Masao şi îi şopti la ureche:

— Trebuie să dispari!

O privi ţintă, cuprins de spaimă:

— Ce?

— Grăbeşte-te! Hai cu mine!

Întoarse foaia, pe care o avea în mână, în aşa fel, ca Masao să vadă mai bine. Era fotografia lui, cu o inscripţie: *CĂUTAT! RECOMPENSĂ MARE!* Fiţuica era distribuită tuturor lucrătorilor din fabrică.

Sanae îl apucă pe Masao de braţ. Cei doi s-au străduit să se întoarcă într-o manieră cât se poate de firească, pornind în direcţia unei uşi laterale, care ducea direct în curte. Primul gând al lui Masao fusese să o ia la fugă, dar îşi dădu numaidecât seama că ar însemna sfârşitul. Lucrase toată săptămâna împreună cu oamenii ăştia. Cu toţii îl ştiau la faţă. În orice clipă puteau să-l recunoască. Se strădui să meargă încet, aşteptându-se în orice moment să audă o voce, strigând: „Iată-l! Prindeţi-l!” Au ajuns la uşă şi

erau deocamdată în siguranţă.

— Trebuie să te părăsesc aici, îi zise Masao, cu răsuflarea tăiată. Habar n-avea unde s-ar putea ascunde. Avea certitudinea că Teruo a dispus distribuirea fotografiei sale, în toate fabricile *Matsumoto* din ţară. Acum nu se mai afla în siguranţă absolut nicăieri.

— Unde te duci?

— Nu ştiu.

Au traversat curtea, ieşind apoi din incinta fabricii.

— Te iau acasă la noi, spuse Sanae. Acolo precis nu te vor căuta.

Masao scutura din cap.

— Nu pot să te implic în treaba asta.

Sanae spuse simplu:

— Sunt deja *implicată.*

Masao o privi fără să priceapă un cuvânt. Gândurile sale se roteau cu o viteză formidabilă în jurul problemei supravieţuirii.

— Te rog, vino cu mine!

— Nu! Masao se opri în faţa ei. Sosise, în sfârşit, momentul adevărului. Sunt căutat de poliţie. Inspiră profund. Pentru săvârşire de omor.

Fata îl măsură din ochi.

— Eşti vinovat, Masao?

— Nu.

Sanae surâse.

— Nici eu n-am crezut una ca asta. Îl luă de mână. Să mergem!

*

Sanae locuia împreună cu părinţii într-un bloc vechi, la o depărtare de o milă de hotelul unde trăsese Masao. Locuinţa era mică, frumos mobilată şi foarte îngrijită. Peste tot se aflau obiecte de artă japoneză. Pe pereţi atârnau picturi superbe, cu tematică peisagistică. Masao îşi aduse aminte că tatăl lui Sanae era pictor.

Părinţii ei şedeau în camera de zi, când au intrat Sanae şi Masao. Domnul şi doamna Doii trăiau de ani de zile în America. Cu toate acestea, avea impresia Masao, ei continuau să respecte tradiţiile japoneze. Când le-a fost prezentat Masao, au făcut câte o plecăciune, în stilul curtenitor de modă veche. Masao constată că Sanae semăna foarte mult cu mama ei care era încă o femeie frumoasă, cu o siluetă graţioasă. Când va îmbătrâni şi Sanae va arăta la fel de bine. Privindu-le pe amândouă, Masao a avut impresia că se uită în oglinda viitorului. Domnul Doii era un bărbat uscăţiv, tras la faţă, cu o expresie plină de sensibilitate. Masao observă că mâinile sale aveau oasele deformate de artrită şi se gândi că era păcat că nu va mai putea picta niciodată tablouri minunate, ca cele de aici.

Sanae le spuse părinţilor:

— Prietenul meu, Masao, are un necaz foarte mare, dar e nevinovat. Întorcându-se către Masao, îl îndemnă:

— Povesteşte-le totul!

Acum Masao se simţea prins în capcană. Nu le putea povesti, nu le putea spune adevărul. Nu putea mărturisi că el era Masao Matsumoto,

pentru că sufletul său s-ar fi umplut de ruşine, dacă ar fi discutat cu nişte străini despre întâmplările tenebroase care se petreceau în familia sa. Era o problemă strict personală.

L-au privit cu nerăbdare. Sanae avea încredere în el iar el va fi din nou obligat să o mintă, inclusiv pe părinţii ei. După aceea ea nu-i va mai da crezare niciodată. Acest lucru îl durea mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată, dar nu avea încotro. Se străduia să-şi aducă aminte de povestea pe care i-o spusese cândva lui Sanae. E preferabil să te cramponezi de o minciună veche, decât să născoceşti un lanţ de alte minciuni.

— Am venit în America, împreună cu părinţii, spuse Masao. Fiind vorba de o scurtă călătorie de afaceri urma să ne întoarcem îndată la Tokio. Numai că mie mi-a plăcut atât de mult ţara asta, încât i-am spus tatei că vreau să rămân aici. După o ceartă îngrozitoare am fugit. Gândurile lui Masao se precipitau, în timp ce îşi depăna povestea. Tata a angajat un om, să mă ducă cu forţa înapoi la el. Ne-am bătut, omul a alunecat şi s-a prăbuşit de pe acoperiş. A murit pe loc. De asta mă caută poliţia.

A urmat o lungă tăcere. În cele din urmă, tatăl lui Sanae spuse:

— Mda… ce ghinion! N-ai avut chiar nici o vină în cazul morţii omului aceluia?

— Nu, domnule. A fost un accident. Cel puţin partea finală era adevărată.

— Atunci trebuie să mergi la poliţie şi să lămureşti situaţia.

Masao scutură din cap.

— Dacă fac acest lucru, domnule, tata mă va sili să mă întorc în Japonia.

Domnul Doii îşi privi îndelung fiica şi soţia şi spuse:

— Trebuie să chibzuim bine la treaba asta.

În acelaşi timp, în biroul şefului personalului de la fabrica *Matsumoto* era o mare agitaţie. Watkins, şeful personalului, şi şeful de echipă Heller discutau cu Sam Collins, detectivul particular, pe care-l angajase Teruo, ca să dea de urma lui Masao. Cei trei bărbaţi priveau fotografia lui Masao.

— Eşti sigur că e el? întrebă Sam Collins. Eşti absolut sigur?

— Nu există nici o îndoială, spuse Watkins, enervat. Eu l-am angajat săptămâna trecută. A...

Heller întrebă plin de aviditate:

— Se oferă o recompensă mare?

— Foarte mare, răspunse Sam Collins. Îşi netezi nasul spart cu degetele. Aveţi vreo idee., unde s-ar putea afla?

Watkins scutură din cap.

— Nu. Lucrătorii au povestit că după ce şi-a văzut fotografia, a luat-o la fugă. Nu a avut timp măcar să-şi ridice salariul. Chipul său deveni dintr-o dată strălucitor. Ei! Probabil că se va întoarce, să-şi ia leafa şi atunci vom putea să-l...

Detectivul fornăi dispreţuitor:

— Te faci de râs. E prea inteligent, ca să mai treacă pe aici.

— Staţi aşa! strigă Heller. Cred că ştiu cum să-l prindem.

Cei doi bărbaţi i-au aruncat o privire plină de nerăbdare.

— Se împrietenise cu una dintre fetele noastre, Sanae Doii. Au fost văzuţi plecând împreună. S-ar putea să aflăm chiar de la ea unde se ascunde.

Detectivul se lumină la faţă.

— Ştii unde stă domnişoara Doii?

— Nu-i o problemă. Watkins se duse la dulapul cu dosare, deschise uşa şi răsfoi rapid fişele.

— Uite-o aici… Sanae Doii! Îi dădu adresa detectivului.

— Nu uiţi de recompensă, nu-i aşa? Îi reaminti Heller.

— Dacă-l găsesc, spuse Sam Collins încet, ne îmbogăţim toţi trei. În clipa următoare, detectivul dispăru.

*

Fără să bănuiască măcar apropierea primejdiei, Masao, Sanae şi părinţii ei stăteau liniştiţi de vorbă în locuinţa familiei Doii, sfătuindu-se.

— Cu toate acestea consider că ar fi mai bine, stăruia domnul Doii, să mergi la poliţie, să mărturiseşti adevărul. Nu e chiar aşa o mare nenorocire, să te întorci cu părinţii în Japonia. Cred că sunt foarte îngrijoraţi din cauza dumitale.

Masao se încurcase atât de rău în lanţul minciunilor, încât nu mai întrezărea nici o cale de întoarcere. Nu putea decât să declare, pur şi simplu:

— Nu mă pot întoarce deocamdată acasă. Poate ceva mai târziu. Acum nici într-un caz.

— Sunt de aceeaşi părere cu soţul meu, adăugă doamna Doii. Să fugi de la părinţi nu e o soluţie, ci doar o sursă de complicaţii inutile.

Masao o privi pe Sanae, care ascultase în tăcere. Ea nu dorea ca Masao să se întoarcă în Japonia, dar în acelaşi timp nu voia ca el să se lovească de necazuri şi mai mari. Totodată avu senzaţia confuză că situaţia era cu mult mai complicată decât o prezentase Masao. Nimeni nu şi-ar fi dat osteneala să distribuie fotografia lui Masao lucrătorilor din fabrică, dacă nu s-ar ascunde ceva serios, dincolo de poveste. Ceva cu mult mai grav. Cu toate acestea, continua să aibă încredere în Masao.

Sanae spuse:

— Cred că Masao ştie mai bine ca noi ce e spre binele lui. Trebuie să decidă de unul singur.

Masao a fost cuprins de un val de recunoştinţă, pentru faptul că ea era de partea lui.

— Am un prieten în California, continuă el. Dacă aş putea să-l contactez, m-ar ajuta, sunt absolut sigur.

— E un om în care poţi avea încredere deplină? Întrebă domnul Doii.

— Da, domnule. Se numeşte Kunio Hidaka. Lucrează pentru… Masao era pe punctul

de a spune pentru tata dar reuşi să se oprească la timp. Lucrează pentru *Matsumoto Industries*. Ce gafă teribilă era să fac!

Domnul Doii stătea şi chibzuia cu multă atenţie.

— Aici, în cartier eşti căutat de poliţie. Aşadar, problema ta este următoarea: să părăseşti New York-ul, fără să te observe nimeni. Nu-i aşa?

— Da, domnule. Va fi deosebit de greu.

— Există o cale, care ar putea să ducă la reuşită, zise domnul Doii.

Masao se aplecă înainte, plin de emoţie.

— Spuneţi-mi, vă rog, domnule!

În aceeaşi secundă s-au auzit bătăi puternice la uşa de la intrarea apartamentului.

— Deschideţi! răcni cineva. Poliţia!

Masao încremeni de frică. Ceilalţi se priviră îngrijoraţi.

— Repede! îi şopti Sanae. În dormitor!

Masao sări în picioare, privindu-i pe cei trei prieteni.

— N-aş vrea să trag pe nimeni, după mine, în chestia asta…

— În dormitor! Repede!

— Deschideţi!

Masao şovăi o secundă, apoi se întoarse şi alergă în camera alăturată. După ce dispăru, Sanae se duse la uşa de la intrarea apartamentului şi o deschise. Sam Collins năvăli înăuntru şi o împinse la o parte.

— Unde e? întrebă detectivul.

Domnul Doii replică calm:

— Cine anume?

— Ştii al naibii de bine la cine mă refer.

Detectivul le flutura legitimaţia.

— Sunt detectiv. Îl caut pe băiatul acesta. Scoase fotografia lui Masao şi i-o vârî sub nas lui Sanae. L-ai adus cu dumneata acasă, nu-i aşa?

— Nu, ripostă Sanae. N-am făcut una ca asta.

Detectivul îi aruncă o privire furioasă.

— Ştiu că aţi plecat împreună de la fabrică. Am o duzină de martori.

— E adevărat că am plecat împreună, spuse Sanae calm. Şi după aceea şi-a luat rămas bun de la mine.

— Şi-a luat rămas bun? Unde s-a dus?

— Habar n-am.

Sam Collins o privi ţintă, neîncrezător.

— Presupun că nu aveţi nimic împotrivă, dacă voi arunca o privire prin casă.

Domnul Doii se ridică în picioare:

— Ba am chiar multe împotrivă, domnule! E o locuinţă particulară. N-ai dreptul să năvăleşti cu forţa.

Detectivul particular nici nu-l băgă în seamă. Teruo Sato îi promisese o avere, în cazul în care l-ar prinde pe Masao. Aşa că nu va îngădui nimănui să-i stea în cale. Nici ăştia şi nici alţii nu-l vor putea opri. Îşi scoase pistolul, îl împinse la o parte pe bătrân, deschise uşa dormitorului şi năvăli înăuntru, agitându-şi pistolul.

Sanae şi părinţii ei încremeniseră de groază. Se aşteptau în orice clipă să audă un

zgomot puternic, un strigăt, o împuşcătură.

Imaginaţia lui Sanae lucra febril. Detectivul l-a descoperit pe Masao şi l-a lovit, acesta pierzându-şi cunoştinţa… Masao încercase să o ia la fugă şi detectivul l-a ucis… Cei doi bărbaţi se luptau pe viaţă şi pe moarte.

Sanae nu mai putea suporta tăcerea. Sam Collins se întoarse în camera de zi. Era singur. Îşi puse pistolul în toc.

I se citea pe faţă o profundă dezamăgire.

— Eşti sigură că nu l-ai adus acasă? o întrebă pe Sanae.

Ea se strădui să-şi ascundă senzaţia de mare uşurare.

— E aşa cum v-am spus. Şi-a luat rămas bun.

Detectivul privi în jur, frustrat. Simţea instinctiv că băiatul fusese aici.

— Nu ţi-a spus unde intenţiona să meargă?

Sanae reflectă un moment.

— A zis ceva…

— Ce? Vocea lui era insistentă şi plină de curiozitate.

— Spunea că are un prieten.

— Da, şi?

— Că intenţiona să-l viziteze.

— Ţi-a spus unde stă prietenul lui?

— Lucrează într-o discotecă în Brooklyn.

— Brooklyn, zău aşa?! În regulă! Mulţumesc.

În clipa următoare, Sam Collins ieşi val vârtej din apartament. Sanae şi părinţii au intrat

în fugă în dormitor. Dar n-au găsit pe nimeni. Au căutat şi în camera de oaspeţi, chiar şi în baie. Toate încăperile erau goale. Sanae se apropie de fereastră, care se deschidea spre scara de incendiu şi se aplecă afară. Masao dispăruse fără urmă.

— A plecat! spuse domnul Doii.

Aceste cuvinte, asemenea unor bolovani, apăsau greu pe inima lui Sanae. Ştia că nu-l va mai revedea niciodată.

Capitolul 8

Teruo Sato stătea tolănit în fotoliu ascultând relatarea detectivului particular.

— Am scotocit prin toate discotecile din Brooklyn dar n-am dat de nici o urmă.

— Fata te-a păcălit, spuse Teruo calm.

Sam Collins a fost surprins de modul în care percepea problema clientul său. Crezuse că Sato va turba de mânie. În loc de asta Teruo Sato îi zise:

— Nu-ţi face griji! Nepotul meu va fi în mâinile dumitale în douăzeci şi patru de ore.

Sam Collins îl privi uimit.

— Vreţi să spuneţi că ştiţi unde se află?

— Nu. Dar voi afla. Aşteaptă lângă telefon. Îţi voi comunica unde-l vei găsi. Vocea lui deveni glacială. De data aceasta, sper să nu mai dai greş.

— Nu, domnule, am…

— Asta-i tot!

Sam Collins era invitat să plece, cu aceste cuvinte. Timp de o viaţă avusese de a face cu

bărbaţi primejdioşi, de tot soiul, cu zurbagii, cu criminali, cu psihopaţi şi sadici. Dar omul acesta calm, care vorbea pe un ton scăzut, iradia o răceală mortală, care îl înfiora de-a dreptul.

— Atunci aştept telefonul dumneavoastră, spuse în încheiere Sam Collins.

Trecuse mult timp de la plecarea detectivului, dar Teruo Sato continua să stea acolo, nemişcat, ca o statuie. Până acum nepotul său i-a zădărnicit toate mişcările. Teruo îi dăduse şah la rege, dar Masao nu se lăsase făcut mat.

Acum însă Teruo deţinea soluţia problemei, îl va găsi pe Masao, prin intermediul logicii. Nu al propriei sale logici ci al unei logici superioare. Va recurge la un calculator, ca să-l prindă pe Masao, un calculator de fabricaţie *Matsumoto*.

Această ironie a sorţii îl amuză nespus de mult pe Teruo. Puse mâna pe telefon, conveni cele necesare şi o oră mai târziu se afla în secţia de calculatoare a fabricii *Matsumoto* şi discuta cu operatorul. Teruo îi explică cu precizie ceea ce voia iar operatorul începu să introducă datele în maşină.

Teruo i-a relatat obiceiurile, pasiunile, preferinţele şi aversiunile lui Masao. Jucaseră şah împreună şi Teruo ştia modul în care funcţiona creierul nepotului său, felul în care gândea şi reacţiona. Toate acestea au fost introduse în calculator, cu lux de amănunte.

— Veniţi la mine peste două ore, domnule Sato, spuse operatorul. Până atunci voi deţine toate informaţiile pe care le-aţi solicitat.

— Foarte bine!

Teruo se ridică în picioare şi ieşi. Merse agale prin fabrica uriaşă, gândindu-se:

— Tot ce-i aici îmi aparţine, asemenea tuturor celorlalte fabrici *Matsumoto* din lume. Erau ale lui! Le dobândise foarte greu. Avusese certuri mari cu Sachiko, dar în cele din urmă şi-a convins soţia că procedase corect.

Nu-i relatase faptul că moartea lui Higashi fusese un accident.

— Masao l-a omorât, îi spusese el şi acest amănunt a contribuit substanţial la câştigarea lui Sachiko de partea sa.

Comisese o greşeală, anunţând poliţia că Masao era ucigaşul lui Higashi. Iniţial voise ca poliţia să-l ajute să-l descopere mai repede pe Masao. Între timp a regretat acest lucru. Nu voia ca Masao să cadă în mâinile poliţiei, ci să-i fie predat direct lui, urmând să-i vină de hac, aşa cum credea de cuviinţă. În acest scop îl angajase pe detectivul particular care urma să i-l dea pe mâna lui pe băiat. De data aceasta nu se vor mai comite erori. Calculatoarele nu greşesc.

Peste două ore, Teruo se întoarse în sala calculatoarelor.

Operatorul îşi ridică privirea.

— Am totul gata pentru dumneavoastră, spuse acesta. Poftiţi toate informaţiile de care aveţi nevoie.

— Excelent! Îţi mulţumesc.

— N-aveţi pentru ce, domnule Sato.

În biroul său, Teruo studia cu atenţie rezultatele ieşite din calculator. Erau evaluate

toate preferinţele şi aversiunile nepotului său. Lui Masao îi plăceau hamburgerii şi pizza. Aşadar toţi detectivii particulari vor supraveghea localurile cu acest specific. Îi plăceau jocurile mecanice. Aşadar vor fi ţinute sub observaţie sălile de joc. Îi plăcea bowling-ul. Fotografia sa va fi difuzată pretutindeni unde se practică acest joc precum şi la toate manifestările sportive. Masao era un „fan" al filmelor americane cu cowboy şi al „westernurilor spaghetti", de provenienţă italiană. Cinematografele în care rulau asemenea filme vor fi cercetate. Detectivi particulari vor ţine sub observaţie toate aeroporturile, gările şi autogările. Nu mai exista absolut nici o posibilitate ca Masao să părăsească oraşul în viaţă. Calculatorul îl încercuise total. Teruo găsi două informaţii în text care i-au stârnit curiozitatea în mod deosebit: *Cel căutat va resimţi din ce în ce mai mult nevoia de a nu atrage atenţia asupra sa. Probabil că va încerca să se ascundă în cartierul japonez. Probabilitatea statistică maximă: colonia japoneză din Greenwich Village. În cazul în care cel căutat ar izbuti să fugă din New York, probabilitatea statistică maximă o constituie Los Angeles sau San Francisco.*

Teruo medită îndelung asupra acestor două date din final. Se tolăni în fotoliu, ca să chibzuiască. Juca şah cu Masao, pe plan imaginar. Se substitui nepotului său. Dacă el ar fi Masao care ar fi mişcarea sa imediat următoare? Cum ar încerca să evadeze din New York? Şi deodată, ca din senin, Teruo găsi soluţia pe care

o căuta. Era atât de simplu! Chiar el îl va ajuta pe Masao să fugă.

*

Nu exista nici un loc, în care Masao s-ar fi putut ascunde. Urmărirea lui era concentrată asupra New Yorkului. Masao ştia că trebuia să găsească o cale de a părăsi oraşul cât de repede posibil. Îşi aduse aminte cum detectivul intrase cu forţa în apartamentul familiei Doii şi era disperat că o implicase în problema sa pe Sanae precum şi pe părinţii ei. Sanae habar n-avea cine era el şi cu toate acestea nu precupeţise nici un efort ca să-l ajute. Masao nu ascultase până la capăt convorbirea dintre Sanae şi detectiv. Flerul său îi sugerase că trebuie să dispară numaidecât şi fugi pe scara de incendiu. Nu îndrăznise să se întoarcă nici la hotel. Urmărirea avea probabil în colimator întregul cartier. Şi el era atât de uşor de găsit! Cum se putea ascunde un japonez, într-un cartier locuit în exclusivitate de albi? Dintr-o dată, Masao îşi dădu seama ce avea de făcut. Trebuia să plece în cartierul japonez din Greenwich Village.

Urcă în metrou unde îl surprinseră zgomotul, murdăria şi bădărănia pasagerilor. La Tokio, metroul era curat şi silenţios, iar călătorii foarte politicoşi. Trenul se opri la Greenwich Village unde Masao se dădu jos. Sanae îi vorbise cândva despre cartierul japonez Greenwich Village, dar cu toate acestea nu ştia exact unde se află. Opri un comisionar, care mergea cu

bicicleta, şi îl întrebă:

— Scuză-mă, caut cartierul japonez. N-ai putea să-mi spui unde se află?

— Ba da, răspunse băiatul, ia-o pe strada asta vreo trei mile până ajungi la Blaker Street.

Băiatul dispăru. Masao nu înţelesese nici o vorbă. Se afla întâmplător chiar în faţa unui magazin universal. Intră şi începu să caute până găsi o hartă a New Yorkului. O deschise repede şi găsi îndată ceea ce voia. Nu se afla departe de destinaţie.

Masao alergă de-a lungul străzii Numărul Zece şi iată că îşi făcură apariţia primele firme şi reclame luminoase în limba japoneză, pe zidurile caselor. Se linişti. Aici nu va mai bate atât de tare la ochi.

Fireşte că Teruo conta pe faptul că el se va ascunde într-un loc unde se simţea în siguranţă. Va trimite detectivi să răscolească toate hotelurile şi pensiunile din această parte a oraşului precum şi pe străzi, ca să-l pândească. Îl vor căuta pe Masao în restaurantele care serveau hamburgeri şi în pizzerii precum şi în cinematografele în care rulau filme „western-spaghetti”. Dar el nu se va lăsa înhăţat cu una cu două. Îl va întrece cu viclenie pe Teruo. Se va ascunde în Greenwich Village, dar nu în acele locuri unde bănuia Teruo că s-ar putea duce.

Masao alergă pe străzi, trecând pe lângă localurile cu hamburgeri şi pizza precum şi pe lângă sălile de jocuri mecanice. Le lăsă pe toate în urma sa. Zări un magazin cu delicatese, unde îşi cumpără câteva sandvişuri, pe care le luă cu

el într-o pungă de hârtie. Trecu în fugă, pe lângă cinematografele cu program de noapte, în care rulau filme cu „cowboy” şi altele unde erau proiectate filme „western-spaghetti”. Îşi continuă marşul, forţând pasul ca să ajungă cât mai departe posibil, până se opri în dreptul unui mic cinematograf cu program de noapte, pe strada Bleeker, unde rula un film franţuzesc. Masao privi în toate direcţiile, ca să se asigure că nu e urmărit. Apoi îşi cumpără un bilet şi intră. Nu înţelegea nici un cuvânt franţuzeşte, dar tocmai din acest considerent se afla în siguranţă. Aici nu l-ar căuta. Privi ţintă la ecran fără să înţeleagă o vorbă şi îşi mestecă sandvişul. Era un spectacol duplex. Când se sfârşea un film, începea următorul. Masao adormise între timp. Cel mai primejdios era să umble noaptea pe străzi, pentru că atunci circulau foarte puţini oameni. În timpul zilei se pierdea uşor în mijlocul aglomeraţiei.

Dis-de-dimineaţă se trezi ţeapăn, cu nişte cârcei. Pe ecran, acelaşi bărbat o iubea, în continuare, pe aceeaşi fată. Masao avea impresia că francezii se gândeau numai la dragoste şi fulgerător îşi aduse aminte de Sanae. Într-o zi, când se va afla în siguranţă, îi va da un telefon, să-i mulţumească pentru tot ce făcuse pentru el.

*

Masao ieşi în stradă şi clipi des din cauza luminii stridente a soarelui. Mulţimea se înghesuia pe trotuare şi se lăsă luat de torentul

de trecători – mereu atent şi cercetând cu privirea poliţiştii. Ştia că nu putea să rămână mult aici. Era prea primejdios. Avea convingerea că unchiul său ţinea sub observaţie toate autogările, aeroporturile şi gările. Deci trebuia să găsească o altă cale. Masao auzise că uneori persoane mai vârstnice căutau tineri să le conducă maşina, pentru cursele mai lungi, când străbăteau ţara. În cazul în care ar găsi un amator, aceasta ar constitui modalitatea cea mai sigură de a ieşi din New York!

La un chioşc, la coltul străzii, Masao îşi cumpără *Daily News* şi ziarul în limba japoneză *O.C.S. News*. Intră într-un mic local şi se aşeză să cerceteze rubrica de anunţuri, în Daily News nu găsi nimic dar în ziarul japonez Masao descoperi ceva care făcea să-i bată inima mai tare. La rubrica „Se caută un ajutor" citi: *Japoneză în vârstă caută un tânăr, care să-i conducă maşina până la Los Angeles. Se suportă toate cheltuielile*. Era o şansă, care-i fusese trimisă din cer! Perspectiva plecării la Los Angeles şi a întâlnirii sale cu Kunio Hidaka, îi dădeau noi speranţe lui Masao. Rupse anunţul din ziar, cu multă băgare de seamă, şi începu să caute pe harta oraşului, cumpărată în ajun. Găsi imediat adresa din anunţ.

Porni îndată. Era foarte fericit şi absolut sigur că doamna îl va angaja. Probabil că era bătrână şi neajutorată. O va duce până la Los Angeles şi apoi îşi va vedea de problemele sale personale. Îl va face pe unchiul său să plătească cu vârf şi îndesat pentru lovitura năpraznică pe

care o pusese la cale împotriva sa şi a firmei Matsumoto. Chiar dacă singurul rezultat obţinut de Masao va fi doar răzbunarea familiei!

Zece minute mai târziu, Masao stătea în faţa unui bloc vechi de locuinţe cu faţada îmbrăcată în gresie. Parcurse încă o dată în grabă anunţul: „Apartamentul 1 B”. Masao aruncă în fugă o privire asupra ţinutei sale vestimentare. Hainele sale erau mototolite după noaptea petrecută în fotoliul cinematografului, încălţămintea plină de praf. Îşi lustrui pantofii cu pantalonii, răsuflă adânc şi intră. Era fantastic de emoţionat. Doamna trebuia să-l angajeze. Viaţa lui depindea de asta. Se opri îndelung în faţa apartamentului „1 B”. Apoi bătu la uşă. Deschise o japoneză în vârstă, îmbrăcată într-un kimono tradiţional.

— Ce doriţi? întrebă ea.

— Am venit în legătură cu anunţul, pe care l-aţi dat în ziar, răspunse Masao.

Îl măsură din ochi o clipă, după care îi zise:

— Ah, poftiţi! Intraţi în casă.

Până aici toate bune şi frumoase!

Masao intră în apartament.

— Căutaţi pe cineva, care să vă conducă maşina până în California?

Bătrâna dădu din cap.

— Da. Am un automobil dar nu ştiu să conduc.

Masao îi spuse:

— Pot să vă fiu de ajutor. Sper că-mi veţi permite să vă conduc maşina până la Los

Angeles.

O voce bărbătească, din spatele lui Masao interveni:

— Ce drăguţ din partea ta, băiete!

Masao a recunoscut îndată glasul. Îl auzise în apartamentul lui Sanae.

Se întoarse şi îl zări pe Sam Collins. Detectivul particular avea un pistol în mână, ţintit asupra lui Masao.

Masao exclamă:

— Cum de aţi…?! O senzaţie paralizantă îl făcu să înţeleagă că intrase într-o capcană. Teruo îl trăsese pe sfoară! Unchiul său ştia că Masao încerca cu disperare să plece din New York, toate căile fiindu-i blocate. Singurul mijloc de a evada îl putea constitui o maşină şi, de vreme ce Masao nu poseda nici un fel de act de identitate şi ca atare nu-şi putea închiria un automobil, era clar că trebuia să caute altă soluţie. Şi Teruo îi oferise soluţia, dând anunţul în *O.C.S. News*, singurul ziar de limbă japoneză din New York. Era exact ceea ce căuta Masao.

Iar acesta înghiţise momeala. În forul său interior se blestemă pentru credulitatea sa, dar acum era prea târziu.

Masao se adresă detectivului particular:

— N-am comis nici o infracţiune. Moartea omului aceluia a fost un accid…

— Încetează vorba! Cu pistolul în mâna dreaptă Sam Collins scoase cu stânga din buzunar o bancnotă de o sută de dolari, pe care i-o întinse bătrânei.

— V-aţi făcut treaba bine. Mulţumesc.

Apoi i se adresă lui Masao:

— Hai să mergem, puştiule!

— Ascultaţi-mă, vă rog!

— Să nu-mi faci greutăţi! Eşti arestat.

— Mă duceţi la secţia de poliţie?

— Desigur! Sam Collins făcu semn cu pistolul către uşă. Ieşi afară! strigă el. Mişcă-te!

Bătrâna întoarse capul, de parcă s-ar fi putut distanţa de cele întâmplate, privind pur şi simplu în altă direcţie. Masao nu era supărat pe ea. Probabil că bancnota de o sută de dolari însemna o avere pentru ea şi habar n-avea în ce primejdie îl târâse pe Masao. Evident ea nu avea nici un amestec în toată chestia asta. Fusese folosită ca o simplă unealtă.

Cu pistolul ţintit asupra lui Masao, Sam Collins deschise uşa. Au ieşit afară. Detectivul ţinea pistolul ascuns, ca să nu-l observe trecătorii. La bordura trotuarului era parcat un Chevrolet vechi de culoare verde. Detectivul deschise portiera din faţă, de lângă locul şoferului.

— Să nu încerci vreo şmecherie! îl avertiză pe Masao. E absolut indiferent dacă te duc la secţie viu sau mort. Eşti căutat pentru săvârşirea unui omor. Pricepi?

Masao dădu din cap. Înţelesese absolut perfect.

Cu pistolul în continuare ţintit asupra lui Masao, Sam Collins se strecură la volan şi îi făcu semn să se aşeze lângă el.

— Închide portiera! ordonă detectivul. Fără să faci zgomot.

Masao trase uşor uşa, până se închise.

— Eşti un puşti rezonabil. Sam Collins porni motorul. Fă-te comod şi relaxează-te! Ne aşteaptă o cursă lungă. Aşadar, nu se îndreptau spre secţia de poliţie! Detectivul urma să-l ducă la unchiul său. Gândurile lui Masao goneau într-o viteză nebună. Ştia că dacă va încăpea pe mâinile lui Teruo, viaţa lui nu mai valora nici un cent.

— Nu ştiu cât vă plăteşte unchiul meu, dar eu vă pot plăti mai mult Sunt patronul firmei *Matsumoto.*

Detectivul izbucni în râs.

— Ce amuzant! Unchiul tău are impresia că el e patronul.

— Masao îi spuse:

— În cazul în care mă ajutaţi, voi…

— Las-o baltă! Habar n-am ce-i între voi doi şi nici nu mă interesează. Am fost angajat să te găsesc şi să te predau, ceea ce fac chiar acum. Pot să procedez într-o manieră plăcută sau într-una dură. Dacă o preferi pe cea dură, o să te cam doară. Depinde numai de tine.

— Sunteţi de partea celui aflat în culpă, spuse Masao. Daţi-mi drumul şi vă fac un om bogat!

Sam Collins surâse ironic.

— *Sunt* bogat. Şi era adevărat. La cea de a doua întâlnire Teruo îi spusese:

— Prima de cincizeci de mii de dolari înseamnă doar începutul. Dacă îmi aduci nepotul te fac un om bogat. Teruo îi promisese o avere şi acum, când o avea practic în mână, nu mai voia să-i dea drumul. Va avea destui bani, pentru a-şi

putea petrece restul vieţii în linişte. Îşi dorise întotdeauna să trăiască în Florida, să meargă la pescuit la bordul iahtului personal. Putea să o ia cu el pe nevastă sau pe amanta sa. Poate pe nici una dintre ele. Auzise că în Florida există o mulţime de femei prezentabile. Un tip ca el avea nevoie de un singur lucru: de bani. Şi de acum încolo va avea mai mulţi bani decât putea să cheltuiască. Aruncă o privire plină de compătimire către băiatul de lângă el, purtând nişte blugi şifonaţi şi un maiou murdar şi se gândi:

— Ia te uită, cine vrea să-mi explice că sunt de partea celui aflat în culpă! Trebuia să-i recunoască o calitate lui Teruo. Tipul era de o viclenie nemaipomenită. Ştiuse cu precizie cum trebuia întinsă capcana.

Detectivul se aplecă mult la dreapta în faţa lui Masao, ca să ajungă la torpedo. Scoase o sticlă de whisky şi dădu pe gât o înghiţitură zdravănă. O merita din plin. Masao stătea ghemuit lângă el şi nu scotea nici o vorbă. Detectivul simţi un fel de milă faţă de el. Aşa era viaţa: ghinionul lui Masao era bafta lui Sam Collins. Mai luă o înghiţitură din sticlă, oferindu-i-o apoi şi lui Masao.

— Bea şi tu! Îţi va prinde bine.

— Nu, mulţumesc.

Sam Collins ridică din umeri cu indiferenţă şi puse sticla înapoi în torpedo.

— Cred că ai făcut o trăsnaie mare, altminteri unchiul tău n-ar fi chiar atât de pornit împotriva ta, îi spuse el.

Masao nu-i răspunse.

— Oricum nu mă priveşte, se gândi detectivul. Mi-am terminat treaba în clipa în care îl predau pe ăsta. Se gândi la cecul mare pe care-l va băga în buzunar şi rânji. Nu, nu va fi un cec ci bani gheaţă! Scutiţi de impozite şi fără chitanţă. Poate că în loc să plece în Florida, ar fi preferabil să facă o excursie undeva pe una din insulele din Pacificul de Sud. Fetele de acolo se pare că erau nostime şi uşor de cucerit. Banii! lată cheia tuturor problemelor. Dacă aveai bani, te simţeai ca un rege. Timp de-o viaţă Sam Collins nu câştigase prost, dar acum dăduse lovitura cea mare, pe care şi-o visase. Cheia care deschidea uşa către banii cei mulţi. Privi iar iscoditor înspre Masao şi se întrebă oare la ce s-o fi gândind băiatul.

Masao se gândea la fugă. Acum ştia că era imposibil să-l convingă pe detectiv să-l ajute. Trebuia să găsească o altă soluţie. Dar fusese avertizat, în cazul în care o rupea la fugă, detectivul nu va ezita să-l împuşte. Masao se gândise să sară din maşină dar detectivul conducea cu o singură mână, ţinând pistolul în cealaltă. Putea să-l împuşte pe Masao, înainte ca acesta să fi sărit afară pe portieră.

Masao privi iscoditor prin geamul murdar de praf al parbrizului. Un indicator de drum cu săgeată îl informă George Washington Bridge. Dacă treceau podul, nu mai exista nicio şansă pentru Masao, ştia cu siguranţă. După aceea începea autostrada, care fără vreo altă oprire te ducea direct în statul New York. De departe,

Masao zări arcul uriaş al podului, care se întindea deasupra maiestuosului fluviu Hudson. Masao mai avea doar trei minute, în care să-şi schiţeze un plan de evadare. Privi iscoditor către detectiv şi se întrebă, dacă ar fi posibil să-l biruiască dar îşi dădu seama instinctiv, că era zadarnic. Chiar şi fără pistol, n-ar fi avut nici o şansă, în faţa bărbatului puternic, care şedea alături de el.

Acum se apropiau de un semafor care tocmai trecuse de la verde pe galben.

Collins avea piciorul apăsat pe accelerator, în intenţia de a trece intersecţia în viteză, înainte de a se aprinde lumina roşie. Observă însă la timp, chiar lângă el, o maşină de patrulare a poliţiei şi puse frâna brusc. Maşina se opri în faţa semaforului.

— Să nu dau de bucluc tocmai acum, se gândi Sam Collins. Tocmai acum, când sunt atât de aproape de clipa în care mă voi îmbogăţi!

Masao, la rândul său, zărise maşina cu cei doi poliţişti, aşteptând lângă Sam Collins ca lumina să treacă pe verde. Pentru o clipă disperată a fost tentat să strige după ajutor. Dar poliţia îl căuta la rândul ei. Şi poliţiştii îi erau inamici. Trebuia să-i vină o altă idee şi încă foarte repede. Semaforul putea să schimbe culoarea dintr-o clipă într-alta. Şi fulgerător îi veni o idee.

Îl privi pe detectiv, spunându-i:

— M-am răzgândit în privinţa chestiei cu băutura. Cred că nu mi-ar strica o înghiţitură, îmi dai voie?

— Bineînţeles! Ţi-am spus doar să te faci comod. Serveşte-te, liniştit!

Masao deschise torpedoul, luă sticla şi scoase dopul. Ţinând sticla în mână privi ţintă semaforul. Acesta trecu pe galben, apoi pe verde – şi încordarea sa crescu şi mai mult. Detectivul apăsă cu piciorul pe accelerator. Acum totul depindea de momentul potrivit. În clipa în care porni maşina, Masao ridică sticla deasupra capului lui Sam Collins şi-l stropi cu whisky din cap până în picioare. Detectivul se holbă îngrozit la Masao.

— Ce dracu te-a apucat? Întinse mâna în sus încercând să-i smulgă sticla din mână. Timp de o secundă scăpă volanul din mână şi Masao profită de acest moment. Lăsă să-i cadă sticla, apucă volanul cu ambele mâini şi trase automobilul la stânga cu atâta forţă încât lovi aripa dreaptă a maşinii de patrulare.

Cei doi poliţişti au privit către Sam Collins. Şoferul maşinii de patrulare înjură şi strigă:

— Trage la marginea şoselei!

Sam Collins tremura de furie. Mai întâi va trebui să rezolve incidentul ăsta stupid. După aceea îl va lega pe puşti, să-i dea o mamă de bătaie. Să-l înveţe minte! Trase maşina pe marginea şoselei şi-i văzu pe cei doi poliţişti sărind din vehiculul de patrulare şi apoi apropiindu-se. Expresia de pe chipul lor era foarte dură.

— Dă-te jos! ordonă primul.

Sam Colins coborî şi luă o atitudine umilă.

— Îmi pare rău, domnule agent de circulaţie, spuse el. A fost un ghinion. Vă despăgubesc cu plăcere. Mi-a alunecat volanul din mână şi…

Vaporii de whisky care se ridicau de pe Sam Collins l-au făcut pe poliţist să lăcrimeze. Se întoarse către camaradul său:

— După cum se pare am prins un beţiv la volan.

— Vă înşelaţi, protestă Sam Collins. Nu sunt băut! Puştiul mi-a jucat o festă. Mi-a turnat whisky din cap până în picioare.

— Care puşti?

Sam Collins se întoarse şi făcu un semn către interiorul maşinii.

Masao dispăruse.

Capitolul 9

Timpul ţi-e prieten dacă viaţa decurge paşnic şi lin. Când apar însă probleme, timpul îţi devine inamic.

Timpul ajunsese duşmanul lui Masao. Îl subestimase pe unchiul său. Crezuse că acesta îl va lăsa în pace, că va renunţa la hăituială – dar acum ştia cum stau lucrurile. Teruo nu va ceda până la moartea lui Masao. Teruo şedea undeva într-un birou sau într-o fabrică, sau poate chiar în cabana de vânătoare de la munte, elaborându-şi strategia, cu sânge rece. Când jucau şah împreună, Teruo îl învingea întotdeauna pe Masao. Dar de data aceasta miza era diferită. De data aceasta miza era chiar viaţa lui Masao.

În momentul în care Chevroletul verde se izbi de maşina patrulei, Masao se strecură afară pe portieră şi o luă la goană în direcţia opusă. Alergă drept înainte, orbeşte, fără să ştie încotro. Conta un singur lucru şi anume să ajungă cât mai departe de unchiul Teruo şi de complicii acestuia. Îşi stăpâni mersul, pentru a nu atrage atenţia.

Instinctiv se îndreptă spre centrul Manhattanului, unde furnicarul de oameni era mai dens şi se putea ascunde mai uşor. Numai că n-avea nici o destinaţie. Nu se putea întoarce la Greenwich Village. Şi nici la hotel. Nu se putea ascunde nicăieri. Când Teruo va afla că iar a scăpat, străzile vor fi împânzite de iscoade, care-l vor căuta pe Masao. Teruo avea la dispoziţie întreaga avere a familiei Matsumoto şi o va cheltui până la ultimul cent, pentru a înlătura ultimul obstacol, care îi stătea în cale. Masao se afla absolut singur, în faţa poliţiei, în faţa serviciului de siguranţă al concernului *Matsumoto Industries* şi în faţa unei mulţimi de detectivi particulari. Niciodată în viaţă nu se simţise atât de părăsit.

Nu, nu era chiar singur. Exista Kunio Hidaka, la Los Angeles. Masao îşi aduse aminte de orele frumoase pe care le petrecuseră împreună, în decursul anilor. Tatăl lui Masao avusese deplină încredere în el. Dar cum să-l contacteze acum? La telefon nu era cu putinţă să-i explice situaţia. Nu, va trebui să-i vorbească, stând faţă în faţă.

— Fii atent unde calci! i se adresă o voce. Masao îşi ridică privirea şi îşi dădu seama că se izbise de un portar de hotel, în uniformă cenuşie.

— Ah, îmi pare rău, se scuză Masao.

Portarul chema taxiuri, făcând semne cu mâna, pentru o mulţime de clienţi ai hotelului, care aşteptau la rând. Masao se uită în jur şi văzu că se afla în faţa hotelului Hilton. Strânse din ochi şi apoi privi mai atent. Dar nu privi hotelul ci

vehiculul care stătea în faţa acestuia.

În faţa hotelului era parcat un autocar mare, *Greyhound*, prevăzut în faţă cu o plăcuţă, pe care scria Los Angeles. Urcau nişte oameni în autobuz. Dar ceea ce îi atrase lui Masao atenţia, în mod deosebit, era faptul că toţi erau japonezi. Era vorba de un grup de excursionişti din Japonia, care plecau la Los Angeles! Iată şansa perfectă! Masao era conştient că nu trebuia să scape ocazia.

Se opri şi observă ce se întâmplă.

Şoferul autobuzului stătea în picioare, lângă uşa deschisă şi verifica pe o listă numele pasagerilor, care urcau şi îşi căutau locurile. Masao trebuia să găsească o modalitate, să se strecoare la bordul autobuzului. Dar cum? Era evident o excursie particulară în grup şi numele lui nu figura pe listă. Masao chibzui câteva secunde, apoi se întoarse ca o sfârlează şi fugi în holul hotelului *Hilton.*

Holul era mare şi zgomotos: turişti, care soseau sau plecau, clienţi care se duceau la diverse întâlniri sau stăteau tolăniţi în fotolii confortabile, aşteptând pe cineva. În mijlocul holului era un morman de valize, aparţinând grupului de turişti, fiecare fiind prevăzută cu câte o tăbliţă cu numele posesorului. Patru băieţi de serviciu le cărau până la autocar, ca să le aşeze în portbagaj. În final, rămăseseră doar vreo zece valize.

Creierul lui Masao lucra febril. Se duse până la valize, se aplecă şi descifră o plăcuţă de la una dintre ele: Yoshio Tanaka. Masao se ridică

şi traversă holul, până la cabinele telefonice, de unde se puteau suna interioarele. Intră în ultima cabină şi ridică receptorul. Răspunse centralista.

— Vă pot fi de folos cu ceva?

— Da. Daţi-mi-l, vă rog, pe domnul Tanaka!

— Aşteptaţi o clipă, vă rog!

Peste câteva secunde o voce metalică se făcu auzită prin staţia de amplificare:

— Domnul Tanaka, domnul Yoshio Tanaka! Poftiţi, vă rog, la unul din aparatele reţelei telefonice interne a hotelului.

Masao rămase locului şi văzu un bărbat gras şi scund, grăbindu-se să ajungă la aparatul aflat într-a treia cabină de a lui.

— Alo!

Masao se întoarse cu spatele, coborî vocea şi spuse în receptor:

— Sunteţi domnul Tanaka?

— Da, da, răspunse Tanaka.

— Domnul Yoshio Tanaka?

— Întocmai! Cine e la telefon?

— Aici centrala pentru convorbirile internaţionale! Suntem informaţi că urmează să primiţi legătura cu Japonia. E drept, cu o mică întârziere. Vă rog, să puneţi receptorul în furcă şi să aşteptaţi apelul în cabină!

— Dar îmi pleacă autocarul.

— Urmează să primiţi legătura numaidecât.

— De la birou? întrebă domnul Tanaka.

— Da, domnule.

— Aştept.

— Mulţumesc.

Masao puse receptorul în furcă. Trecu pe lângă domnul Tanaka şi ieşi în grabă. Băieţii de serviciu încărcau ultimele valize în autobuz. Urcau şi ultimii călători, şoferul verificând numele acestora.

Totul va merge strună. Oamenii lui Teruo îl căutau pe Masao pe liniile de transport în comun, fără să bănuiască că el se strecurase într-un grup de excursionişti. Masao rămase în picioare, lângă uşa autocarului. Şoferul ridică privirea.

— Numele dumneavoastră, vă rog!?

— Mă cheamă Yoshio…

În aceeaşi clipă Masao zări cu coada ochiului silueta grasă, îndesată a domnului Tanaka. Masao îl privi plin de indignare. Tanaka îl împinse pe Masao la o parte, adresându-i-se şoferului:

— Yoshio Tanaka!

Şoferul şterse numele de pe listă. Masao rămase pe rigolă, privindu-l întrebător pe japonezul cel scund cum urcă în autobuz. Şoferul se aşează la volan şi peste un minut autobuzul dispăru în zare.

Masao rămase pe loc dezamăgit. Fusese atât de aproape de ţintă! Totul părea să conspire împotriva lui. Măcar dacă ar exista cineva, căruia să-i poată vorbi. Îşi dorea nespus de mult să o poată vizita pe Sanae. Îşi aduse aminte cât era de frumoasă şi cum îl minţise pe detectiv, ca să-l apere. O tristeţe fără margini puse stăpânire pe Masao.

Se apropia tacticos de hotel un poliţist în uniformă. Părea că-l priveşte ţintă pe Masao sau era o simplă închipuire? Nu-şi putea permite să rişte. Se întoarse mimând indiferenţa şi se pierdu în mulţimea din holul hotelului *Hilton.* Traversă holul şi ieşi din hotel pe uşa de serviciu. Avea nevoie de ocrotire dar nu reuşea să o găsească nicăieri.

Într-un restaurant nemţesc, aflat pe Strada 96, Masao şi-a permis răgazul unui prânz cam întârziat. Îi displăcea profund bucătăria nemţească şi tocmai de aceea intrase în local. Acum cunoştea exact mecanismul gândirii unchiului său. Acesta îi ştia toate obiceiurile şi îşi va trimite acoliţii să scotocească prin toate locurile probabile. De acum încolo Masao se va duce doar în locurile improbabile. Trebuia să evite să lase urme, pe care unchiul le-ar fi descoperit cu uşurinţă. Stătea la o masă aşezată pe colţ, mâncând un cârnăcior fript, care nu-i plăcea, şi reflecta la următoarea mişcare. Era confruntat, în continuare, cu aceeaşi problemă: plecarea din oraş, care avea toate ieşirile baricadate.

Întâmplător Masao aruncă o privire pe fereastră când trecu un autofurgon uriaş. Brusc, un şuvoi fierbinte îi ţâşni prin tot trupul. Deci mai exista totuşi o şansă!

O oră mai târziu, Masao stătea retras în penumbră, la un cap de linie de autofurgoane aflat în apropierea docurilor, urmărind forfota intensă din jurul său. În curte staţionau cel puţin cincizeci de autofurgoane imense, aflate în curs

de încărcare, pentru a porni la drum. Maşinile transportau mobilă şi substanţe chimice, alimente şi aparatură medicală. Erau încărcate cu cărţi, televizoare, cherestea pentru construcţii şi confecţii. Aceste autofurgoane uriaşe constituiau arterele vitale ale Americii, transportând mărfurile în toate colţurile ţării, în oraşe mari şi sate mici, la ferme şi în porturile maritime.

Masao stătea acolo, discret, ocolindu-i pe muncitori, încercând însă să observe totul exact. Procesul se repeta de fiecare dată, aproape identic. Când maşina era complet încărcată, se trăgeau şi se încuiau uşile-oblon.

Şoferul se aşeza la volan iar însoţitorul pe locul de lângă el şi autofurgonul pornea zgomotos în cursă. Era un spectacol absolut fascinant. După ce a văzut ceea ce trebuia să afle, Masao traversă tacticos curtea oprindu-se din când în când ca să pună nişte întrebări care să nu atragă atenţia nimănui.

Se opri în dreptul unuia dintre muncitorii, care încărcau un autofurgon şi-l întrebă:

— Mă scuzaţi, domnule, unde merge maşina?

— În Connecticut.

Direcţia era opusă celei dorite.

— Vă mulţumesc, domnule. Masao plecă mai departe şi zăbovi în dreptul vehiculului imediat următor.

— Mă scuzaţi domnule, unde merge maşina?

— La Boston.

E mult prea departe de aici. Şi aşa merse de la un şofer la altul, punând întrebări şi primind răspunsuri, iar maşinile plecau la Maine sau Philadelphia, Washington sau Delaware. Nu era nimic de făcut! Masao era pe punctul de a renunţa când ajunse la un autofurgon imens, în care se încărcau mobilă şi obiecte de uz casnic. Cu inima cât un purice, Masao întrebă:

— Mă scuzaţi, domnule, unde pleacă maşina?

Fără să ridice privirea, omul mormăi:

— La Los Angeles.

Masao avu senzaţia unui şuvoi de adrenalină, care îi ţâşni prin vene. Los Angeles! Într-un fel sau altul trebuia să reuşească să se strecoare la bordul autofurgonului. Făcu un pas înapoi şi îi privi pe oamenii care cărau cu atenţie tot felul de piese de mobilier pe rampa de încărcare. Maşina era aproape plină. Când se va umple complet, nu va rămâne nici un centimetru liber. Va sta al naibii de înghesuit, în cazul în care va reuşi să urce. Dar nu asta era principala lui grijă. Ceea ce îl preocupa cel mai mult era faptul că această cursă de-a curmezişul Americii dura circa şase, şapte zile, răstimp în care urma să stea închis în maşină, fără apă şi fără hrană.

— Nu contează, se gândi Masao. Pentru el nimic nu mai conta, dacă ajungea la Los Angeles, unde-l putea căuta pe Kunio Hidaka, să-i solicite ajutor.

Un grup de patru bărbaţi aduceau piesele grele de mobilier, pe nişte platforme pe rotile, pe care apoi le împingeau pe o rampă şi de acolo pe

podul de încărcare al maşinii. Masao ştia că trebuie să aştepte momentul oportun. În cazul în care se căţăra în maşină prea devreme putea să fie descoperit. Dacă aştepta un moment în plus, risca să rămână afară, închizându-i-se uşa-oblon în faţa nasului.

Observă un grup de şoferi de cursă lungă, care veneau de la cantina situată în extremitatea opusă a curţii, unde se efectuau încărcările. Numai gândul la mâncare făcu să-i lase gura apă. În această clipă ar fi mâncat cu plăcere, chiar şi un cârnăcior prăjit nemţesc. Privi iar înspre cantină. Ar dura doar un minut să dea fuga până acolo, să-şi ia nişte sandvişuri şi câteva cutii de *Coca-Cola*. Ar avea cu ce să-şi astâmpere foamea şi setea pe traseu.

Ispita era prea mare, ca să-i poată rezista. Masao alergă până la cantină. Acolo era zgomot şi fum, şoferii de cursă lungă stând jos pe la mese şi la o tejghea lungă. Masao îşi croi drum până la linia de bar şi rămase în picioare. Era prea nervos, să stea jos. O singură chelneriţă îi servea pe cei cincisprezece clienţi, în timp ce trăncănea cu ei şi le făcea ochi dulci. Masao încercă zadarnic să-i atragă atenţia. Fata îi mai turnă o cafea unuia dintre clienţi, după care se apropie în sfârşit şi de Masao.

— Ce doreşti?

Masao nici nu se gândise la comandă. Se uită la panoul cu lista de mâncăruri, afişat deasupra barului.

— Aş vrea un sandviş cu hamburger!

— În regulă. Notă comanda pe un carneţel

şi se întoarse, ca să plece.

— Şi un sandviş cu brânză!

— În regulă!

Fata a vrut să plece din nou.

— Un sandviş cu friptură de pui!

De data asta îl privi pe Masao uluită.

— Asta-i tot?!

— Nu, doamnă. Băiatul calcula febril, cu mare viteză. Şase sau şapte zile. Două mese pe zi ar trebui să-i ajungă. Ridică din nou privirea la panoul cu lista.

— Un sandviş cu ouă, altul cu „corned beef”, altul cu „roast beef” şi un sandviş din pâine de secară cu şuncă, un sandviş cu şniţel de curcan, altul cu şvaiţer, un sandviş cu chifteluţe de viţel, altul de salam, unul cu şuncă şi roşii şi un sandviş cu mortadella.

Chelneriţa rămase cu gura căscată. Într-un târziu îi reveni darul vorbirii:

— Vrei ceva de băut?!

— Da, doamnă. O duzină de cutii de „Cola”.

Ea surâse când i-a spus:

— Ai o poftă de mâncare nemaipomenită!

Masao se uită în urma ei, când se duse la ghişeul de la bucătărie şi dădu comanda. Aşa, cel puţin, nu va flămânzi pe traseu. Mirosurile de mâncăruri, care pluteau în jurul lui, l-au făcut de-a dreptul lacom şi i-a fost poftă să-şi comande pe loc o plăcintă şi o cafea. Dar nu voia să-şi piardă timpul. Se gândea plin de speranţă, că aceia care îi pregăteau sandvişurile se vor grăbi.

Stătea pe un taburet, lângă casă, şi

asculta discuţiile purtate de şoferii de cursă lungă, în timp ce-şi achitau notele de plată.

— Unde pleci Charly?

— La Tulsa. Livrez piese pentru o sondă.

— Vin tocmai de acolo. Vremea a fost mizerabilă.

— Ţi-ai cumpărat un autofurgon nou, Tony?

— La anu'. Au operat-o pe nevastă-mea.

— Ce ghinion!

— Aşa-i! Cine îşi poate permite să se îmbolnăvească în ziua de azi?

Masao o urmări pe chelneriţă cum îşi nota comenzile şi întocmea notele de plată.

— Grăbeşte-te! se gândi el. Mai repede!

De parcă i-ar fi citit gândurile, chelneriţa îi spuse:

— Comanda ta soseşte îndată!

— Mulţumesc frumos.

În aceeaşi clipă auzi un glas, lângă el, la casă:

— Cred că au isprăvit între timp încărcarea. Hai să-i dăm drumul, la Los Angeles!

Lui Masao i-a îngheţat sângele în vene. Făcu o mişcare şi îl zări pe şoferul autofurgonului – al furgonului său! — şi pe însoţitor, achitându-şi tocmai nota de plată.

— Tu, ia-o înainte! Între timp duc eu foile de drum la semnat, spuse însoţitorul.

Masao privi nervos înspre ghişeul care dădea către bucătărie. Văzu pe cineva împachetând sandvişurile, dar nu mai avea timp de pierdut. Cei doi şoferi de cursă lungă

ajunseseră la uşă.

Masao ţâşni în sus şi fugi după ei. Chelneriţa strigă:

— Stai aşa!... Ia-ţi sandvişurile! Masao ajunsese între timp afară. Maşina era încă acolo, fusese încărcată tocmai ultima piesă de mobilier.

În fiecare clipă puteau să tragă şi să încuie uşa-oblon. Era exact momentul potrivit, să se strecoare înăuntru. Dar lucrătorii stăteau chiar în faţa uşii-oblon şi trăncăneau cu şoferul. Acum era imposibil să treacă pe lângă ei. Se gândea la toate planurile ce-i fuseseră zădărnicite, la faptul că de câteva ore fusese pe punctul de a evada din New York. Şi acum i se părea că din nou se spulberau toate speranţele.

În timp ce Masao căzuse pradă acestor gânduri negre, dinspre vehiculul parcat alături, se auzi un zgomot asurzitor. Cu toţii s-au întors să vadă ce se întâmplase.

Un candelabru mare se prăbuşise de pe o platformă mobilă, făcându-se ţăndări. Nefericitul, vinovat de accident, începu să înjure, în timp ce ceilalţi şoferi şi lucrători, care se adunaseră în jurul lui, îl tachinau şi râdeau de el.

Inima lui Masao tresări de bucurie, când îl zări şi pe şoferul său, alăturându-se grupului. Masao alergă cu o iuţeală fulgerătoare la maşină. Se uită în jur, să se asigure că nu-l urmărea nimeni şi sări pe podul de încărcare, îşi croi rapid drum înspre interiorul vehiculului, se căţără peste scaune şi mese, se târî pe sub candelabre şi canapele. Autofurgonul era cu mult mai mare decât estimase Masao, şi abia după ce se ascunse

la capătul opus, în spatele unei canapele largi, se simţi în siguranţă. Aici nu l-ar descoperi niciodată. Se gândea cu părere de rău la mormanul de sandvişuri şi la cutiile de Coca-Cola, care îl aşteptau la cantină. Dar acum era prea târziu, ca să-şi mai facă sânge rău. Va rămâne în viaţă. Era un Matsumoto autentic.

Câteva minute mai târziu, Masao auzi un pocnet strident. Uşa-oblon fusese trasă brusc. Iar el stătea închis în bezna din interiorul autofurgonului. Auzi cum porni motorul şi apoi simţi cum se cutremură uriaşul vehicul, când se puse în mişcare.

Se îndrepta către Los Angeles, California.

Capitolul 10

Se afla într-un restaurant elegant, la Kyoto. Faţa de masă superbă era din olandă fină, de un alb imaculat, iar beţigaşele din aur. Deşi restaurantul era mare, el era singurul client. Domnea o linişte desăvârşită, întreruptă din când în când doar de tânguirile unei harpe eoliene, care se afla afară, la intrare. Un chelner se apropie de masă, aducându-i un platou. Pe platou era un peşte.

— A fost pregătit în mod special pentru dumneavoastră, îi spuse chelnerul. Peştele părea delicios şi lui Masao îi era foame. Luă beţigaşele, prinse o bucăţică de peşte şi o duse la gură. Îşi dădu seama numaidecât că peştele era un fugu otrăvitor. Când îşi ridică privirea, a avut revelaţia că acel chelner era unchiul Teruo, care se uita la el rânjind.

S-a sculat brusc de la masă şi a părăsit localul, în fugă. Ceva mai târziu, se afla în grădina cu muşchi a templului Kokedera. Se auzea, de departe, dangătul unui clopot. Masao spuse:

— E ora mesei. Să mergem în sat, să mâncăm!

— Nu, nu îl avertiză tatăl său. În sat e primejdios pentru tine. E preferabil să rămâi aici, chiar dacă îţi este foame.

— Dar tată, mi-e foame şi sete!

Mama lui Masao îi întinse ceva, cu ambele

mâini şi îi spuse:

— Bea!

Era zăpadă. Masao privi în jur şi îşi dădu seama că se aflau în Alpii japonezi. Pământul era acoperit cu zăpadă şi el dârdâia de frig.

*

Masao se trezi în interiorul rece al vehiculului de transport. Îi clănţăneau dinţii şi îşi aduse aminte de vis. Îi era foame şi sete.

— Dar cel puţin, se gândi Masao, mă aflu în drum spre siguranţă. Nu conta că îi era frig şi foame. Era suportabil. Ar fi în stare să îndure orice, numai să-l înfrângă pe Teruo Sato.

Foamea şi setea nu le putea potoli în nici un fel. În schimb, contra frigului a putut să ia unele măsuri. Se târî prin beznă până găsi o pătură groasă din lână, care fusese aşternută peste o masă. Trase pătura spre el şi se înveli cu ea. Se întrebă în gând cât dormise şi ce distanţă parcursese maşina în acest răstimp, precum şi în ce loc se aflau, în momentul respectiv. Habar n-avea dacă era zi ori noapte. Încercă să-şi aducă aminte câte ceva din cele citite despre geografia Americii. La vest de New York era Pennsylvania urmată de Ohio, Indiana şi Illinois. Iar Illinois însemna abia o treime a traseului până la coasta de vest a Statelor Unite.

Dacă de pe acum era atât de înfometat şi de însetat, cum avea să reziste până la sfârşitul cursei? Trebuia să se descurce, pentru că uşa-oblon a autofurgonului nu va fi deschisă decât la

destinaţie, aflată la o distanţă de trei mii de mile, de la punctul de plecare. Până acolo el era închis şi nu-l putea găsi nimeni.

Legănatul monoton, ritmic, al maşinii, îl adormi iar pe Masao. Se ghemui sub pătură şi visă:

Se făcea că era acasă, la reşedinţa de vară a familiei, la Karuizawa, şi îşi căuta tatăl şi mama… după aceea era în Kinkakuji, la Kyoto, dar pe părinţi nu-i găsi nicăieri. Îi căută în sala mare a templului Asakusa din Tokio. Apoi stătea tolănit într-o barcă de pescari, în dreptul insulei Yoron. Vasul era plin de sardine şi bibani, de toni, sepii şi crabi…

O visă pe Sanae. Stătea la ţărm, în întuneric şi striga către el:

— Duşmanul e aici. Nu te lăsa prins. Altminteri te va ucide. Apoi cineva o smuci, dând-o la o parte, şi un reflector orbitor lumină puternic chipul lui, în timp ce o voce bărbătească strigă la el:

— În picioare! Ştim că eşti aici!

Masao se strădui să se ascundă şi mai bine pe fundul bărcii, dar vocea continua să răcnească iar raza de lumină îi luă complet vederea. Masao deschise ochii şi ştia că de data asta nu mai era vis.

Un bărbat stătea în picioare pe podul de încărcare al autofurgonului şi îi lumina chipul lui Masao, cu o lanternă de buzunar.

— În picioare! Dă-te jos din maşină!

Masao clipi des din ochi şi se ridică în capul oaselor. Uşa-oblon a autofurgonului era

deschisă şi vehiculul staţiona. Bineînţeles că nu era cu putinţă să fi sosit în California. Oare ceva era în neregulă? De unde să ştie cineva, că el se afla aici? Se ascunsese doar atât de bine! Poate că-l observase cineva, când se strecurase în autofurgon şi a informat poliţia sau pe unchiul său. De data aceasta, se gândi Masao, fuga era exclusă. Se ridică lent în picioare şi se îndreptă bâjbâind către ieşire. Membrele îi erau înţepenite şi îl dureau. Recunoscu pe omul de pe podul de încărcare. Era şoferul de cursă lungă.

Masao sări jos şi se uită în jur. Stăteau pe o platformă-cântar, plasată la marginea autostrăzii. Lângă cabina cantaragiului parcase o maşină a poliţiei.

— De unde ştiaţi că m-am ascuns în maşină? întrebă Masao.

Şoferul izbucni în râs.

— Chestie de matematică, puştiule. Autofurgoanele sunt cântărite la plecare, la cap de linie, după încărcare. Trebuie să ne oprim la fiecare dintre staţiile de cântărire amplasate la hotarele dintre state, la marginea autostrăzii, ca să se verifice că nu transportăm o încărcătură prea mare. Făcu un semn către uriaşa platformă-cântar, pe care parcase autofurgonul.

— Încărcătura noastră cântăreşte acum cu şaptezeci de kilograme mai mult decât la începutul cursei.

O chestie atât de stupidă îi fusese fatală! Masao îşi strânse pleoapele. Era pe punctul de a leşina de foame şi de sete. Privi către partea cealaltă a şoselei la maşina poliţiei.

— Ce veţi face cu mine?

Se vedea de la o poştă că se clătina pe picioare.

Şoferul îl măsură din priviri.

— Ei! Te simţi bine?

— Da, domnule.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Păi… nu ştiu, răspunse Masao cinstit.

— Cred că mai întâi îţi dăm ceva de mâncare şi abia după aceea vom lua o hotărâre în privinţa ta. Ai stat închis aici două zile. Îi întinse mâna:

— Mă cheamă Al.

Masao îi strânse mâna.

— Pe mine Masao.

Şoferul făcu un semn către însoţitor:

— El e Pete!

— Bună ziua, domnule!

— Dă-i drumul! Spală-te, mai întâi, îi zise Al.

S-au îndreptat către un local mare, aflat lângă staţia de cântărire. Masao era surprins de faptul că se simţea atât de slăbit. Se împiedică şi Al îi împinse o mână la subţioară, să-l susţină. Chiar dacă ar fi vrut, Masao era prea istovit ca să fugă.

— Ştii că, după lege, e interzis, îi spuse Al.

— Da, domnule.

Masao se gândi la ce-ar face şoferul dacă ar afla că era căutat pentru omucidere, că în vedera capturării sale fusese probabil stabilită o recompensă mare. Când şi-a adus aminte de maşina patrulei de poliţiei parcată pe partea

opusă a carosabilului, l-au trecut fiori reci pe spinare.

— Ţi-e frig?

— Nu, domnule. Razele soarelui îi frigeau plăcut pielea. Nici nu bănuise cât de groaznic avea să fie, să stea încuiat în beznă, ca o fiară în cuşcă.

Localul era plin de şoferi de cursă lungă, care mâncau zdravăn şi trăncăneau de zor, făcând un adevărat schimb de informaţii, adunate de pe traseul parcurs de fiecare.

Al îl duse pe Masao la toaletă. Masao se uită în oglindă şi se recunoscu cu greu. Era murdar de praf, tras la faţă, fantomatic. După ce s-a spălat, Masao a fost condus de Al la o masă, în restaurant. Mirosul de mâncare îl ameţi de-a binelea.

S-au aşezat şi au făcut comanda. Al şi Pete se uitau uluiţi la el cum înfuleca. Mai întâi o strachină mare cu supă de pasăre, după care a urmat un sandviş cu un hamburger, o farfurie cu cartofi pai, apoi un sandviş cu hamburger şi brânză şi încă o farfurie cu cartofi pai. Şi-a încheiat masa cu o plăcintă cu mere, îngheţată şi o cană cu cafea.

— Doamne sfinte! exclamă Al, plin de admiraţie. Şi eu, care credeam că numai şoferii de cursă lungă sunt mâncăi.

— Am destui bani să-mi plătesc toată consumaţia, spuse Masao.

Al rânji.

— Las-o baltă! Cineva care e în stare să mănânce aşa de mult ca tine merită o masă

gratuită.

Şoferul îşi aprinse o ţigară şi-l cercetă cu atenţie pe Masao. Băiatul simţi cum îi creşte încordarea. Pentru că ştia ce va urma.

Al îl întrebă calm:

— De ce ai fugit, băiete?

Masao privi în jurul său în restaurant la cei ce stăteau la mese. Erau cu toţii şoferi de cursă lungă, zdraveni, puternici şi timp de o clipă a avut tentaţia nebunească să mărturisească adevărul. Să-i spună lui Al povestea despre Teruo şi maşinaţiile sale ticăloase. După aceea, Al s-ar ridica în picioare şi le-ar explica celorlalţi şoferi cazul său, iar aceştia l-ar susţine şi l-ar ajuta pe Masao, să-l biruiască pe unchiul său…

În loc de asta, Masao spuse:

— Am… fugit de la şcoală. Vreau să-mi vizitez un prieten la Los Angeles.

Cei doi bărbaţi l-au privit cu atenţie şi au chibzuit ce să facă cu el. Masao aştepta ghemuit în faţa lor şi abia îndrăznea să răsufle. Dacă luau hotărârea să-l predea poliţiei, era pierdut. În cele din urmă, ar încăpea tot pe mâinile unchiului.

Brusc, Al pufni în râs şi spuse:

— Nu-ţi pot face nici un reproş, puştiule. Şi eu am şters-o de la şcoală, când aveam vârsta ta de acum. Pe toţi dracii, ca şofer de cursă lungă câştig mai mulţi bani decât majoritatea doctorilor.

Inima lui Masao tresări de bucurie.

— Atunci… atunci mă luaţi cu dumneavoastră în California?

— De ce nu?

Era de parcă cineva ar fi ridicat un bolovan uriaş de pe umerii lui Masao.

— Mulţumesc, mulţumesc frumos, spuse el. Unde suntem acum?

— La Hoosier Country, Indiana. Peste trei zile ajungem la Los Angeles. Vino! Ne cheamă şoseaua.

*

În aceeaşi după-amiază, locotenentul Matt Brannigan stătea la biroul său din Wellington şi studia dosarul unei spargeri. Intră un detectiv întrebându-l:

— Ai timp un minut, Matt?

Brannigan se ridică în picioare şi se întinse din toate încheieturile. Era de serviciu de la ora opt dimineaţa şi frânt de oboseală. Voia să plece acasă.

— N-o poţi lăsa pe mâine, Jerry? Cathy mă omoară dacă întârzii iar la masă.

Detectivul ezită.

— Ba da. Mâine dimineaţă la prima oră, îţi predau raportul. Se întoarse să plece.

— Stai aşa, un moment, spuse Matt Brannigan. Despre ce e vorba?

— Îţi mai aduci aminte de avionul cu reacţie, Silver Arrow, care s-a prăbuşit prin apropiere, acum două săptămâni?

Locotenentul Brannigan îşi amintea bineînţeles perfect. Muriseră patru persoane în accident. Yoneo Matsumoto, soţia şi cei doi piloţi.

— Da, şi ce-i cu asta?

— S-ar părea că n-a fost accident.

Brannigan îl privi ţintă.

— Ce spui?

— Am primit chiar acum un raport preliminar, din partea conducerii aviaţiei civile federale. Rezervoarele pentru carburanţi erau pline cu apă. Oamenii aceia au fost asasinaţi.

Matt Brannigan simţi un fior rece.

— E un fapt dovedit fără echivoc?

— Nu există nici urmă de îndoială. Cineva a comis un act de sabotaj. Dacă n-ar fi umblat o mână rea la rezervoarele pentru carburanţi, pilotul ar fi putut survola furtuna.

Jerry continuă, explicând detaliile raportului, dar locotenentul Brannigan nu-l mai asculta.

Îşi aduse aminte de tânărul Masao. Parcă îi auzea glasul:

— *Părinţii mei au pierit într-un accident de avion. Am moştenit firma tatălui meu. Unchiul meu încearcă să mi-o ia. Dar pentru a izbuti, trebuie mai întâi să mă omoare.*

Atunci Brannigan fusese absolut sigur că totul era o poveste absurdă, scornită de un adolescent, fugit de acasă, care probabil că se şi droga şi avea probleme cu familia. Asemenea lucruri se întâmplau adesea. Îl sunase la telefon pe unchiul băiatului şi fusese de faţă când unchiul împreună cu şoferul l-au luat cu ei pe Masao. Puştiul îi inspirase milă. Era un băiat atât de drăguţ şi simpatic.

Îşi aduse aminte şi de surpriza pe care o

avusese când, ulterior, îl sunase Teruo pe el, ca să-i comunice:

— *Nepotul meu l-a omorât pe şoferul nostru. Poliţia trebuie să-l găsească, înainte ca băiatul să comită o altă crimă.* Ceva i se păruse în neregulă atunci! Locotenentul Brannigan se mândrea foarte mult cu faptul că era un bun cunoscător de oameni. Cum a fost cu putinţă să se înşele aşa de profund, în privinţa puştiului? Îşi încheiase ancheta şi dăduse crezare versiunii lui Teruo Sato.

Dar această ştire de ultimă oră schimba datele problemei. Dacă cineva a pus la cale accidentul de avion, trebuia să aibă un mobil. Şi nu exista un mobil mai puternic decât întreprinderea gigant *Matsumoto Industries*. Şi dacă Masao spusese adevărul?

Atunci Brannigan l-a împins pe băiat în braţele morţii.

Detectivul stătea la masa lui de lucru. În gând demonta şi apoi reasambla fragmentele acestei întâmplări. Avea nevoie de o mulţime de răspunsuri. Şi încă foarte repede, îşi ridică privirea la Jerry.

— Verifică imediat *Matsumoto Industries*. Vreau să aflu cine era acţionarul principal al firmei, când trăia Yoneo Matsumoto, şi cine e acţionarul principal acum. Ia legătura cu juristul firmei. Vreau să găsesc răspunsurile mâine pe birou!

*

Era noapte. O lună plină, galbenă, atârna pe cer, deasupra benzii cenuşii a autostrăzii, care se depăna sub cauciucurile imensului autofurgon. Masao stătea între Al şi Pete în cabina şoferului şi privea luminile depărtate ale caselor unor ferme izolate.

— Suntem tot în Indiana? întrebă Masao.

— În Illinois. Pete scoase o hartă uzată din torpedo. Noi ne aflăm aici, spuse Pete şi indică un punct pe hartă. Trecem prin Missouri şi Oklahoma, traversăm colţul ăsta din Texas, mergem în New Mexico şi apoi o luăm spre Arizona, Nevada şi California. Mai avem circa două mii de mile.

Masao îl privi neîncrezător:

— Şi reuşim să ajungem în numai trei zile?

— Nu uita că rabla merge zi şi noapte. Pentru asta lucrăm câte doi. Conducem pe rând.

Masao cuprinse iar cu privirea întregul peisaj.

— E o ţară imensă, spuse el. Cu mult mai mare decât patria mea. Dar cât e de frumoasă ţara mea, îşi zise în gând Masao. Cu piscurile acoperite de zăpezi şi lacuri strălucitoare, cu ape curgătoare şi cascade! Ducea dorul florilor de cireş şi al oamenilor, care stăteau în tihnă la umbra pomilor. Îşi aduse aminte cu dor de clipele de zbenguială, împreună cu prietenii, pe frumoasa plajă din Okinawa. Voia să se întoarcă acasă în Japonia.

Singura întrebare pe care şi-o punea era dacă va ajunge acasă, viu sau mort. Şi se gândi numaidecât la Teruo.

*

Teruo se gândea la Masao. Puştiul izbutise să-i scape iar. Între timp, cei doi ajunseseră să se joace de-a şoarecele şi pisica, o bătălie dusă cu armele vicleniei. Teruo ştia că totul e numai o chestiune de timp. În final, îl va prinde pe Masao şi îl va pedepsi fără cruţare.

Teruo se întoarse către Nobuo Hayashi, şeful securităţii de la *Matsumoto Industries.*

— Băiatul nu s-a volatilizat în aer, spuse Teruo Sato. Trebuie găsit. Şi neapărat, de noi. Nu vreau să-şi bage nasul poliţia de aici. A fost o eroare din partea mea, atunci când i-am solicitat intervenţia. E o problemă de familie.

— Am înţeles, domnule.

— Dumneata să faci tot ce este necesar. Mai angajează nişte oameni! Dublează recompensa. Nu precupeţi nici eforturile şi nici banii. Adu-mi nepotul! Chipul lui Teruo nu mai era decât o mască sumbră, ochii îi licăreau ca nişte cristale. E primejdios. Are la activ o crimă. Dacă nu se lasă prins de viu… atunci adu-mi-l mort!

*

Locotenentul a avut o noapte zbuciumată. Neputând să adoarmă, se dădu jos din pat, pe furiş, la ora trei de dimineaţă. Se străduise să nu-şi trezească nevasta dar ea îl auzi şi aprinse lampa de pe noptieră.

— Ce-i cu tine, Matt? Ai tulburări de digestie?

— Pe naiba! Poate că am trimis la moarte un puşti nevinovat. Îşi trecu degetele prin părul des şi cărunt. Voia să-mi vorbească dar eu nu l-am ascultat, Cathy. L-am dat pe mâinile unui om care vrea să-l omoare.

— Eşti sigur?

— Nu. Dar voi afla totul în câteva ore. Nu-mi place toată chestia. Poate că puştiul nici nu mai e în viaţă. Voi fi nevoit să port povara asta pe suflet, mereu de acum încolo.

— De ce nu încerci să dormi puţin? Te lupţi cu nişte năluci.

Dar nălucile nu voiau să se risipească.

*

Când intră în birou, locotenentul Brannigan găsi pe masa de scris raportul pe care-l ceruse. Îl citi de două ori. Prima oară repede, iar a doua oară pe îndelete, fără să omită un singur cuvânt. Pe câţ de neverosimil i se păruse totul atunci, puştiul îi spusese adevărul. Moştenise imensul Imperiu *Matsumoto.* Dar în eventualitatea morţii lui testamentul, lăsat de tatăl său, prevedea ca întreaga avere să-i revină unchiului. Matt Brannigan întâlnise oameni care au săvârşit un omor, pentru zece dolari sau o sticlă cu whisky. Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi închipui ce ar putea face un om ca să intre în posesia unui imperiu industrial, de o valoare inestimabilă. Teruo Sato cunoscuse

în mod sigur prevederile testamentului, de la bun început. Pusese la cale accidentul de avion, având probabil convingerea că după lichidarea lui Yoneo Matsumoto, va putea să-l înlăture uşor şi pe fiul acestuia. Cu ajutorul lui Brannigan fusese pe punctul de a izbuti. Băiatul venise la el implorându-i ajutorul iar el îl predase inamicului său. Acum trebuia, cu orice preţ, să-l găsească pe Masao, ca să-l salveze. În cazul în care Masao mai era în viaţă! Primul lucru, pe care trebuia să-l afle era acesta.

Luă telefonul şi formă numărul calculatorului central al poliţiei din Manhattan.

— La aparat, locotenentul Matt Brannigan! A fost emis un ordin pentru urmărirea unui oarecare Masao Matsumoto, un tânăr japonez, de optsprezece ani. Vă rog să verificaţi dacă urmărirea mai continuă.

— Rămâneţi la aparat, domnule locotenent, spuse o voce.

Peste un minut auzi:

— Ordinul de urmărire e încă în vigoare, domnule locotenent.

— Mulţumesc. Matt Brannigan puse receptorul în furcă, cu sufletul uşurat. Dacă ordinul de urmărire la nivel federal era încă în vigoare, însemna că Masao se afla în libertate. Trebuia să-l găsească, înaintea lui Teruo Stato. Era o cursă contra cronometru.

Sună şi-l chemă pe adjunctul său.

— Adu-mi tot ce avem în dosare cu privire la cazul Matsumoto!

Peste cinci minute citi procesul-verbal

întocmit în baza declaraţiilor date de Heller, cu privire la Sanae Doii.

Când termină de citit, locotenentul Matt Brannigan sări în maşină şi porni către fabrica *Matsumoto.*

*

Sanae nu-l putuse uita pe Masao. Ştia, cu certitudine, că Masao îi povestise numai o parte a adevărului şi că era confruntat cu greutăţi îngrozitoare. Ar fi făcut tot posibilul ca să-l ajute, dar el dispăruse. Nici măcar nu ştia dacă e viu sau mort. Îşi aducea aminte cât de înflăcărat fusese Masao la meciul de baseball, cum aplaudase şi încurajase ambele echipe. Fata îşi aduse aminte de surâsul lui şi de purtarea sa prietenoasă.

— Sanae!

Vocea o trezi brusc din reverie. Îşi înălţă capul şi-l văzu pe şeful de echipă, domnul Heller, stând în faţa ei.

— Da, domnule Heller?

— Domnul Watkins vrea să-ţi vorbească. Imediat.

— Am înţeles, domnule.

Sanae intră în biroul şefului personalului, întrebându-se de ce a convocat-o. În încăpere mai era un bărbat, pe care Sanae nu-l văzuse înainte. Şi-a dat seama instinctiv că era poliţist şi deveni îndată suspicioasă.

Watkins spuse:

— Sanae, dânsul e locotenentul

Brannigan! Doreşte să-ţi pună câteva întrebări. Watkins se ridică în picioare. Acum vă las singuri.

— Mulţumesc, spuse locotenentul Brannigan. Apoi se întoarse către Sanae. Vă rog, luaţi loc!

Fata se aşeză şi se strădui să-şi ascundă nervozitatea.

— După câte ştiu, aveaţi relaţii amicale cu tânărul Masao?

— Nu, domnule. Glasul ei era ferm.

Matt Brannigan o privi, plin de scepticism.

— Serios? Parcă aţi lucrat împreună, nu-i aşa?.

— Da, domnule.

— Nu stăteaţi de vorbă în timpul lucrului?

— Nu, domnule.

Detectivul se aplecă înainte.

— Dar stăteaţi de vorbă zilnic, în timpul pauzei de prânz?

Ştia, deci. O spionase!

— Nu ştiu nimic despre el, spuse Sanae cu îndârjire.

— Sanae, mă aflu aici, ca să-l ajut pe Masao. Cred că viaţa lui e în pericol.

— Da, îşi spuse Sanae în gând. Din cauza unora ca tine.

— Ştiţi unde e?

Îl privi. Şi de data aceasta spuse adevărul.

— Nu, domnule. Habar n-am.

Matt Brannigan avusese tot timpul senzaţia că fata minţea. Dar acum spusese adevărul, ceea ce îl nelinişti. Ea constituia

singura urmă pe care o avea. Dacă nu ştia unde se ascundea Masao, atunci el nu avea absolut nici un punct de reper. Teruo avea toate şansele să-l descopere pe băiat înaintea poliţiei. Ce însemna aceasta, detectivul refuza pur şi simplu să-şi imagineze.

Trebuia să găsească o modalitate s-o convingă pe fata că el se afla de partea lui Masao.

— L-aţi ajutat să fugă, nu-i aşa, Sanae?

— Nu, domnule.

— Îmi spuneţi un neadevăr. Casierul v-a înmânat fotografia lui şi aţi plecat cu el în grabă, înainte de a putea fi identificat de ceilalţi. L-aţi dus acasă la dumneavoastră. Când a apărut detectivul particular pe nume Sam Collins care-l căuta, l-aţi ajutat pe Masao să fugă.

Sanae îşi strânse buzele şi nu scoase nici un cuvânt.

El o măsură din priviri o bucată de vreme.

— Ştiţi cine e Masao?

Sanae dădu din cap.

— Se numeşte Masao Harada.

Detectivul o lăsă să persiste în această eroare.

— Ştiţi pentru ce a fugit?

— Pentru că tatăl său vrea să-l ducă înapoi în Japonia. Iar Masao nu doreşte acest lucru.

Deci asta era versiunea lui Masao! Locotenentul Brannigan trebuia neapărat să ia rapid o decizie. Nu dispunea de dovezi solide în favoarea bănuielii sale. Dar ştia că dacă nu-i dă glas acestei bănuieli, nu exista alt mijloc de a o

convinge pe Sanae.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, spuse el. Numele adevărat al lui Masao este Masao Matsumoto. Firma poartă numele tatălui său.

Sanae îl privi îndelung, neîncrezătoare.

— Vreţi să spuneţi că e un membru al familiei Matsumoto?

— E fiul patronului.

— Nu vă cred…

— Ascultaţi-mă până la capăt. Tatăl lui Masao a fost asasinat. Masao a *moştenit Imperiul Matsumoto.*

Sanae îl privea suspicioasă, străduindu-se să înţeleagă ce-i spusese.

— Dar toată chestia are un clenci. Dacă i se întâmplă ceva băiatului, moşteneşte unchiul lui absolut totul. Au murit, până în prezent, cinci persoane. Cred că unchiul lui Masao va încerca să-l ucidă.

— Ah, Doamne! Chipul lui Sanae era alb ca varul. Acum îl credea. Nu avea niciun interes obscur ca să scornească o asemenea poveste. Fata îşi aduse aminte de ziua în care Teruo Sato vizitase fabrica, Masao îşi ascunsese faţa.

— *Au plecat?* întrebase el.

Şi îşi mai aduse aminte cum o târâse de la meciul de baseball, înainte de încheierea jocului, cum percheziţionase poliţia tribunele – şi cum fugise Masao, din calea detectivului; din locuinţa ei.

Da, brusc toate căpătau un sens!

— Unchiul său a pus în mişcare o adevărată armată de iscoade, ca să-l caute, spuse

locotenentul Brannigan. Masao nu are pe nimeni căruia să-i poată cere sprijinul. Dacă îl vor găsi ei primii, îl vor ucide, Sanae. Oamenii ăştia nu se dau în lături de la absolut nimic. Trebuie să-l găsesc eu înaintea lor. Dar nu ştiu unde să-l caut. Nu ştiu unde vrea să plece, sau…

— În California. Sanae îşi duse mâna la gură. Nici nu-şi dăduse seama că vorbise.

— Unde în California? În vocea lui se făcu simţită o insistenţă din care cauză redeveni brusc suspicioasă. Şi dacă era adevărată numai o parte a poveştii lui? Şi dacă era de partea lui Teruo şi îl căuta pe Masao, pentru a-l da pe mâinile unchiului?

— Nu ştiu, răspunse Sanae. Citi dezamăgirea de pe chipul detectivului.

— Nu v-a făcut nici o aluzie? Nu a menţionat niciun nume? O persoană pe care ar fi putut-o solicita să-l ajute?

Menţionase un nume. Pe aceia ai prietenului său, Kunio Hidaka.

Sanae îl privi pe detectiv drept în ochi şi spuse:

— Nu, n-a menţionat pe nimeni.

Era decisă să nu se lase păcălită, printr-un truc, de acest poliţist. Să nu-l ajute să-l prindă pe Masao.

Locotenentul Brannigan oftă.

— Păcat! Oricum, vă mulţumesc foarte mult. Se ridică în picioare. În cazul în care vă veţi aduce totuşi aminte de ceva, daţi-mi un telefon, vă rog. Băgă mâna în buzunar. Poftiţi cartea mea de vizită!

Sanae puse cartea de vizită în buzunar, fără să se uite la ea. Nu avea intenţia să o utilizeze vreodată.

Capitolul 11

— Ajungem îndată la Los Angeles, spuse Al.

Lui Masao nu-i venea să creadă că sosiseră într-adevăr la destinaţie.

Călătoria de-a curmezişul ţării fusese fascinantă. Era întocmai cum îi spusese tatăl său: America era compusă din cincizeci de state şi fiecare stat era o ţară în sine. Masao văzuse porturile din New York, fermele bogate din Indiana şi Illinois, preeriile întinse din Texas şi deşertul sterp din Arizona. Când au ajuns în California, ţara devenise verde şi multicoloră, bogată în fructe şi flori, amintindu-i lui Masao, de patria lui. În ultimele două ore, locul fermelor şi al păşunilor bogate a fost luat întâi de nişte case şi fabrici izolate, iar apoi de orăşele şi suburbii. Acum vedeau chiar zgârie-norii din Los Angeles. Conturul oraşului nu era nici pe departe atât de impresionant ca cel al Manhattanului, dar Masao era de părere că părea mult mai frumos şi modern.

Pentru prima oară, de la începutul acestui coşmar incredibil, Masao se simţi în siguranţă. Reuşise să scape de unchiul său şi de poliţia din New York şi să ajungă în California. Kunio Hidaka îl va ajuta. Când domnul Hidaka va afla întreaga poveste, abia atunci va şti efectiv ce

avea de făcut.

În cursul călătoriei de şase zile, Masao a avut prilejul să-i cunoască mai îndeaproape pe şoferul Al şi pe ajutorul acestuia, Pete. Auzi despre nevestele şi copiii lor şi află felul de-a gândi al muncitorilor americani. Erau prietenoşi, generoşi, sinceri, lipsiţi de complicaţii. Masao îşi dădea seama că era bine să ai asemenea prieteni, dar vai şi amar dacă îţi ajungeau duşmani! Râdeau de felul în care pronunţa Masao anumite cuvinte mai dificile. Dar era un râs prietenos.

— Trebuie neapărat să-ţi corectezi r-ul, îl sfătui Pete. Aşa cum îl pronunţi tu, sună mai curând ca un l. De exemplu când spui orez sună olez. Orezul e ceva de mâncare, dar ceea ce se aude e o trăsnaie fără noimă.

Masao se întrebă cum s-ar descurca ei, dacă ar vorbi în japoneză. Dar se strădui să pronunţe cuvintele cu mai multă grijă. Un lucru pe care Masao nu-l înţelegea la noii săi prieteni era atitudinea faţă de sindicat. Făceau parte din celebrul *Teamster's Union.*

— Cel mai puternic sindicat din lume, se mândrea Al. În douăzeci şi patru de ore am putea imobiliza toată ţara.

— Dar de ce vreţi una ca asta?

— Ah, e, numai aşa, un fel de a spune. Vreau să zic că patronii trebuie să ne dea tot ce le cerem.

Masao încercă să le explice atitudinea muncitorilor din Japonia.

— La noi e ca într-o familie mare. Muncitorului i se asigură tot ce-i trebuie toată

viaţa. El ştie că nu va fi concediat. Bunăstarea întreprinzătorului este şi bunăstarea lui. E mândru de munca pe care o face.

— Câte bordee, atâtea obiceie, concluzionă Pete.

Cu aceasta discuţia s-a încheiat.

*

Când s-au aflat faţă în faţă cu zgârie-norii din Los Angeles, Al îl informă:

— Am ajuns exact, conform graficului stabilit.

Autofurgonul părăsi autostrada şi, dând colţul, intră în strada San Pedro. Peste câteva minute, rulau pe întinderea imensă a unui teren de descărcare. Al puse frână uriaşului vehicul şi opri motorul.

Apoi se întoarse către Masao.

— Acum te descurci, puştiule?

— Da, mulţumesc. Pot să plec singur mai departe.

— Nu te lăsa prins! zise Pete.

Masao îl privi speriat.

— Să mă las prins?!

— Ştii ce vreau să-ţi spun. Dus cu sila înapoi la şcoală.

— Ah! se bâlbâi Masao. Voi fi cu ochii în patru.

Uitase cu totul povestea pe care le-o spusese.

Se dădu jos din cabina şoferului.

— Aş vrea să vă mulţumesc amândurora

mult de tot. Vă rămân veşnic îndatorat.

Cuvintele lui erau mult mai sincere decât ar fi putut ei să-şi închipuie. Probabil că i-au salvat viaţa. Masao voia să dea glas profundei sale gratitudini.

— Dacă veniţi la Tokio, spuse el, mă voi simţi onorat să vă găzduiesc.

Cei doi bărbaţi au râs, la ideea că puştiul vrea să-i găzduiască.

— Foarte drăguţ din partea ta, spuse Al. Punem chestia la păstrare.

— Cum aşa?!

— Foarte bine. Adică acceptăm invitaţia şi o păstrăm pentru o ocazie viitoare. Ai grijă de tine!

— Mă voi strădui din răsputeri, promise Masao. Acum nu mai era greu. Izbutise să ajungă ia destinaţie.

*

La o distanţă de zece metri, un lucrător japonez încărca nişte televizoare de fabricaţie *Matsumoto*, într-un autofurgon. Se întrerupse din treabă şi îl privi pe Masao când se dădea jos din cabina şoferului. Privi îndelung într-acolo, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase o fotografie. Îl măsură iar din ochi pe Masao, să se asigure că nu se înşelase. Apoi, lucrătorul traversă, în grabă, curtea imensă, ducându-se la o cabină telefonică.

Făcu numărul centralei pentru convorbiri interurbane şi spuse:

— Aş dori o convorbire directă cu New York-ul, cu domnul Teruo Sato…

*

Hollywood-ul era complet diferit de ce îşi imaginase Masao. Crezuse că era o culme a gloriei şi a strălucirii, tărâmul minunat al lui John Wayne şi Humphrey Bogart, al lui James Cagney, Cary Grant şi Charlie Chaplin.

Realitatea l-a decepţionat. Fireşte, numele celebrelor vedete de cinema erau imprimate în asfaltul trotuarelor oraşului. Numele lui Marlyn Monroe şi Greta Garbo, a lui Clint Eastwood şi Bruce Lee. Dar bulevardul Hollywoodului arăta murdar şi neîngrijit. Era înţesat de mici arcade şi pizzerii, de dughene pentru astrologi şi sordide baruri de zi. Totul părea o ediţie ieftină a cartierului Ginza din Tokio.

— Dar cel puţin, îşi spuse în gând Masao, aici nu mă va căuta nimeni.

Intră într-un magazin unde era o cabină telefonică.

— Mă scuzaţi! i se adresă Masao fetei care stătea dincolo de tejghea. Aş vrea să aflu un număr de telefon. Cum se procedează?

— Suni pur şi simplu la Informaţii: 411.

Aşa, vasăzică! Era exact ca la New York.

— Vă mulţumesc!

Masao intră în cabina telefonică şi formă numărul. Se auzi o voce:

— Aici, Informaţiile. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, vă mulţumesc, răspunse Masao. Caut numărul de telefon al fabricii *Matsumoto.* Se află undeva în zona Hollywoodului de nord.

— Silabisiţi-mi numele, vă rog!

Masao silabisi. Peste câteva secunde se afla în posesia numărului. Apăsă scurt receptorul în furcă, apoi formă iar un număr.

O voce veselă răspunse de la capătul firului:

— Bună dimineaţa, aici *Matsumoto Industries.*

Masao simţi cum îi bătea inima, din ce în ce mai tare.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Kunio Hidaka, vă rog.

— O clipă, vă dau legătura.

Imediat după aceea o altă voce spuse:

— Aici biroul domnului Hidaka!

Masao era nerăbdător.

— Aş putea vorbi cu domnul Hidaka, vă rog?

— Îmi pare rău, dar domnul Hidaka lipseşte din oraş. Pot să vă ajut cu ceva?

Bătăile inimii lui Masao erau pe punctul de a se opri.

— Eu… A ezitat. Trebuia să-i explice totul personal domnului Hidaka. Când se întoarce?

— Îl aşteptăm să revină vineri.

Trei zile, aşadar!

— N-aţi putea să-mi daţi numărul de telefon de acasă? E ceva foarte important.

— Regret dar nu vă pot oferi informaţii de asemenea natură. Vreţi să-i transmit un mesaj?

— Nu. Voi… voi suna altă dată.

Masao părăsi cabina telefonică, simţindu-se descurajat. Să mai aştepte încă trei zile?! După atâta încordare i se părea o eternitate. Aşteptase cu atâta nerăbdare momentul să-l vadă pe domnul Hidaka, să-i explice totul şi să se termine odată acest coşmar! Desigur n-avea încotro şi trebuia să aştepte. Se va strădui din răsputeri să aibă răbdare. Cel puţin, deocamdată era în siguranţă aici, la Los Angeles. Probabil că Teruo continua să-l caute la New York. Îşi va găsi undeva un hotel modest şi va vizita atracţiile oraşului până-l va putea întâlni pe domnul Hidaka.

Voia să vadă două locuri: În special *Disneyland*-ul şi *Studioul Universal*.

*

La o depărtare de trei mii de mile, la New York, Teruo Sato vorbea la telefon. Vocea lui era glacială.

— Chiar acum m-a sunat cineva. Băiatul se află la Los Angeles. Angajează oamenii de care ai nevoie. Există trei locuri asupra cărora trebuie să-ţi concentrezi urmărirea: hotelurile mici şi retrase, *Disneyland*-ul şi *Studioul Universal*.

Teruo ar mai fi putut menţiona şi o a treia adresă dar s-a abţinut. De problema aceea voia să se ocupe personal. Exista un singur om în California pe care l-ar putea căuta Masao şi anume: Kunio Hidaka. Teruo voia să ajungă acolo primul.

*

Seara, Masao găsi un mic hotel la Hollywood, pe o stradă lăturalnică, care dădea în bulevardul Cahuenga, unde intenţiona să înnopteze.

— Cât rămâneţi? Îl întrebă recepţionerul.

— O săptămână.

A doua zi de dimineaţă, Masao părăsi hotelul devreme. Cinci minute mai târziu, au apărut în holul hotelului doi detectivi particulari şi i-au arătat recepţionerului fotografia lui Masao, întrebându-l dacă l-ar putea identifica.

— Sigur că da, răspunse recepţionerul. L-aţi scăpat chiar acum. Răsfoi prin registru.

— Îl cheamă Masao Harada. Vrea să rămână aici o săptămână.

Cei doi detectivi particulari îşi aruncară priviri pline de satisfacţie.

— Îl aşteptăm, au spus ei.

S-au aşezat undeva la capătul holului, unde nu puteau fi zăriţi de la intrare.

Aveau să aştepte mult şi bine. Masao habar n-avea că acum era urmărit şi în California. Dar l-a salvat intuiţia. N-avea nici o intenţie să se întoarcă la hotel. Avea de gând să-şi petreacă de fiecare dată noaptea într-alt hotel, pentru ca să nu i se poată da de urmă.

Îşi cumpără o pereche de chiloţi, nişte blugi, un maiou, o batistă şi o pereche de şosete. Lucrurile purtate le lăsă în cabina de probă a magazinului universal. Şi aşa avea destule lucruri

de cărat după el.

Luă micul dejun într-o plăcintărie pe Sunset Boulevard şi se interesă cum se ajunge în *Disneyland*. Avea trei zile la dispoziţie şi era decis să petreacă timpul în cel mai plăcut mod cu putinţă. N-avea nici un rost să stea în camera de la hotel şi să mediteze.

Peste treizeci de minute era în autocarul cu destinaţia *Disneyland*.

*

Dacă Hollywood-ul fusese o deziluzie, în schimb *Disneyland*-ul depăşea toate aşteptările lui Masao. Era un tărâm de basm, întins pe treizeci de hectare, un univers fermecat compus dintr-o sumedenie de lumi fermecate.

Aici existau circa şase mii de angajaţi, care asigurau funcţionarea acestui bâlci neîntrerupt şi cincizeci şi patru de puncte de atracţie. Masao nu ştia de unde să înceapă. Turul de vizitare pornea de pe Strada Mare. Se plimbă într-o trăsură veche, trasă de cai. Era într-o altă lume, într-un alt secol.

Participă la un safari prin junglă, unde crocodilii se repezeau la barcă, şi se căţără sus în casa din copac a familiei elveţiene din film.

În piaţa New Orleans vizită castelul bântuit de fantome şi rămase uimit de ingeniozitatea efectelor speciale de groază.

După aceea urmă Ţara Fanteziei, unde Masao coborî vârful Matterhorn cu sania-bob, traversă lacul cu barca cu motor şi hoinări prin

fermecata Lume mică. După aceea trecu bacul celest în Ţara Viitorului şi făcu o călătorie cu submarinul. Când parcul de distracţii îşi închise porţile, Masao se simţea epuizat. A fost obligat să renunţe la vizitarea Ţării Uriaşilor şi a zonei de frontieră. Va reveni negreşit altă dată.

Masao nici nu bănuia ce noroc avusese. În parcul *Disneyland* era căutat de circa o duzină de indivizi, care nu l-au zărit graţie aglomeraţiei nemaipomenite.

— Mâine, îşi zise în gând Masao, voi face turul *Studioului Universal* unde, aşa cum avea să constate, avu mai puţin noroc.

*

După ce s-a întors la Hollywood cu autobuzul, Masao găsi un mic hotel, în apropiere de Sunset Strip. În *Disneyland* mâncase câte ceva în cursul după-amiezei: hot-dogs, floricele şi îngheţată. Dar acum îi era cu adevărat foame. Masao se aşează într-o berărie nemţească, unde probabil că nu-l va căuta nimeni.

Vis-a-vis, pe partea opusă a Sunset Stripului, era o discotecă, *Whisky-a-Go-Go*. Mânat de un impuls, Masao intră. Era ca în iad. Fulgere produse de stroboscop brăzdau sala şi difuzoarele răsunau atât de puternic cu muzica disco-beat încât era cu neputinţă să-ţi formezi în gând măcar o idee. Pe o platformă ridicată se învârteau, încoace şi încolo, două fete despuiate, iar pe ringul de dans, aflat în faţa acesteia, o duzină de perechi repetau, cei mai moderni paşi

de dans.

O tânără japoneză foarte nostimă îi făcu un semn din cap lui Masao.

— Ai vrea să dansezi?

Masao era tentat să-i dea un răspuns afirmativ. Dar era confruntat cu două probleme, în primul rând, el frecventa cu plăcere discotecile, lucru pe care Teruo pesemne îl ştia. Şi, în al doilea rând, fata ar fi putut să fie o iscoadă, care îl urmărea. Din aceste motive, Masao refuză politicos:

— Nu, mulţumesc. Oricum, voiam să plec.

Hoinări foarte mult pe stradă, până se asigură că nu e urmărit. Apoi se întoarse la hotel.

Epuizat, se trânti pe pat dar nu putu să adoarmă. Mai erau două zile până la întoarcerea lui Kunio Hidaka.

— Mâine dimineaţă voi da iar un telefon, îşi spuse Masao în gând. Poate că vor putea să-i transmită un mesaj din partea mea.

Se gândi la Al şi Pete şi la cursa nesfârşită pe care o străbătuse de-a curmezişul Statelor Unite.

Se gândi la Matterhorn şi la călătoria cu submarinul.

Se gândi la fata de la discotecă! Oare era de-a lor?

Se gândi la Sanae.

Somnul refuza să vină.

*

Sanae nu putea să adoarmă. Stătea

lungită pe pat în întuneric şi se întorcea de pe o parte pe alta. În cele din urmă, când n-a mai putut suporta, îşi îmbrăcă halatul de baie şi se duse în bucătărie, cu deosebită băgare de seamă, să nu-şi trezească părinţii. Îşi pregăti o ceaşcă cu cafea, de care nu avea nici o poftă, şi se aşeză la masă, să o bea cu înghiţituri mici. Reflectă ce ar trebui să facă. După-amiază circulaseră prin fabrică cele mai absurde zvonuri.

— Ai aflat, o întrebă bărbatul care lucra lângă ea, că puştiul, care a fost aici, e Masao Matsumoto? Am auzit că domnul Sato e noul patron.

Sanae se speriase foarte tare. Deci poliţistul îi spusese adevărul! Şi dacă a spus adevărul în cazul acesta, atunci poate că şi celelalte lucruri pe care i le menţionase erau adevărate. Că Masao se afla în mare primejdie, ameninţat cu moartea, că în cazul în care unchiul l-ar găsi înaintea poliţiei va fi ucis. Iar de vină ar fi numai ea. Pe de altă parte, dacă era totuşi un truc?! Şi dacă locotenentul Matt Brannigan intenţiona să-l bage la închisoare pe Masao pentru omucidere?

Sanae privi ţintă la telefon, fără să ştie ce să facă. Ştia un singur lucru: viaţa unui om, care îi era foarte drag, se afla în mâinile ei. Privi cartea de vizită, pe care i-o dăduse poliţistul. *În cazul în care v-aţi aduce totuşi aminte de ceva, daţi-mi un telefon, vă rog.* Întinse mâna de două ori către receptor şi tot de două ori şi-o retrase. Nu îndrăznea să comită o eroare. Care erau prietenii lui Masao şi care erau duşmanii săi?

*

Dimineaţa, Masao plecă din hotel şi căută o cabină telefonică. Exista un telefon în hol, dar telefoanele puteau fi ascultate. Formă numărul de la *Matsumoto Industries* şi primi legătura cu biroul lui Hidaka.

— Am sunat şi ieri, spuse Masao. Trebuie să vorbesc neapărat cu domnul Hidaka. Am sperat bă poate s-a întors mai devreme.

— Regret, zise secretara. Se întoarce abia mâine.

Încă o zi pierdută!

— În cazul în care doriţi să-i lăsaţi un mesaj…

— Nu, mulţumesc.. Mâine dimineaţă voi suna din nou.

Trebuia să găsească o modalitate de a se ascunde încă o zi. Peste douăzeci şi patru de ore toate astea vor fi de domeniul trecutului.

Va vizita *Studioul Universal*. Acolo se putea pierde în mulţime.

Aşteptau cu toţii garniturile tramvaiului vedetelor. Sute de turişti din toate colţurile lumii, dornici să viziteze *Studioul Universal*.

Printre ei erau nemţi şi italieni, francezi, japonezi şi suedezi, care trăncăneau în limbile lor materne.

Masao stătea în mijlocul mulţimii, care aştepta. Se simţea în siguranţă.

O ghidă le spuse:

— Pregătiţi-vă, doamnelor şi domnilor!

Urcaţi în tramvaiul vedetelor şi luaţi loc! Începe aventura!

Tramvaiul vedetelor se compunea dintr-o garnitură de trei vagoane vopsite în portocaliu şi alb. Aveau copertine în dungi şi erau deschise, pe flancuri. Când garnitura se opri, Masao se urcă şi îşi căută locul. Îi cercetă pe furiş pe ceilalţi pasageri, dar nici unul nu părea să manifeste vreo curiozitate deosebită faţă de el. Tramvaiul se puse în mişcare şi ghida, o fată tânără şi frumoasă, li se adresă:

— Bine-aţi venit în *Studiourile Universal*! Până azi, am avut un total de douăzeci şi şase de milioane de vizitatori şi avem plăcerea să vă adresăm un salut cordial. Studiourile au fost inaugurate în anul 1915, când Carl Laemmle…

Masao nu asculta ce spunea. Urmări scenele incredibile care se desfăşurau afară. Văzu actorii care păşeau în armuri de cavaleri, fete purtând bikini sau bărbaţi în costume de cowboy. Tramvaiul făcu o cotitură în dreptul unui teren mai retras, unde se ridica un conac, în stilul specific statelor sudiste. Faţada conacului arăta splendid, dar după ce tramvaiul trecu colţul, Masao văzu că întreaga clădire consta numai dintr-o faţadă din scânduri şi grinzi.

După care, trenul trecu zăngănind peste un pod din lemn şi când ajunseră la mijloc podul se lăsă în jos. Cu toate acestea tramvaiul trecu nevătămat pe malul opus, iar podul se ridică de la sine în poziţia iniţială.

Au mers pe lângă un lac liniştit. În fundal se zărea un sat mic.

— Iată în faţa dumneavoastră Amityville! explică ghida. Arătă către mijlocul suprafeţei de apă.

— Fiţi atenţi! Toate privirile s-au îndreptat către acel ceva vag, care se repezi în direcţia tramvaiului.

— E Rechinul alb! gâfâiau turiştii, când rechinul mecanic lovi cu coada apa din apropierea tramvaiului. După aceea, se scufundă şi atacă un manechin care întruchipa un pescar aflat într-o barcă cu vâsle, pe care o răsturnă. Masao văzuse filmul *Rechinul alb* şi râse de mica dramă.

Acum se apropiau de un alt lac şi tramvaiul se îndreptă zăngănind direct spre apă. Pasagerii au fost cuprinşi treptat de nelinişte.

— Iată Marea Roşie, explică ghida, pe care o vom străbate chiar pe mijloc! Când tramvaiul ţâşni peste talazul de la mal, apele s-au despărţit chiar în faţa lor, ca printr-o forţă miraculoasă.

— Iată o adevărată minune a tehnicii, realizată cu ajutorul electronicii. În mai puţin de trei minute, 40.000 de galoane de apă sunt absorbite, printr-un canal de compresiune, dintr-un lac având o lungime de 200 de metri, o lăţime de 50 de metri şi o adâncime de 2 metri. Dar cu tramvaiul vedetelor, călătoria prin Marea Roşie este în orice caz cu mult mai confortabilă decât în vremuri biblice.

Mai târziu, în cursul dimineţii, Masao văzu cascadori, sărind din case cuprinse în flăcări; ajunse în mijlocul Războiului Stelelor, unde roboţii trăgeau asupra lui şi a celorlalţi turişti din

tunuri cu laser. A fost pe punctul de a fi îngropat de viu de o avalanşă de gheţari şi admiră garderoba lui Robert Wagner.

Greutăţile au apărut însă la *Centrul de Distracţii pentru Vizitatori.* Masao privea tocmai un număr de dresură cu păsări şi şoareci, când se simţi deodată urmărit. Se întoarse discret, pentru a nu atrage atenţia, şi întâlni privirile unui bărbat, care stătea în picioare, la intrare. În ultimele zile, lui Masao i se dezvoltase puternic capacitatea de a simţi apropierea primejdiei şi îşi dădu numaidecât seama că omul era un detectiv. În apropierea acestuia se mai aflau încă doi bărbaţi, care, la un semn al detectivului, au pornit să ocupe şi celelalte ieşiri ale sălii. Detectivul îşi croia drum prin mulţime, către locul unde stătea Masao. Nu mai exista nici o scăpare.

Numărul de dresură se terminase chiar atunci. Spectatorii s-au ridicat în picioare aplaudând frenetic. Ghida spuse:

— Poftiţi, vă rog, cu toţii pe aici!

Iar turiştii au început să se înghesuie spre uşile de la ieşire.

Masao alergă în direcţia opusă, către scenă. În spatele lui, departe, îl zări pe detectiv, Oare înainta îmbrâncindu-se în mulţime, pentru a-l ajunge din urmă. Masao sări pe scenă. Dresorul îi spuse:

— Cred că te-ai rătăcit… Asta e…

— Mă scuzaţi, domnule. Masao se trezi în spatele scenei, într-o junglă de decoruri, printre cuşti cu animale. Alergă pe un coridor lung şi

ieşind pe o uşă ajunse iar la lumina orbitoare a soarelui. O privire aruncată în spate îl făcu să constate că detectivul venea alergând după el, pe aceeaşi uşă.

Acum l-a văzut de-a binelea.

— Stai aşa! strigă acesta.

Masao o rupse la fugă. Coti pe după colţ şi era să se lovească de o cămilă.

— Fii atent, pe unde calci! răcni îngrijitorul.

Drept în faţă se ridica o clădire din beton, care avea o lumină roşie chiar deasupra intrării. Mason deschise uşa şi se trezi în faţa altei uşi. O deschise cu forţa şi ajunse, în pas alergător, pe o scenă mare de teatru. În apropiere, se adunase o mulţime de oameni, iar Masao se amestecă printre aceştia, ca să scape de urmăritori. În imediata sa apropiere, stătea o doamnă în vârstă. Brusc, un individ jerpelit îi smulse poşeta şi o rupse la fugă.

— Opriţi hoţul! strigă strident femeia.

Fără să se gândească, Masao îl lovi cu capul pe individ în nuca genunchiului, doborându-l. Omul îl privi pe Masao uluit, exclamând:

— Ce te-a apucat? Chestia asta nu este în scenariu.

O voce furioasă strigă:

— Chacheta!

Şi, când se întoarse, Masao privea direct în obiectivul aparatului de filmat.

Regizorul răcni:

— Daţi-l afară! Trebuie să o luăm de la

capăt!

Ca un animal hăituit, Masao părăsi platoul, alergând.

Străzile dintre studiouri erau înţesate de oameni, dar Masao nu se simţea în siguranţă. Duşmanii săi ştiau că se află aici. Şi tocmai când se gândea la asta, îl zări pe detectiv făcând primul colţ.

Masao intră repede într-o clădire mare, care arăta ca un depozit. Se trezi într-un fel de muzeu sinistru, aglomerat, până la refuz, cu obiecte de recuzită şi piese de decor. Se găseau aici săbii vechi şi tunuri de laser, ultramoderne, maşini de pompieri şi fuzelaje de avion. Erau piese de mobilier din veacurile trecute şi costume din toate epocile. Masao se-ascunse în beznă şi ascultă atent. Inima sa bătea tare. Auzi zgomot de paşi la intrare. Apoi paşii se îndepărtară. Detectivul a plecat probabil să-şi aducă ajutoarele.

— Trebuie să ies de aici, se gândi Masao.

Dar cum? Peste câteva minute toate ieşirile studiourilor vor fi supravegheate. Îl încercuiseră. Îl vor înhăţa, îndată ce va încerca să iasă. Nu putea să accepte una ca asta! Doar avea o întâlnire cu Kunio Hidaka.

*

Toate ieşirile *Studioului Universal* erau supravegheate cu străşnicie. Detectivi particulari, fiecare având asupra sa fotografia lui Masao, verificau atent chipurile tuturor

vizitatorilor, care plecau. Era ora prânzului şi mulţi actori se îndreptau agale, traversând strada, către micile restaurante, situate în preajma *Studiourilor Universal*. Detectivul, care îl zărise primul pe Masao, se holba uluit la diversitatea costumelor. Văzu un prinţ indian, într-un veşmânt somptuos, ieşind agale pe poartă. Acesta era urmat de un sclav nubian, de un uriaş şi de un liliputan. Apoi venea un patriarh biblic şi un clovn, cu faţa vopsită. Detectivul nu-i acordă nicio atenţie clovnului, care ieşi calm pe poartă. Era peste măsură de ocupat, să-l depisteze pe Masao.

Într-un closet public, Masao dezbrăcă costumul de clovn şi îşi şterse machiajul de pe faţă. Acum ştia că oamenii lui Teruo se aflau pretutindeni, căutându-l cu înverşunare. Era necesar să-şi găsească un alt hotel şi n-avea voie să se mişte din cameră până a doua zi dimineaţă – când îl va putea suna la telefon pe Kunio Hidaka. Probabil că îl vor căuta prin împrejurimile Hollywoodului aşa că Masao urcă într-un autobuz, care pleca la Glendale. Acolo se adăposti peste noapte într-un mic hotel.

Era nerăbdător să se facă odată dimineaţă.

Capitolul 12

Teruo Sato nu se enervase prea tare, pentru faptul că Masao le scăpase din nou acoliţilor săi. La jocul de şah nu conta şah ci şah-mat.

În după-amiaza aceea îl va face şah-mat. Nepotul fusese viclean dar nu în suficientă măsură. Se bizuia pe faptul că-l va scăpa Kunio Hidaka, pentru că n-avea pe nimeni altcineva în care să poată avea încredere. Dar Kunio Hidaka nu era decât un angajat, care va îndeplini ordinele patronului, care nu era altul decât Teruo Sato.

Teruo voia să-l folosească pe Hidaka ca momeală, să-l atragă pe Masao în capcană.

Când sosi la Los Angeles, Teruo a aflat că Hidaka lipsea din oraş.

— Fă-mi legătura cu el la telefon! îi ordonă Teruo secretarei lui Hidaka.

— Da, domnule Sato.

Teruo aştepta în biroul particular al lui Hidaka, fumând o havană, luată din caseta aflată pe masa de scris.

Secretara îl informă:

— Domnul Hidaka e la telefon!

Teruo ridică receptorul.

— Hidaka?

— Bună dimineaţa, domnule Sato. Nu

ştiam că vă aflaţi în California, altminteri v-aş fi întâmpinat personal. Sunt…

— Unde eşti?

— În Arizona. Mă aflu în căutarea unui teren, pentru o nouă fabrică. Există unul…

— Oare cât de repede ai putea să te întorci la Los Angeles?

— Intenţionasem să revin vineri, adică mâine, dar nu mi-am încheiat încă afacerile. Aşa că mă voi întoarce abia luni.

— Nu. Trebuie să fii aici mâine!

— Am înţeles, domnule Sato.

— Îţi trimit un avion cu reacţie, aparţinând firmei.

— Vă mulţumesc. Urmă o pauză, după care Kunio Hidaka spuse: Am regretat foarte mult moartea domnului Matsumoto.

— Da, replică Teruo. A fost o veste tristă pentru toţi. Era un om mare.

— Da, într-adevăr. Şi un prieten adevărat. Nu îl voi uita niciodată. Îmi va lipsi foarte mult. Masao e cu dumneavoastră?

— Va fi, promise Teruo. Ne vedem mâine! Era foarte mulţumit de sine.

Şah-mat.

*

Kunio Hidaka avea o fire gânditoare. Se petreceau nişte lucruri care îl năuceau de-a dreptul. Ţinuse la Yoneo Matsumoto şi la soţia acestuia şi deplângea moartea lor. Iar Masao era pentru el aproape ca un fiu. Auzise nişte veşti

alarmante, cu privire la băiat. Ceva părea în neregulă în această privinţă. Mai întâi îl sunase la telefon Teruo Sato, ca să-l convoace de urgenţă la Los Angeles, iar apoi veni un al doilea telefon, care era şi mai năucitor.

Existau nişte semne stranii, pe care nu le înţelegea – şi care nu promiteau nimic bun.

Avea o întâlnire, la care se gândea cu groază.

*

În dimineaţa următoare, la ora nouă, Masao întinse mâna la telefonul aflat în camera lui de hotel. Nu-i mai păsa dacă convorbirea era interceptată sau nu. Acum era prea târziu să-şi mai bată capul cu privire la asta. Se bizuia exclusiv pe Kunio Hidaka. Masao formă numărul şi numaidecât auzi vocea cunoscută a secretarei domnului Hidaka.

— Aici biroul domnului Hidaka!

— Am sunat de mai multe ori. S-a întors domnul Hidaka?

— Vă rog, pe cine să anunţ?

— Spuneţi-i că îl caută Masao.

— Un moment, vă rog.

Şi după aceea se auzi în aparat vocea lui Kunio Hidaka.

— Masao-*kun*!

Masao a fost cuprins de o bucurie extraordinară. În sfârşit!

— Domnule Hidaka! Ah, domnule Hidaka! E foarte important, trebuie să vă vorbesc

numaidecât. Ne-am putea întâlni undeva?

Kunio Hidaka îi răspunse:

— Bineînţeles. Vino la mine, la birou.

Masao ezită. Ar fi preferat să se întâlnească cu domnul Hidaka altundeva. Fabrica era probabil supravegheată. Trebuia să fie foarte prudent. Ştia că dacă va face o greşeală acum, ar fi probabil ultima.

— Aţi vorbit cu unchiul Teruo? întrebă el cu prudenţă.

Urmă o pauză aproape imperceptibilă.

— Nu, răspunse Kunio Hidaka. N-am vorbit.

Masao era surprins. Îşi închipuise că Teruo va intra în legătură cu domnul Hidaka. Dar Masao avea încredere în omul acesta. Îi încredinţase cu totul viaţa sa.

— Foarte bine. Vin imediat la birou. Aş vrea să vă vorbesc numaidecât.

— Da, vino!!

*

Kunio Hidaka puse telefonul în furcă încet şi îl privi pe Teruo Sato.

— Ai făcut o treabă bună, spuse Teruo. Întoarce-te în Arizona şi rezolvă-ţi afacerile. Mă ocup eu de Masao...

— Mi s-a părut că ţine foarte mult să-mi vorbească. A...

— Aşa cum ţi-am mai spus, Hidaka, el are nişte probleme de la o vreme. Moartea părinţilor l-a răscolit profund. Lasă-l pe nepotul meu în

seama mea!

— Am înţeles, domnule.

Kunio Hidaka se înclină şi ieşi din birou.

Teruo îi dădu indicaţii secretarei şi se făcu comod, pentru timpul cât mai avea de aşteptat. Totul era pregătit pentru sosirea lui Masao. De data aceasta, nu se va mai produce nicio greşeală.

*

Masao stătea lângă telefon, în camera sa, la hotel, gândindu-se. Poate că totuşi ar fi trebuit să insiste ca întâlnirea cu domnul Hidaka să aibă loc altundeva. În biroul acestuia se va simţi ca un om gol puşcă lipsit de apărare. Îşi aduse aminte cum fusese difuzată fotografia lui în fabrica din New York. În mod sigur, Teruo răspândise poza în toate fabricile Matsumoto. Cu toate acestea, domnul Hidaka nu-i spusese nimic.

— Într-un fel, se gândi Masao, lucrurile merg parcă dintr-odată mult prea bine. Poate, se gândi el, totul mi se pare aşa pentru că sunt de prea multă vreme fugar hăituit. Nu-mi vine să cred că problema se rezolvă, în sfârşit.

În orice caz, nu avea încotro. Kunio Hidaka era ultima lui speranţă dacă voia să rămână în viaţă. O clipă, Masao a fost tentat să-l sune iar pe domnul Hidaka, pentru a conveni asupra altui loc de întâlnire. Dar se gândi:

— Nu. Trebuie să am deplină încredere în el.

Masao părăsi hotelul şi porni la drum.

Luă autobuzul în direcţia nordului Hollywoodului şi coborî la trei intersecţii înainte de fabrică. Merse mai departe încet, observând chipurile oamenilor de pe stradă, pândind şi ferindu-se de tot ce părea suspect. Totul arăta normal. Nimeni nu arăta să manifeste vreun interes deosebit faţă de el.

Poate că devenise exagerat de prudent. Acum ajunse în faţa clădirii albe impunătoare a fabricii, cu sigla orgolioasă pe acoperiş *Matsumoto Industries*. Intrau şi ieşeau oameni pe poartă. Era o fluctuaţie permanentă. Masao traversă strada şi se îndreptă spre intrare. Ajunse aproape acolo, când o voce, îi ordonă din spate*: Stai aşa! Nici o mişcare!* Şi simţi o strânsoare de oţel, care l-a imobilizat.

*

Peste treizeci de minute, Masao intră în vestibulul cabinetului lui Kunio Haidaka.

— Sunt Masao Matsumoto, se prezentă cu mândrie secretarei. Era mândru că îşi putea da iarăşi numele adevărat. Am o întrevedere cu domnul Hidaka.

Conform indicaţiilor primite, secretara îi spuse:

— Domnul Hidaka vă aşteaptă. Poftiţi în biroul său, vă rog!

— Mulţumesc.

Masao inspiră adânc, deschise uşa şi intră. Rămase pe loc, împietrit, când văzu cine se afla în faţa lui.

— Bine-ai venit! spuse Teruo Sato. Te aşteptam, Masao.

La stânga şi la dreapta lui stăteau în picioare doi bărbaţi înalţi şi vânjoşi.

Masao încremenise.

Teruo se întoarse către cei doi.

— Aşteptaţi afară! Aş vrea să stau de vorbă singur cu nepotul meu.

Oamenii au ieşit închizând uşa în urma lor. Teruo rămase în picioare şi îşi privi nepotul cu atenţie. Ochii săi trădau o satisfacţie deplină.

— Eşti surprins?

— Eu… unde… unde e domnul Hidaka?

— Din păcate a fost nevoit să plece din oraş. Dar n-avem nevoie de el. Putem discuta problemele noastre şi între patru ochi.

— N-am nimic de discutat cu tine.

— Aşa, deci, nu ai, dragă nepoate? Mi-ai pricinuit o mulţime de neplăceri.

Masao nu spuse nimic.

— Te-ai comportat foarte urât, îmi pare rău. Ai făcut familia de ruşine.

— Dacă cineva a făcut familia de ruşine, spuse Masao, acela eşti tu. Eşti un tâlhar. Ai încercat să-mi furi firma moştenită de la tata.

— Firma e a mea. Îmi aparţine încă dinainte. Nu poţi fura ce-ţi aparţine.

— Ce vei face cu mine?

— Ceea ce am făcut şi cu tatăl tău. El era tâlharul. Fără mine nu s-ar fi ales nimic din firmă. El nu mi-a recunoscut niciodată meritul. Niciodată! Vocea sa tremura de ură. Pentru el, nu eram decât cumnatul sărac, căruia îi arunca

câte un oscior! Acum s-a înecat chiar cu osul ăsta! Ar fi trebuit să-mi lase moştenire firma, o meritam din plin! Tremura de furie, lucru pe care-l observă chiar şi el. Cu un efort foarte mare, reuşi să-şi regăsească stăpânirea de sine.

— Ce a fost, a fost. Acum trebuie să mă gândesc la viitor. Îmi stai în cale, Masao. Trebuie să dispari. Dacă te porţi frumos, voi avea grijă să ai parte de o moarte fără dureri - un accident fulgerător.

Masao stătea nemişcat, privindu-l. Nu scoase nici un cuvânt. Teruo se duse la uşă şi-o deschise brusc. Nu-l slăbi din ochi pe Masao.

— Şi acum ajunge! Luaţi-l de aici! ordonă el.

Locotenentul Brannigan intră spunând:

— Bună dimineaţa, domnule Sato.

Teruo începu să gesticuleze, cuprins de uluire. În locul celor doi ucigaşi, se afla în faţa lui locotenentul Brannigan. Surpriza lui avea să crească numaidecât şi mai mult. În spatele acestuia, stătea Kunio Hidaka, însoţit de doi poliţişti în uniformă.

— Ce… Ce înseamnă asta? întrebă Teruo iritat. De ce nu ai plecat încă, Hidaka?

Domnul Hidaka răspunse:

— Locotenentul Brannigan mi-a cerut să rămân.

Teruo îl privi ţintă pe poliţist.

— Cum îndrăzneşti să te amesteci în treburile firmei mele? Indignarea îi răzbătea prin glas.

— Tocmai în legătură cu chestia asta

voiam să stăm de vorbă, spuse locotenentul Brannigan. Pentru că firma nu este a dumitale. Conform testamentului, pe care l-am citit, îi aparţine nepotului.

Gândurile lui Teruo erau acum total confuze.

— Eu… desigur, fireşte. Băiatul a suferit un şoc nervos. Ştiţi doar, a ucis şi un om.

Locotenentul Brannigan spuse calm:

— Nu. Despre una ca asta nu ştiu nimic. Numai dumneata mi-ai povestit.

— Ar trebui să te mulţumeşti cu atât! Nepotul meu are urgent nevoie de tratament medical. Mă voi ocupa personal ca să fie bine îngrijit. Şi acum vă rog insistent să ieşiţi din birou!

Nimeni nu se urni din loc.

— Ai pierdut, spuse Matt Brannigan.

— Am pierdut?! De fapt, la ce te referi?

— Am un mandat de arestare pentru dumneata.

Teruo se holbă fără să-i vină să creadă.

— Un mandat de arestare? Pentru mine? Ai înnebunit? Pentru ce sunt pus sub acuzare?

— Pentru asasinarea a patru persoane. Şi o tentativă de omor.

— E ridicol! Creierul său lucra cu febrilitate, încercă să afle care era situaţia. Comiteţi o gravă eroare, în cazul de faţă.

— Nu, îl corectă detectivul. Dumneata eşti cel care a comis eroarea. Am stat de*vorbă cu Todao Watanabe. Mi-a spus că îţi era cunoscut de la bun început conţinutul testamentului pe care îl

redactase. Te-ai aşteptat ca domnul Matsumoto să-ţi lase moştenire jumătate din concern. Când ai constatat că nu avea această intenţie, ai decis să acaparezi toată firma. De aceea ai pus la cale accidentul de avion. Şi după aceea, ai încercat să înlături şi ultimul obstacol, care se ridica în calea dumitale, pe Masao.

— Eşti… Eşti nebun!

— Azi-dimineaţă m-a informat domnul Hidaka despre planul dumitale, ca să-l atragă aici pe Masao, dându-i o întâlnire, care nu trebuia să aibă loc niciodată. Am aşteptat afară, în faţa fabricii, până a apărut Masao. Am purtat o discuţie lungă cu el.

Teruo îşi regăsi numaidecât aplombul. Era totuna de ce fapte îl suspectau. Idioţii nu aveau nici o dovadă. Era pur şi simplu, mult mai viclean decât ei.

— Doar nu vei da crezare declaraţiilor unui tânăr, care suferă de o tulburare psihică! Nu dispui nici măcar de o singură dovadă.

— Te înşeli! Cel care vorbise era chiar Masao. Băgă mâna în buzunar şi scoase un casetofon mic. Apăsă pe un buton şi vocea lui Teruo străpunse tăcerea încăperii.

— *Firma e a mea. Îmi aparţine încă dinainte. Nu poţi fura ce-ţi aparţine.*

Teruo Sato se făcu alb ca varul.

— *Ce vei face cu mine?*

— *Ceea ce am făcut şi cu tatăl tău. El era tâlharul…*

Stăteau cu toţii nemişcaţi, ascultându-l pe Teruo Sato, cum îşi pronunţa singur sentinţa.

— … Trebuie să dispari. Dacă te porţi frumos, voi avea grijă, ca să ai parte de o moarte fără dureri – un accident fulgerător.

Masao închise casetofonul. Domnea o tăcere de mormânt în toată încăperea.

Cei de faţă şi-au încrucişat privirile asupra lui Teruo Sato.

Acesta încercă să vorbească.

— Eu… am… Dar nu-i mai rămăsese nimic de spus. Casetofonul spusese totul.

Locotenentul Brannigan se adresă celor doi poliţişti:

— Îl voi trimite sub escortă la New York!

Au urmărit în tăcere, cum l-au scos afară pe Teruo din încăpere.

— Şi acum, ce se va întâmpla cu el? întrebă Masao.

— Va fi deferit justiţiei şi condamnat. Chiar vocea sa îi va dovedi vinovăţia. Se aude totul, cu o claritate impecabilă.

— Nu-i de mirare, replică Masao, cu mândrie. Casetofonul e un produs al firmei *Matsumoto Industries.*

La scurt timp după aceea, cei trei bărbaţi îşi luau ceaiul în sufrageria particulară a lui Kunio Hidaka.

Masao îl privi pe locotenentul Brannigan:

— Nu ştiu cum mă voi putea revanşa vreodată pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Poate veniţi într-o zi, împreună cu soţia, în Japonia, ca să-mi fiţi oaspeţi?

Locotenentul Brannigan surâse.

— Mi-ar face o plăcere deosebită.

Nu putea să nu se gândească la faptul că fusese cât pe ce să-l trimită la moarte pe acest tânăr. Cu reţinere, repetă încă o dată:

— Da, mi-ar face o plăcere deosebită.

Hidaka întrebă:

— Ce planuri ai, pentru viitorul apropiat, Masao?

— Aş vrea să duc acasă rămăşiţele pământeşti ale părinţilor şi să le fac funeraliile cuvenite.

Kunio Hidaka aprobă din cap.

— Voi face toate demersurile, numaidecât, ca să fie aduse aici de la New York. Ai vrea să te mai ajut cu ceva?

Masao se gândi un moment.

— Da. Există o fată, pe nume Sanae Doii, care lucrează la fabrica noastră din New York. Aş vrea să i se acorde o bursă, să poată urma cursurile Universităţii.

Kunio Hidaka îşi notă.

— Se rezolvă.

— Şi tot acolo există un şef de echipă, pe nume Oscar Heller. Vreau să fie concediat numaidecât!

Kunio Hidaka dădu din cap şi îşi notă iar cele spuse.

— Mai e şi altceva?

— Da. Masao scoase din buzunar o chitanţă de amanetare, pe care i-o întinse lui Kunio Hidaka.

— Aş vrea să reintru în posesia ceasului pe care mi l-a dăruit tata.

*

Masao privi afară prin hubloul avionului cu reacţie Silver Arrow care se ridică maiestuos în aer descriind o buclă deasupra oraşului Los Angeles. Avionul mai făcu o curbă şi apoi îşi orientă zborul spre vest, către soare-apune. Masao, împreună cu părinţii, erau în sfârşit, în drum spre casă.

Se gândi la tot ce i se întâmplase în decursul şederii sale în această ţară.

Se gândi la Higashi şi la prima sa luptă, pe viaţă şi pe moarte.

Se gândi la cursa de maraton şi la Jim Dale.

Şi la Pete şi Al.

Şi la *Disneyland* şi *Studioul Universal*.

Şi la locotenentul Brannigan.

Se gândi la Sanae şi la Masao, şi ştiu că se va întoarce curând.

SFÂRŞIT